Nelly Noel

Pocalul de aur

NELLY NOEL

POCALUL DE AUR

Această carte s-a născut din poveștile mamei și ale bunicii mele despre lumea plină de taine a Munților Aninei, pe care ele au cunoscut-o îndeaproape. Nu am făcut decât să adaug fapte imaginare legendelor locale și peisajelor reale, pentru ca poveștile acelea minunate să nu se piardă în curgerea nemiloasă a timpului.

Cap. 1 Avioane care se prăbușesc

-Ce noroc, domnilor! Vremea este azi cu adevărat minunată!

Pilotul avea perfectă dreptate. Pentru începutul primăverii era neobișnuit de cald și de senin – un senin de care Insulele Britanice nu se bucură prea des. Pilotul trase lin de manșă și micul avion se ridică de la sol grațios și alb, se învârti odată în jurul turnului de control apoi se pierdu în zare. Era unul din acele avioane turistice de numai patru locuri care plimbau, la joasă altitudine, amatorii de priveliști spectaculoase deasupra megaliților de la Avesbury, a cercului de piatră de la Stonehenge și înconjurau faimosul deal de la Glastonbury unde legendele plasaseră mormântul regelui Arthur. Astăzi, pe lângă pilot, zburau trei tineri de vreo treizeci – treizeci și cinci de ani, cu alură de sportivi. Din sporovăiala lor veselă pilotul deduse că erau americani și colegi într-o firmă de software și că se aflau într-un binemeritat concediu. Dar, odată ajunși la viteza de croazieră, toate discuțiile încetară. Cei trei își scoaseră aparatele de filmat și de fotografiat și se apropiară de hublouri, nevrând să rateze nimic din peisajul de afară. Zborul se desfășura într-o liniște deplină, întreruptă doar de torsul lin al motorului.

Pe la jumătatea cursei, pilotul sesiză câțiva nori la joasă înălțime, undeva departe de ruta lor. Își văzu liniștit de drum – urmau să nu ajungă în zona aceea și oricum norișorii nu prezentau nici un interes și nici un pericol.

După încă două sau trei minute de zbor însă, frontul atmosferic își schimbă brusc direcția și viteza de înaintare, iar în scurtă vreme micul avion se trezi din senin în mijlocul unei furtuni îngrozitoare, cerul deveni mai negru ca un fund de ceaun și lumina fantomatică a fulgerelor orbea călătorii, în timp ce tunetele stârneau ecouri sinistre. Pilotul încercă, în gălăgia infernală, să ia legătura cu turnul de control, dar acesta nu răspunse. Lipsit complet de vizibilitate, decise să se lase doar pe seama aparaturii de bord și să mai coboare un pic, cât să scape din norii de furtună. Era oricum singura soluție posibilă: privind în sus, nu se vedea decât un soi de noapte fără lună și fără stele, deși era de fapt cam ora prânzului. Își anunță pasagerii – din fericire aceștia erau niște tineri robuști, cu nervii sănătoși, care

nu avură nimic de obiectat, nici măcar atunci când vântul năprasnic zgâlțâi avionul într-un mod care-ți făcea stomacul să danseze periculos.

-Cred că voi bea un whisky îndată ce pun piciorul pe pământ, fu singurul comentariu al unuia din pasageri, aprobat de ceilalți doi prin mormăieli entuziaste.

Pilotul nu putea decât să fie de acord – va face și el același lucru, după aterizare și după cuvenita ceartă cu cei din turnul de control, care trebuiau să aibă măcar bunul-simț să se scuze pentru eroarea grosolană de prognoză meteo. Și – parcă citindu-i gândul – aparatul de radio prinse viață din senin și vocea familiară a operatorului care urmărea zborul se auzi printre pocnetele și șuierăturile inevitabile ale unei transmisiuni de slabă calitate.

-…repet, răspunde sau declanșez procedura de alarmare a echipelor de intervenție. Răspunde!

-În fine, de un sfert de oră încerc să restabilesc legătura, făcu pilotul. Ce se întâmplă, de ce nu ați anunțat asta la timp?

-Asta? Ce?

„Buuuuuuummmm”- tunetul amplificat de mii de ori de ecou îi acoperi vocea.

-Ce se întâmplă? Răspunde, solicită turnul de control. Ce a fost asta?

-Tunet, ce să fie?

-Dă-ne coordonatele tale!

Pilotul își dictă coordonatele, cu un ochi la aparatura de bord și cu celălalt la ruperea de nori care le scălda avionul într-o ploaie ca un potop.

-Nu se poate! Sunteți la douăzeci de mile sud - sud-vest de noi și aici e senin! Repet: e senin și calm. Întoarce-te, dacă ceva nu este în ordine. Îți dau coordonatele culoarului liber de zbor, poți să aterizezi fără probleme.

-Mulțumesc.

Dar nu apucă să mai audă nimic, pentru că urmă un zgomot infernal, prelung și sinistru, care indica un fulger chiar deasupra locului în care se aflau. „Dacă nici acum nu ne-a trăsnit… înseamnă că suntem mai norocoși decât aș fi crezut”, gândi pilotul. Aparatul de radio amuți din nou.

Între timp vântul arunca avionul încoace și încolo,bătându-și joc de eforturile pilotului și de motorul care încerca să-i ducă spre nord-est, către locul de aterizare. Aparatul se roti de câteva ori, amețitor, ca și cum tocmai nimerise în ochiul unei tornade, numai că o torndă ridică diverse obiecte de la sol, pe când pilotul avu senzația că o mână uriașă presează avionul, forțându-l să nu se poată îndrepta decât într-o singură direcție: în jos. Iar pământul, care până atunci se aflase, invizibil din cauza norilor, la cam cinci-șase sute de metri distanță, se apropia vertiginos. Pilotul recunoscu în zare turnul de la Glastonbury, uitat de secole pe o culme de deal, lucind la lumina fulgerelor. Ocoli satul și încercă să zboare deasupra unor câmpuri pustii, când un „ooooo" colectiv al pasagerilor îi atrase atenția. Pe movila, tot mai îndepărtată, pe care fantezia colectivă plasase cândva Avalonul, acum se vedeau la lumina alb-albastră a fulgerelor ziduri masive, turnuri semețe, un fantomatic castel de ev-mediu timpuriu care părea construit din sticlă, într-atât era de transparent și de imaterial. „Pe toți dracii", murmură pilotul și mai privi odată în direcția zidurilor străvechi. Dar acolo nu se afla decât bătrânul turn, rămășiță a unei abații care se aflase pe vârful teșit al dealului cândva în jurul anului o mie, dacă nu mai devreme. Însă clipa de neatenție, când ochii i se desprinseră de la comenzile aparatului de zbor, o plăti scump: pământul se apropiase nepermis de mult, motorul începu să dea rateuri și ei se îndreptau în cădere liberă spre o câmpie noroioasă, acoperită cu iarbă măruntă. Se auzi o bubuitură și un zgomot de metal contorsionat, apoi se lăsă întunericul deplin și o tăcere mormântală.

-//-

Nu știa de cât timp zăcea așa, în întuneric și în liniște. Dar urechile sensibile îi aduseră de undeva de departe, dintr-un spațiu nedefinit, ciripit de păsărele. Și se mai auzea ceva: niște degete bătând cu finețe într-o tastatură. Confuz din cauza zgomotelor care nu se armonizau între ele, Ulrich deschise ochii. Se trezi în propriul dormitor, de la etajul casei sale, iar sursa zgomotelor îi deveni clară pe dată: în pădurea din apropiere ciripea o vrabie, iar la parter secretara se ocupa cu tehnoredactarea unuia din manuscrisele lui. Cu toate că de-acum era treaz de-a binelea, visul cu avionul prăbușit

lângă ruinele de la Glastonbury continua să-l bântuie, fără să vrea să dispară la lumina soarelui de dimineață, așa cum ar fi fost normal. Ca să-și alunge vedenia, Ulrich se ridică în capul oaselor și făcu câțiva pași prin încăpere. În cameră era un frig glacial, un lucru normal dacă ținem seama de faptul că la etaj nu fusese pornit sistemul de încălzire. Bărbatul dormise complet gol și descoperit, dar frigul părea să nu-l deranjeze câtuși de puțin. Impresia de hrubă înghețată era oarecum atenuată de culoarea dominantă a încăperii, un roșu-stacojiu ca focul sau, mai degrabă, ca sângele: cuvertura de pe pat, draperiile și covorul erau toate roșii, iar parcă asta nu ar fi fost de-ajuns, tavanul camerei fusese decorat cu un mozaic de oglinzi pătrate în casete de lemn alb, care dublau practic numărul de obiecte roșii din încăpere.

Ulrich ajunse la geam și dădu draperiile la o parte, apoi mișcă ușor perdeaua din dantelă albă și privi afară. Pe latura asta a casei nu se vedeau decât copaci, o pădure deasă crescută în neorânduială. Copacii nu înfrunziseră încă, deși pe unele trunchiuri se zărea un mușchi de un verde sănătos, primăvăratic. Până și aerul mirosea a primăvară, iar pe cărarea care șerpuia prin pădure soarele arunca mici pete luminoase.

„Cât oi fi dormit oare?” se întrebă Ulrich. Își amintea că se retrăsese în dormitor pe la începutul verii, un anotimp pe care-l detesta sincer datorită zilelor exagerat de lungi și nopților prea scurte. Trebuia să afle cumva dacă vara cu pricina fusese cea a anului trecut sau cea din urmă cu zece ani – sau cu o sută? Privi pe geamul pe care-l deschisese și-și făcu o oarecare idee observând atent zidurile casei – aceasta părea îngrijită, cu vopseaua pereților în bună stare. O casă abandonată de un secol nu avea cum să arate astfel.

Constatarea îl mulțumi: în ultimul timp societatea umană evolua atât de rapid că orice somn mai lung de câteva luni cerea un efort de readaptare imens, asta dacă mai voia să-și păstreze legăturile cu lumea oamenilor. La gândul acesta, panica îi încolți în minte: oamenii visează, dar cei ca el, nu. Iar visul cu avionul prăbușit îi răsărea în amintire cu o claritate incredibilă. Oare se transformase într-un om? Teoretic n-ar fi fost o tragedie așa de mare, doar nu el voise să devină nemuritor. Da, dar se obișnuise cu starea asta a

lucrurilor și chiar începuse să-i placă: oricum, el se potrivea mai bine în lumea aceasta nouă decât în epoca Renașterii, în care se născuse. Se opri în fața unei oglinzi mari, care îi reflecta silueta în întregime și se privi cu atenție – dacă (prin absurd, știa că așa ceva e imposbil) ar fi devenit om, ceva trebuia să se schimbe, nu? Își privi pielea mai albă decât o coală de hârtie și zâmbi – nici un om viu nu are o asemenea piele, atât de desăvârșit de albă. Își examină chipul cu grijă. Oglinda îi întorcea privirea senină a unui tânărcu trăsături de o frumusețe de înger, cu părul lung și blond-strălucitor și ochii albaștri. Albastrul acesta îl contraria și ridica semne de întrebare – în viața umană avusese, într-adevăr, ochi albaștri, dar apoi se obișnuise cu nuanța lor de un mov adânc, care varia de la indigo la stacojiu, în funcție de abundența hranei.

„Hrană”. Cuvântul magic îi declanșă o durere de gât înfiorătoare, ca și cum tot focul iaduluii s-ar fi prelins din gură în jos prin faringe și esofag, naiba să le ia că nu-și bătuse niciodată capul să afle care din acestea e deasupra și care dedesubt. Propria anatomie nu îl pasiona – la ce bun, doar avea o eternitate la dispoziție ca să se studieze? Durerea atroce îl liniști: nici un om nu putea să simtă așa ceva, nu până când trăiește și face parte din specia umană. Deci – slavă ție, stăpân al întunericului – nu era om. Bine de știut!

Dar și mai bine de știut ar fi fost dacă soarele orbitor de afară anunța o zi de toamnă târzie sau de început de primăvară (uneori cele două se aseamănă supărător de mult). Lumina toamnei este aurie, are o nuanță de ambră, își spuse Ulrich, pe când asta era albă și strălucitoare. Și, ca să-i spulbere orice îndoială, ochii săi cu vederea extrem de ascuțită îi aduseră imaginea unui ghiocel stingher, aflat la cel puțin patruzeci de metri de casă, în umbra trunchiului unui copac.

Ghinion! Toamna zilele sunt mai scurte, la începutul primăverii mai lungi și el nu se putea hrăni decât după lăsarea întunericului. Era blocat în cameră, pentru că n-ar fi îndrăznit să coboare la parter ca să vadă ce lucrează secretara, atât timp cât durerea de gât îl chinuia așa de rău. O ființă cu sânge cald ar fi fost în real pericol în apropierea lui, oricât de mult își jurase că nu va mai ataca niciodată oameni – dar și cele mai strașnice și bine intenționate jurăminte

pălesc în fața poftelor unui vampir însetat, iar Ulrich exact asta era în acel moment. Și nu doar însetat, ci și disperat: trebuia să-și ocupe cumva timpul până la apus, când putea ieși la vânătoare, dar și mintea și trupul refuzau să-i funcționeze corespunzător, în absența sângelui proaspăt, pe care i-l cerea în modul dureros de imperativ fiecare celulă a corpului. Nu-i rămânea decât să agonizeze și să bolească până la apus, mai rău decât un om care s-ar fi molipsit de gripă. Iar degetele secretarei pe tastatură îi dădeau de știre că nu venise nici măcar ora prânzului, pentru că fata lucra doar o jumătate de zi, numai dimineața.

Într-un târziu auzi scaunul secretarei mutându-se de lângă birou. Tânăra făcu zece pași și se opri („aha, s-a dus la oglindă să se rujeze înainte de plecare”, deduse Ulrich cu bucurie), apoi se auziră iar pași, o ușă închizându-se, o cheie răsucindu-se în broască și motorul unei mașini care demară și se îndepărtă de lângă casă. Ulrich se simți eliberat de o povară îngrozitoare: prezența secretarei, o ființă cu sânge cald, îl tortura accentuându-i setea. Stătu la pândă câteva minute, dar casa era tăcută ca mormântul. Încredințat pe deplin că rămăsese singur, se îmbrăcă fulgerător de repede, își așternu pe obraz un strat de fard care făcu să-i dispară paloarea nefirească, apoi coborî la parter. Aici era plăcut și cald, contrastând cu etajul rece. Parterul trebuia să dea impresia unui mediu locuit, uman. Pașii se înfundau în covoare moi, holul imens, unde se găsea biroul secretarei, era luminat generos de soarele care pătrundea prin ușile duble de la intrare, alcătuite în întregime din casete rectangulare de sticlă incastrate într-un lemn deschis la culoare. Locul era din cale-afară de plăcut vederii – aici roșul, obositor în cantitate mare, fusese înlocuit de culoarea mierii în decorarea pereților și a principalelor piese de mobilier.

Din hol o ușă, tot de sticlă, dădea spre o cameră de zi foarte mare și somptuos mobilată, cu mulțime de măsuțe joase și fotolii comfortabile. Camera aceasta vădea din plin gustul estetic rafinat și maniile de colecționar ale stăpânului casei: pe pereții zugrăviți într-un galben pal se zăreau o serie de tablouri extrem de reușite, în majoritate peisaje, dar mai erau și câteva papirusuri vechi, acoperite cu hieroglife, care fuseseră înrămate și agățate de-a lungul zidurilor. Pe măsuțe se găseau tot soiul de obiecte mici, dar foarte valoroase

și alese cu mult bun-gust. Predominau sculpturile africane ale unor chipuri stilizate, dar se vedeau și câteva strachini din splendida ceramică a amerindienilor Navajo, statuete din jad chinezesc și, într-un bol mare de sticlă, o mână de scoici culese de pe o plajă și aranjate artistic, printre care fuseseră presărate o mulțime de perle micuțe. Dimensiunile generoase ale încăperii făceau ca nimic să nu pară aglomerat sau nelalocul lui.

Ulrich străbătu camera în viteză, fără să-i pese prea mult de decorul pe care-l cunoștea bine și dispăru în spatele unei ușițe mici care dădea într-o bucătărie cu adevărat minusculă. „Bucătărie" în cazul lui nu însemna decât un soi de firidă în zid, în care aglomerase un frigier imens, un cuptor cu microunde și o măsuță cu un taburet. Pe un perete se găsea montat un suport pentru cești și pahare, în care se aflau câteva căni de ceramică desperecheate și niște potire din argint încrustate cu nestemate, din cele folosite la ritualurile bisericești. O chiuvetă banală completa întregul decor.

Ulrich deschise ușa frigiderului, care era plin cu recipiente conținând un lichid stacojiu. Le luă cu un aer supărat, le mirosi și aruncă tot conținutul lor în chiuvetă, mormăind cu ciudă:

-Fir-ar să fie, s-au stricat.

Apoi atenția îi fu atrasă de un sertar aflat mai jos, care se deschidea separat – congelatorul. Îl deschise și din el se răspândi un abur alb și un frig de iarnă crâncenă. Alte recipiente! Alese unul la întâmplare – lichidul dinăuntru se transformase într-un bloc solid de gheață de culoare stacojie, dar măcar mirosea, după părerea vampirului, bine. Îl luă, îl potrivi în cuptor și răsuci butonul de pornire al acestuia.

Ulrich își petrecuse odată o zi lungă de vară închis într-o peșteră și constatase că se putea hrăni în întuneric, chiar dacă afară nu era noapte. E drept că vânase doar un liliac micuț, pentru că faimoșii colți de vampir, atât de des pomeniți în legendele oamenilor, nu și-i putea scoate decât noaptea (cine hotărâse asta așa, avusese desigur grijă de specia umană). Și – apropo de specia umană – sângele pe care Ulrich îl încălzea acum în cuptor era sintetic, un extract proteic din ciuperci, cu adaos de săruri minerale, fier și un foarte reușit colorant roșu. Era prețul pe care trebuia să-l plătească

pentru a putea supraviețui la lumina soarelui – o dietă pentru eternitate!

Își turnă porția de sânge într-unul din potirele din argint. Obiectul era foarte vechi și se oxidase în timp, devenind negru. Negrul contrasta frumos cu unele din decorațiunile cupei, care fuseseră aurite. Luă în mână potirul, trecu fulgerător prin camera de zi și prin hol, apoi coborî pe o scară în subsol.

Spațiul de aici era „spațiul sacru” al lui Ulrich sau – mă rog, cam pe acolo – ceva echivalent. Oare vampirii au ideea de sacru sau, fiind creaturi ale întunericului, termenul le este străin? Oricum ar fi fost, în subsol se afla o bibliotecă pe care ar fi invidiat-o orice universitate sau academie respectabilă. Într-un loc lipsit de geamuri, dar prevăzut cu sisteme sofisticate de menținere a temperaturii și umidității optime, fuseseră depozitate mii de cărți rare, manuscrise medievale, pergamente și papirusuri antice, procurate cu mari eforturi și după îndelungi căutări în cei cinci sute de ani de existență ai lui Ulrich. Biblioteca a fost cărată de-a lungul și de-a latul Europei de proprietarul ei, până când a nimerit la această – cea mai nouă – reședință a blondului, construită cu doar zece ani în urmă. Ulrich a fostde când se știa un individ curios, avid să citească tot ce îi cădea în mână. Ca om, avea pregătire de meșter ceasornicar, o meserie pe care o furase de la tatăl său, cu cinci secole în urmă, în Nurnbergul natal. Ca vampir, era de toate: alchimist, astrolog, astronom, savant, istoric și colecționar de artă, având însă mereu legătură cu lumea cărților. N-ar fi recunoscut în fața nimănui, om sau nemuritor, că în mintea lui cărțile acestea erau responsabile de schimbările spectaculoase prin care trecuse, devenind, din monstrul însetat de sânge, un intelectual fin care detesta orice formă de cruzime sau violență.

Așadar, își adora cărțile. Ele aveau să-i dea răspuns la întrebarea care îl frământa acum: dacă e normal ca vampirii să viseze sau nu. Încă îi mai jucau în fața ochilor imaginile turnului ruinat al abației din Glastonbury și ale avionului prăbușit – era oare firesc să-l bântuie așa de rău visul acela? Dar înainte de cărți, exista o prioritate cu mult mai arzătoare: Ulrich puse pe biroul aflat în mijlocul imensei biblioteci pocalul plin cu sânge, se așeză pe un scaun apoi începu să soarbă cu gesturi măsurate, lipsite de lăcomie,

conținutul cupei. După primele câteva înghițituri se opri și așteptă. Nu-l încerca nici o senzație de greață, nu-i era rău, nu-i venea să vomite sau să amețească – în spațiul acesta închis, ferit de orice sursă de lumină naturală, corpul său ignora faptul că afară era soare și accepta să primească hrana. Ulrich lăsă să-i alunece pe gât și restul sângelui sintetic, iar arsura care-l chinuia pe dinăuntru se domoli deîndată. Nu era sătul – nimic nu satură ca o vânătoare nocturnă de mistreți în pădurile de pe lângă casă – dar se simțea cu mult mai bine.

Puse cupa pe masă și se îndreptă spre o vitrină în care așezase cele mai vechi și mai valoroase dintre cărțile sale – manuscrise de dinaintea inventării tiparului, în care alchimiști și magicieni de odinioară își notaserătoată știința lor secretă. Era imposibil să nu găsească aici ceva despre cum și de ce visează vampirii.

-//-

Era una din acele seri liniștite – și ploioase, din păcate – de început de martie, când mă bucuram de lungirea zilelor. Tocmai mă întorsesem de la serviciu, era ora șapte seara și încă nu se întunecase complet. Visam deja la zilele lungi de vară, când va fi lumină până noaptea la zece și voi putea ieși la plimbare după cină. Va fi cald, frumos și... uscat. Acum era frig, un frig umed și insistent, iar pe pervazul geamului se auzeau răpăind picăturile de ploaie; ploua fără oprire de mai bine de trei săptămâni, iar mie mi se albise părul așteptând zadarnic să văd soarele. Dar așa e mereu începutul de primăvară în Timișoara, plouă într-una...

Am cinat și tocmai spălam vasele, când interfonul care era mut de câteva luni reveni brusc la viață. Locuiesc singură și sunt o persoană retrasă – cine să mă caute la ora asta?

-Sunt Ulrich, mă înștiință vocea musafirului de la poartă.

Drace, Ulrich! Îmi spusese în urmă cu un an că s-a săturat de societatea oamenilor, că vrea să fie un timp singur și că se duce să doarmă. Asta însemna că aveam șansa să se trezească mult după moartea mea, iar eu să nu-l mai văd niciodată – atâta pagubă-n ciuperci! De câte ori apărea mă ruga să-i mai trec vreuna din cărțile lui pe suport informatic și să o pregătesc pentru tipar. Îmi aducea

manuscrisele și zău căavea cel mai oribil scris din câte văzusem vreodată. Nu-i vorbă, mă plătea regește pentru munca mea, numai că eu nu duceam lipsăde bani, ci de timp liber și aș fi preferat să-mi ocup vremea cu altceva decât cu buchisitul slovelor lui. Dar poți să refuzi un vampir? Nu e un lucru înțelept, având în vedere firea lor agresivă. Am întrebat cu prudență:

-Ulrich, ai venit să mă vezi sau să iei cina?

Râse – un râs rece, fantomatic.

-Nu fii proastă, noaptea trecută am vânat mistreți în Sasca. Absolut delicioși!

-Ah, scuze, nu voiam să fiu nepoliticoasă.

-Dar tocmai ai fost. Acum mă lași să intru sau nu?

De ce naiba sunt vampirii mereu arțăgoși și puși pe ceartă? I-am dat drumul să intre – ce puteam face? Și m-am trezit cu el la ușa apartamentului meu, aflat la etajul al treilea, înainte să-mi pot trage sufletul. Trecu valvârtej pe lângă mine, își agăță pe cuier impermeabilul ud și se instală comod într-un fotoliu, în fața mesei mele de lucru. M-am așezat vizavi de el și am început să-l descos:

-Ei, gata somnul? Îți lipsește societatea oamenilor și ai hotărât să te întorci?

-Să zicem că m-am săturat să dorm. Cât timp am lipsit, de fapt?

-Mai puțin de zece luni, dar nu au fost probleme. Avocatul tău îți gestionează banii și ți-a plătit secretara, fundația merge înainte fără tine iar cei de la serviciul tău știu că ți-ai luat un an de concediu pentru afaceri personale. Am făcut totul exact cum mi-ai spus și nimeni nu s-a impacientat de absența ta.

Oricât ar părea de ciudat, atunci când își ducea existența în lumea oamenilor, Ulrich avea un serviciu, ca orice om (deși situația lui materială i-ar fi permis fără probleme să se lipsească de așa ceva). Un serviciu care chiar îi plăcea și care îi dădea o libertate de mișcare mulțumitoare – doar nu credeați că un vampir poate petrece opt ore pe zi așezat în spatele unui birou și scriind hârtii anoste, ca un conțopist oarecare. Ulrich lucra pentru BBC, mai precis era realizatorul unui film serial despre castele bântuite, un subiect cu un potențial uriaș în Marea Britanie și care îi permitea să-și valorifice multe din calitățile lui non-umane. Să fii capabil să discuți cu stafiile

și chiar să le intimidezi nu e un lucru rău când ai o asemenea meserie – iar asta se pare că face parte din abilitățile standard ale unui vampir.

După ce l-am liniștit de vreo zece ori că dispariția lui din peisaj nu stârnise mirarea nimănui (era, în fond, o persoană publică destul de cunoscută), Ulrich se adânci relaxat în fotoliu și păru să studieze candelabrul de deasupra capului. Bănuiam că nu pentru asta venise, dar l-am lăsat să mi-o spună el. Din acest punct de vedere, vampirii se aseamănă teribil cu oamenii: își aduc aminte de cei pe care-i numesc „prieteni" mai ales atunci când dau de vreun necaz sau intră în încurcătură. După câteva minute de tăcere, mă întrebă pe nepusă masă:

-Ascultă, tu când ai visat ultima oară?

-Poftim??? Visat? Nu știu, medicii susțin că oamenii visează în fiecare noapte, dar că nu-și aduc aminte decât rar de acest lucru. Așa că probabil am visat noaptea trecută. Oricum, ultimul vis coerent l-am avut acum câteva luni, mă aflam într-o excursie într-un ținut care arăta din cale-afară de bine și m-a enervat că a sunat ceasul deșteptător înainte ca eu să pot afla unde anume era locul acela. Dar de ce vrei să știi? Are vreo importanță?

-Nu, voiam doar să fac o comparație cu ce visează specia noastră.

M-am uitat la el ca trăsnită.

-Voi... visați? N-am știut niciodată că așa ceva e posibil! Se spune că atunci când dormiți sunteți cu adevărat morți, nu aveți deloc unde cerebrale, deci un vis nu ar avea cum să se formeze. Sau mă înșel?

-Nu te înșeli, așa credeam și eu. Numai că lucruri care par foarte limpezi se pot schimba deodată și nu știu ce să cred. M-am trezit pentru că am visat un avion prăbușindu-se, pe câmpia de lângă abația Glastonbury.

-Dar nu a fost nici un vis, asta chiar s-a întâmplat. Am auzit la știrile de la televizor, a fost un mic avion turistic cu trei pasageri, care au murit cu toții, ca și pilotul de altfel. Turnul de control zicea ceva de niște turbulențe atmosferice raportate de pilot, atunci când cerul era senin și nici un alt avion aflat în zonă nu semnalase nimic similar.

-Când a fost asta?

-Pe doi martie, acum trei zile.

-Știi cumva mai multe amănunte?

-Nu, dar putem afla.

Mi-am scos laptopul din sertar și l-am instalat pe masă, în timp ce Ulrich dispăru din câmpul meu vizual. Când se întoarse, reveni cu una din jachetele mele de iarnă și cu un scaun pliant adus din bucătărie, pe care-l așeză lângă masa mea de lucru. Ne știam de vreo opt sau nouă ani, fusese la mine de multe ori, așa că nu mă deranja că îmi scotocise prin dulap. Am apreciat atenția lui și mi-am îmbrăcat jacheta – stăteam la jumătate de metru de el și sunt o friguroasă. Dacă luați de bune toate poveștile din cărți cu muritoare îndrăgostite de vampiri, mai gândiți-vă. Imaginați-vă că sunteți în plin câmp, iarna, că sunt minus multe grade și suflă crivățul, iar voi v-ați îmbrăcat într-o ținută sumară și total nepotrivită cu vremea. Așa-i că nu vă simțiți prea grozav? Ei, acum știți cam cum e să stai în apropierea unui vampir – tot mai credeți că e ceva romantic în asta, atunci când dinții vă clănțănesc, tremurați necontrolat iar degetele de la mâini și de la picioare vi se învinețesc de frig?

Am pornit motorul de căutare al calculatorului și am simțit că Ulrich îmi studia gesturile cu atenție. Cu mesageria electronică se obișnuise, ceea ce nu e rău pentru un tip născut la sfârșitul Evului Mediu, dar o căutare pe google încă îl mai depășea. Am tastat „prăbușire avion Glastonbury" și am avut deîndată câteva mii de rezultate. Am evitat să deschid paginile unor ziare de scandal și am căutat agențiile de știri serioase, în timp ce prin mintea mea se perindau frânturi de informații destul de ciudate. Povestea asta cu prăbușirea avionului mi se părea pe undeva un deja-vu, de parcă retrăiam întâmplări care se tot repetau periodic. Era ca și cum soarta voia să aflăm cu claritate că își bate joc de noi, muritorii.

După ce am citit o mulțime de articole, încruntându-mă din ce în ce mai tare, i-am făcut un rezumat lui Ulrich, care între timp se trăsese atât de aproape că era cât pe ce să mă atingă.

-Nu a fost o singură prăbușire, ci trei în ultimul an. Bine, nu toate la Glastonbury, dar oricum în apropiere: una la Avesbury, una lângă Stonehenge și ultima, cea mai recentă, asta din doi martie, chiar în apropierea ruinelor abației. Și ar mai fi una, de cealaltă parte a Canalului Mânecii, lângă Carnac, în Bretania.

-Firma care operează zborurile alea n-a falimentat încă?mă întrebă Ulrich. Am rămas mirată de cât de modern se exprima.

-Păi, nu e o singură firmă, am răspuns după ce am dat o nouă căutare. Și nici același tip de avion.

-Câți morți sunt în total?

-La Carnac au murit toți, adică cinci persoane. La Glastonbury patru, la Stonehenge tot patru iar la Avesbury doi au murit și trei mai sunt încă în spital, dintre care unul în stare gravă.

-Cincisprezece inși, mormăi blondul mai mult pentru sine. Cum de mai are lumea curaj să participe la asemenea zboruri?

-Cred, am spus circumspectă, că în același timp mii de oameni au zburat pe aceeași rută și n-au pățit nimic. Poate asta e explicația. E ceva probabilistic, din câteva sute de zboruri unul tot pică. Și-apoi am fost la Carnac, cunosc zona: un ținut aspru și destul de rece, la malul mării, cu vânturi năprasnice și furtuni care se nasc din senin. Nu e chiar imposibil ca un avion ușor să aibă probleme pe o vreme ca cea de acolo.

-Da? Câte avioane s-au prăbușit în zonă acum doi ani? Dar acum cinci sau zece ani?

Întrebarea lui Ulrich mă uimi. Nu mă gândisem la asta.

-Ai răbdare, putem afla.

După câteva minute de căutare, am fost obligată să recunosc:

-Nici unul. Nu s-a prăbușit nici un avion în mai bine de douăzeci de ani de când agențiile de turism operează asemenea zboruri pe acolo, până la mijlocul anului trecut, când a început toată povestea. Dar să nu tragem concluzii greșite, acum zece sau douăzeci de ani nu se înregistrau fenomene meteo extreme. Știi, încălzirea globală...

-Știu. E veșnicul talent al oamenilor de a-și refuza explicațiile evidente, numai pentru că ele sfidează minunata știință umană. Dar sunt singurele logice și care stau în picioare la o examinare critică.

M-am uitat perplexă la el. Zâmbi și îmi făcu cu ochiul.

-Încălzire globală, zici? Oare locurile în care au căzut avioanele nu îți sugerează nimic?

-Ba da, am recunoscut, e vorba fie de sanctuare megalitice, ca la Avesbury, Stonehenge și Carnac, fie de povestea regelui Arthur, la

Glastonbury. Locuri misterioase, aflate în centre energetice sau pe faimoasele linii de energie Ley…

-Liniile Ley chiar există, spuse Ulrich serios. Că oamenii nu sesizează fluxurile infinitezimale de energie care se scurg prin aceste linii e altă poveste. Perspicacitatea umană, când e vorba de fenomene subtile, e de tot rahatul.

-Nu fii atât de sigur că nu sesizează, l-am contrazis. Cred că de fapt le convine să-și ignore propriile percepții, ca să nu deschidăcutia Pandorei. Orice ar afla, întrebările vor fi mereu mai multe decât răspunsurile.

Discuția asta am mai avut-o de nenumărate ori. Ulrich susținea cu convingere că forțe din afara lumii materiale se manifestă adesea în viața oamenilor și că nu sunt, în marea lor majoritate, benefice. Tot ce oamenii numeau nenorociri, catastrofe sau întâmplări nefericite era pentru el intervenția acestor forțe. Când tocmai încercam să-i demonstrez că greșește, m-a întrebat brusc:

-Auzi, știai că șaptezeci la sută din universul cunoscut e umplut cu materie întunecată? Savanții umani au stabilit asta, nu eu.

-Da, știam.

-Și ce crezi că e materia aia întunecată?

-N-am habar. De altfel nici oamenii de știință nu s-au pronunțat asupra subiectului.

-Acest lucru e mai puțin relevant, zise Ulrich sec. Contează doar că orice formă de materie generează și energie, care e „semnătura” materiei în lumea imaterială. Materia întunecată generează energie întunecată, pe care voi o numiți negativă și susțineți că vine de la necuratul – ceea ce înseamnă că șeful meu domnește asupra a șaptezeci la sută din Univers, un univers care am stabilit că se extinde.

Hm, ideea unui Lucifer biblic în extindere, ale cărui puteri sporesc necontenit, nu era chiar preferata mea. Dar am tăcut, altfel trebuia să-i spun lui Ulrich căel, unul, nu mi se pare deloc diabolic și cu asta nu aș fi făcut decât să-l jignesc. Era mai prudent să revin la avioanele prăbușite, așa că l-am întrebat:

-Deci tu presupui că acele avioane s-au prăbușit datorită unor forme de energie negativă care acționează în locurile acelea?

-Corect.

-Energii insesizabile pentru noi, muritorii, dar care pot cauza anomalii meteorologice sau comportament bizar al piloților.

-Iarăși corect.

-În cazul acesta înseamnă că nu mai trebuie să te întrebi de ce ai visat. Acela nu a fost un vis ci, ca să mă exprim tehnic, un ordin de misiune.

-Chiar așa.

-Deci te implici!

-Da, până într-atâta încât mă voi afla în următorul avion care se va prăbuși.

-Dar de unde știi că va mai fi o prăbușire și cum poți să alegi chiar avionul cu pricina? Totul e un joc al hazardului, nu?

-Nu e deloc un joc al hazardului, e doar o succesiune de conexiuni pe care oamenii, ca de obicei, nu le observă. Iar data la care va trebui să zbor mi-o vei calcula tu, doar de aceea ești ingineră.

Poftim! Nici n-a intrat bine pe ușă și deja îmi dădea de lucru – dar ce puteam să fac?

Cap.2 Șirul lui Fibonacci

„Ordin de misiune” era impropriu spus, dar neavând destule informații despre natura căutărilor lui Ulrich, era singurul termen care mi-a venit în cap. Știam că în afară de munca lui în văzul lumii și în lumina reflectoarelor, aceea de vânător de fantome, se ocupa uneori de recuperarea unor artefacte misterioase pe care trebuia să le găsească și apoi să le facă dispărute din nou, astfel ca specia umană să nu le poată da de capăt niciodată. Erau obiecte încărcate cu o magie care contrazicea toate principiile științei oficiale, lucruri abandonate pe Pământ de nu se știe cine – extratereștrii antici din poveștile oamenilor sau ființe supranaturale ori venite din alte dimensiuni ale universului (sau chiar din alte universuri?), asta conta mai puțin. De asemenea, nu știam cine și în ce mod îi dăduse lui Ulrich misiunea aceasta și nici nu voiam să aflu, pentru liniștea mea sufletească. Voiam să cred că lumea e un loc conoscibil și supus unor reguli de funcționare descrise clar de fizică, de chimie și biologie și speram că – cel puțin pentru mine – lucrurile așa vor și rămâne. Dar pentru Ulrich granița dintre real și ireal este foarte aproximativă și se deplasează cu mare ușurință într-un sens sau în celălalt.

Preferam să-mi abandonez gândurile abstracte și să mă întorc la ceva palpabil, așa că am întrebat:

-Tu vezi vreo legătură între aceste tragedii aviatice? Poți să-mi dai detalii?

-Da. Mi se pare că prăbușirile de avioane au loc tot mai des și mă întrebam dacă nu poți să stabilești o relație matematică între datele lor. Mie mi se năzare ceva, dar vreau să verifici.

Am luat o foaie de hârtie și am notat, în timp ce el mă urmărea cu atenție:

2 martie - Glastonbury

27 ianuarie - Avesbury

3 decembrie – Carnac

12 iulie - Stonehenge

După care, numărând zilele într-un calendar, am completat hârtia care acum arăta așa:

2 martie - Glastonbury – 34 de zile
27 ianuarie - Avesbury - 55 de zile
3 decembrie – Carnac - 89 de zile
12 iulie - Stonehenge – 144 de zile

-Între primul accident, cel de la Stonehenge și al doilea, cel de la Carnac, s-au scurs 144 de zile. Între Carnac și Avesbury, 89 de zile, iar între Avesbury și Glastonbury, 55 de zile. Dacă urmăm aceeași logică, următorul eveniment va avea loc peste 34 de zile, începând cu data de 2 martie, deci în 5 aprilie.

-Mă voi prăbuși cu avionul în 5 aprilie, observă Ulrich râzând. Am timp destul să-mi compun un necrolog frumos. Ai folosit un șir Fibonacci ordonat descrescător, nu?

-Întocmai. Dacă astea sunt datele, ce pot face?

Un șir Fibonacci este o înșiruire de cifre care se obțin pornind de la primele două numere întregi, zero și unu. Fiecare element al șirului se află însumând valoarea celor două elemente poziționate înaintea lui în șir. Mi-am luat foaia de hârtie și am început să scriu:

0
1
1 + 0 = 1
1 + 1 = 2
2 + 1 = 3
3 + 2 = 5
5 + 3 = 8
8 + 5 =13
13+8 =21
21+13=34
34+21=55
55+34=89
89+55=144

-Ultimii patru termeni ai șirului pe care i-am notat reprezintă exact numărul de zile dintre două evenimente succesive, am remarcat eu cu tonul doct al cuiva care explică rolul găurii la covrig și tehnologia sofisticată a tăierii mămăligii cu sfoara.

-Iar dacă între evenimente care se petrec fără nici o logică apar totuși relații matematice clare, asta înseamnă că… mă completă

Ulrich.

-… că și-a băgat dracul coada, am încheiat eu.

-Povestea asta a cerut deja cincisprezece victime, observă blondul. Deci treaba e serioasă. Nu pot să cred decât că echilibrul energetic al liniilor Ley a fost grav perturbat de cineva sau de ceva.

-Și ce ai de gând să faci? Să cauți acel lucru care a perturbat energia locurilor?

-Cam așa ceva.

-Deci înseamnă că știi ce cauți. Doar nu poți căuta așa, fără să ai nici o idee…

-Nu pot, într-adevăr, dar totuși nu știu ce caut. Și dacă nu știu, tot ce pot face e să-i găsesc pe supraviețuitorii accidentelor de avion. Parcă ziceai că ar fi trei oameni, nu?

-Da, trei, dar se pare că unul e încă la terapie intensivă.

-Rămân doi, tot mai mult decât nimic, făcu Ulrich pe un ton care se voia optimist.

Eram conștienți amândoi de faptul că se înhămase la o misiune foarte grea, dar se pare că el credea că, dacă nu va da de capătul firului, șirul de morți stranii va continua și asta era destul ca să-l mâne la acțiune. Luă și-și puse în buzunar hârtia pe care eu notasem datele evenimentelor și elementele șirului lui Fibonacci apoi se pregăti să plece, nu înainte de a-mi smulge promisiunea că îl voi ajuta cu căutarea pe internet ori de câte ori situația o va cere.

-//-

Uneori e bine ca oamenii să te cunoască drept un afurisit de reporter, genul ăsta de indivizi au reputația că obțin mereu tot ceea ce vor. La o săptămână după ce revenise în Anglia, abandonându-și vila superbă ridicată lângă Sasca, în locul numit „Lacul Dracului”, Ulrich reuși să dea de doi din cei trei supraviețuitori ai accidentului de la Avesbury. De fapt nu se mai aflau la spital, ci într-un centru de recuperare pentru pacienții care necesită îngrijire de lungă durată. Când îi văzu, blondului i se făcu milă de ei: erau o pereche tânără, frumoși, din Londra, care își sărbătoriseră logodna prin câteva zile de concediu petrecute în misterioasele zone cu megaliți din sudul Angliei. După prăbușirea avionului, tânăra se alesese cu o mână și un picior rupte, trei coaste fisurate și o fractură de craniu (încă mai

avea bandaje și copci pe cap), în timp ce partenerul ei suferise o soartă chiar mai urâtă: zăcea în pat cu coloana făcută zob, iar medicii îi spuseseră că va fi incapabil să mai meargă vreodată. Fata se deplasa încoace și încolo cu două cârje, gemând și strâmbându-se de durere la fiecare pas, dar părea hotărâtă să nu se lase doborâtă de suferință. Discutară mai mult de o oră și numai renumele lui Ulrich de cercetător al fenomenelor paranormale dezlegă limba fetei, care odată convinsă că blondul nu va râde de ea, începu să povestească:

-Nu știu cum a izbucnit furtuna, era parcă ivită din cerul senin. Acum bătea soarele și peste nici cinci minute zburam printr-o negură ca noaptea, cu nori care aproape că atingeau pământul. Tuna și fulgera într-una.

-La sfârșit de ianuarie?întrebă Ulrich ridicând din sprâncene a mirare. Iată un lucru cu adevărat neobișnuit.

-Și totuși a fost exact cum am spus. De altfel s-au găsit cutiile negre ale avionului și – din câte am auzit – bubuitul tunetelor s-a înregistrat cu claritate.

-Eu te cred, o liniști blondul. Nimic nu e exclus în locurile astea cu o climă atât de schimbătoare. A mai fost și altceva neobișnuit, sau doar tunetele și fulgerele?

Fata păli vizibi. Tot sângele i se scurse din obraji și părea speriată.

-Păi, ezită ea, pentru tunete există dovezi, e limpede că așa s-a întâmplat cum am povestit.

-Dar a mai fost și altceva, spuse Ulrich aproape șoptind. Dacă n-ar fi fost, nu erai acum așa temătoare – ceva ce bănuiesc că nu avea cum să se înregistreze. Ai văzut ceva neobișnuit?

Fata își mișcă repede capul, de câteva ori, de sus în jos și de jos în sus, dar nu scoase nici un sunet. Apoi își duse mâinile la tâmple și se așeză șovăind.

-Au, amețesc. Probabil n-a fost nimic, mi s-o fi părut doar în cădere. Mi-am spart țeasta, medicii m-au prevenit că e posibil să am halucinații până când se vindecă.

Dar Ulrich gândea repede și sesiză imediat fractura logică din relatarea tinerei.

-Nu încerca să te duci singură de nas. Te-ai lovit la contactul cu solul, abia atunci ți-ai spart capul și ai leșinat, sau cel puțin așa mi s-a spus. Oamenii când leșină nu mai văd nimic, deci ceea ce tu numești „halucinații” nu s-a datorat rănilor de la cap. Dacă ai văzut ceva neobișnuit, asta înseamnă că ai zărit lucrul cu pricina când încă vă aflați în aer și nu fuseseși rănită, deci lucrul acela chiar a existat, indiferent dacă aparatele de zbor ale avionului l-au înregistrat sau nu. Ce era, ce ai văzut de fapt?

-Zburam deasupra satului Avesbury, foarte jos, ca să putem contempla peisajul de sub nori. Eram practic în nor și sub nor, sub noi se zăreau casele și printre ele megaliții aceia ciudați ridicându-se practic din curțile oamenilor, când un fulger a despicat cerul chiar deasupra noastră. La lumina lui argintie am văzut mult mai multe pietre, numai că unele erau gri, altele păreau fantomatice și imateriale. Aveau un fel de transparență ca de sticlă, luceau argintiu și formau, împreună cu cele gri, figuri geometrice clare. Nu erau pietrele dispuse haotic de-acum, ci șiruri bine conturate, din sute de megaliți de mărimi aproape identice, toți stând aliniați vertical, cu mare precizie.

Ulrich mulțumi fetei și declară că se retrage, că nu vrea ca ea să obosească vorbind prea mult și făcând eforturi de memorie. De fapt voia să fie singur și să stea pe gânduri după placul inimii. Ceea ce-i spusese fata semăna grozav cu relatarea unei întoarceri în timp, în zorii istoriei, când sanctuarul de la Avesbury fusese intact și puritanii, în fervoarea lor religioasă, nu se apucaseră încă să dărâme pietrele pe care le considerau blestemate și demonice (dar nu îndeajuns de blestemate ca să le lase la locul lor, chiar căzute la pământ – le folosiseră fără nici o jenăca material de construcție pentru locuințele lor micuțe și sărăcăcioase de acum trei sau patru sute de ani).

-//-

Mai erau trei zile până în cinci aprilie și Ulrich se plictisea de moarte. Își rezervase deja zborul pe deasupra câmpiei de la Stonehenge, a satului Avesbury și a colinei pe vârful căreia se înălța, de aproape o mie de ani, ruina abației din Glastonbury. Urma să zboare cu un avion cu adevărat minuscul, de numai două locuri –

doar el și pilotul. De ce să riște mai multe vieți, când presimțea dinainte că ceva rău se va întâmpla?

Ulrich nu putea muri, chiar dacă avea să se prăbușească de la sute de metri înălțime. Doar murise deja odată, iar experiența îi fusese destul de înfricoșătoare, cât să o țină minte exact, chiar dacă de atunci trecuseră peste cinci secole. Fusese un băiat cinstit și vesel, niciodată atras de magia neagră, de paranormal sau de moarte și de părțile întunecate ale existenței. Ce-i păsa lui de toate astea? Iubea viața simplă, mâncarea bună și poveștile pline cu tâlc ale mamei sale – povești în care întotdeauna binele învingea răul. Îi trebuiseră sute de ani ca să înțeleagă că în viața reală lucrurile se desfășurau exact pe dos.

La treizeci de ani încă nu se stabilise la casa lui, ci străbătea Europa cu o trusă de scule, un servitor și trei cai, întrebând din oraș în oraș dacă orologiul din turnul bisericii nu necesită reparații sau reglaje. Breasla ceasornicarilor fiind rară și prețuită, Ulrich trăia atât de bine de pe urma acestei îndeletniciri încât banii care-i prisoseau îi trimitea acasă, contribuind la zestrea surorilor lui. Viața aceasta lipsită de griji se termină în ziua când îi căzu cu tronc fata hangiului din Mehadia, localitate în care se oprise să ierneze, pentru că iarna drumurile erau nesigure și locurile bântuite deopotrivă de haite de lupi pe patru picioare, dar și de lupi în două picioare. Veșnicele bătălii dintre creștini și turci sărăciseră ținutul, ogoarele zăceau nelucrate pentru că bărbații se îndeletniceau cu războiul, iar dacă cineva reușea să adune o cât de mică agoniseală, era jefuit și ucis fie de turcii care făceau incursiuni de pradă peste Dunăre, fie de temuții lotri care-și aveau sălașul în pădurile dese și neumblate.

Hangiul din Mehadia era un individ de o lăcomie fără limite și Ulrich fusese nevoit să plece în toiul iernii ca să caute aur în apa Nerei – o îndeletnicire care te putea face bogat peste noapte, dar atât de grea că numai cei mai disperați oameni se apucau de ea. Ulrich avusese atâta noroc încât atrăsese atenția a trei tâlhari din temuta bandă a celui cunoscut în epocă sub numele de Răspopitul, despre care bătrânii satelor mai deapănă și astăzi povești incredibile. Blondul a fost jefuit, bătut crâncen și lăsat să moară în urma sângerărilor interne pe malul unui lac fără nume, care mai târziu se va numi Lacul Dracului. Acolo îl găsiră doi vampiri, atrași de

mirosul sângelui pierdut și de furia neputincioasă a tânărului, conștient că va muri și o va lăsa fără apărare (și gravidă!) pe iubita vieții lui.

În vremurile acelea când oamenii erau mult mai superstițioși iar știința modernă abia se năștea, vampirii nu se ascundeau cu atâta prudență ca astăzi. Armele oamenilor erau rudimentare, iar ei se temeau ca de foc de nemuritori și nu prea îndrăzneau să-i atace folosind tradiționala (și foarte eficienta!) țepușă.

Ulrich se trezise așadar, după trei zile și trei nopți de agonie crâncenă, transformat în vampir – un lucru care li se întâmplă unueori oamenilor care mor furioși și neîmpăcați: sunt prinși între lumea celor vii și lumea celor morți, cu sufletele prizoniere în trup pentru eternitate.

După ce se răzbunase curățând pădurile de banda Răspopitului, Ulrich își jurase că nu va mai lua viața nici unui om și se ținuse de jurământul lui cu strășnicie, chiar dacă sporadic mai băuse sânge uman, în cantități infime, care să nu pună viața nimănui în pericol. Asta era, pe scurt, dureroasa lui poveste – o poveste care explică îndeajuns de bine de ce privea cu detașareun zbor pe care urma să-l facă fiind convins că avionul se va prăbuși. Atâta vreme cât nu era decapitat cu o sabie cu tăiș din argint stropit cu apă sfințită și nu i se înfigea în același timp în inimă o țepușă pregătită într-un anume fel, dintr-un lemn de stejar pe care crescuse vâscul, trupul său era capabil să se refacă în urma oricărei vătămări – deși e peste puterile omului să rănească un trup mai tare ca marmura statuilor, dăruit cu abilități la care oamenii nici măcar nu visează.

În ziua convenită pentru zbor, Ulrich se prezentă la aeroportul de la Bristol de pe care decolau astfel de curse turistice, zâmbind destins dar asigurându-se în același timp că la bord exista o parașută și interesându-se de prognoza meteo.

-Vor fi condiții excelente de zbor pe toată durata excursiei, spuse pilotul clientului său, în timp ce arăta spre cerul de un albastru minunat, pe care se răsfăța soarele în toată strălucirea lui aurie.

Pilotul își recunoscuse clientul înainte de a-l vedea la față. Numele de Johann-Ulrich Heller era similar cu noțiunea de castel bântuit și destui englezi se entuziasmau când cineva aducea vorba despre puzderia de turnuri de cetăți și abații în ruină, de conace

victoriene și vechi case în stil Tudor despre care oricine știa cu siguranțăcă erau pline de fantome. „Element de identitate națională”, își spuse Ulrich văzând însuflețirea pilotului. „Pentru oamenii ăștia stafiile sunt obiecte de patrimoniu, la concurență cu manuscrisele lui Shakespeare și picturile lui William Turner. Și nu e de mirare – la atâta ceață, oricui poate să i se năzare orice”.

Dar în ziua în care micul avion decolă din zona rezervată curselor turistice a aeroportului din Bristol, numai ceață nu era. Aparatul se înălță și o luă spre Stonehenge, apoi urma Avesbury și la sfârșit Glastonbury și aterizarea tot pe aeroportul din Bristol – o plimbare de mai puțin de o oră, dar Ulrich ceruse să plătească pentru două ore de zbor, motivând că preferă să se învârtească de mai multe ori în jurul fiecărui monument, în așa fel încât să poată fotografia în liniște, din mai multe unghiuri și să poată reveni dacă pozele nu s-ar fi ridicat la calitatea pe care el o aștepta. Cunoscându-i îndeletnicirea, pretenția blondului nu ridică nici un semn de întrebare nimănui.

Ulrich alesese acest mod de a vizita locurile pentru că nu avea nici cea mai vagă idee despre punctul în care va lovi nenorocirea. Simțea doar că ceva rău se va întâmpla, dar n-ar fi putut spune de fel dacă era din cauză că energia liniilor Ley țesute în jurul unor monumente megalitice fusese perturbată, dacă ceva mult mai recent, cum ar fi sfântul Graal, căuta să iasă la lumină sau dacă pur și simplu de vină era eterna ceață care primejduia orice zbor la joasă altitudine în țara asta veșnic îmbibată de apă.

Trecură cu bine de Stonehenge, survolară Avesbury și se îndreptau spre Glastonbury, cu pilotul pe post de ghid, care îi făcea clientului său capul calendar vorbind într-una despre frumusețea și ciudățenia locurilor. Frumusețea era evidentă: iarba luase culoarea smaraldului, prin grădinile oamenilor se zăreau copaci și tufe înflorite, iar turiștii începuseră să se îngrămădească pe drumurile care înconjurau faimoasele monumente. Cât despre ciudățenia locurilor, druizii New-Age o amplificaseră mult desfășurându-și ritualurile dedicate echinoxului de primăvară în cercul de pietre de la Stonehenge. Ulrich doar zâmbea, ușor ironic, ori de câte ori auzea de procesiuni închinate zeiței Lunii și zeilor copacilor, ca unul care

știa prea bine cum stau lucrurile cu adevărat în lumea nevăzută – dar tăcea mâlc.

Se îndreptau spre Glastonbury – faimoasa colină cu turnul abației benedictine se ridica deasupra cețurilot dimineții, un fenomen meteo destul de obișnuit în zonă. Ceața își trăgea izvoarele din solul umed – se stabilise doar, după serioase cercetări științifice, că la începuturile Evului mediu timpuriu Glastonbury Tor, Avalonul din imaginația barzilor de mai târziu, fusese o insulă de pământ uscat înconjurată de mlaștini. Ca dovadă, arheologii găsiseră rămășițele unor corăbii străvechi la baza dealului. Acesta nu are decât 581 de picioare (158 de metri) în înălțime, dar se vede de la mare distanță detașându-se de restul reliefului, o câmpie plată, aflată sub nivelul mării. Faptul că turnul, care arată ca o coroană încununând vârful dealului, se proiectează uneori supradimensionat pe ecranul de ceață încă nu e atât de straniu. Inxplicabile cu adevărat sunt cele șapte rânduri de terase ale colinei, despre care unii susțin că au fost dăltuite de vânt prin eroziune selectivă, în timp ce alții le atribuie muncii oamenilor din Epoca Fierului sau chiar din neolitic și le găsesc un rol defensiv. Oricare ar fi adevărul, terasele cu pricina adaugă doar grăuntele de sare care dă gustul mâncării – în cazanul de la Glastonbury fierb laolaltă mituri celtice, povești romane, legende ale creștinismului timpuriu, basme medievale și poeme New-Age, suficient ca fiecare să vadă și să viseze exact ce voia.

La baza Glastonbury Tor, movila în vârful căreia se ridică turnul ruinat, se află Izvorul Potirului, Chalice Well, cu apa atât de bogată în oxizi de fier încât pare sângerie – altă sursă interminabilă de povești fantastice. Pentru cei mai mulți oameni, potirul cu pricina era nici mai mult, nici mai puțin decât sfântul Graal, adus în Britania de Iosif din Arimateea, iar apa roșcată conținea urme din sângele lui Christos – un motiv ca mulți să o considere vindecătoarea tuturor bolilor și aducătoarea vieții veșnice. Te pui cu amatorii de nemurire?

Pesemne pilotul îl etichetase pe Ulrich ca fiind unul din acești fanatici ai poveștilor, pentru că vorbea într-una. Blondul chiar se întreba dacă omul mai putea fi atent la aparatele de zbor, dar se pare că acesta se descurca de minune – probabil combina meseria de pilot cu cea de ghid de prea multă vreme și nici una din ele nu mai avea taine pentru el. În plus, vremea era bună, cerul senin și

soarele le zâmbea cu bunăvoință. „Deocamdată”, gândi Ulrich prudent.

Ceruse ca micul avion să înconjoare de șapte ori Glastonbury Tor. Șapte e o cifră magică în toate mitologiile pământului și – după ce inspectase într-o noapte, mergând pe jos, cele trei situri: Avesbury, Stonehenge și Glastonbury – vampirul ajunsese la concluzia că, dacă urma să se întâmple ceva rău sau neobișnuit, evenimentul se va produce la Glastonbury. Spera ca, înconjurând de șapte ori, în sens invers acelor de ceasornic, turnul în ruină, să poată rupe seria neagră a prăbușirii de avioane și să întrerupă funestul șir al lui Fibonacci. De unde îi venise această idee, nici el n-ar fi putut spune. E drept că recitise tot ceea ce impresionanta lui bibliotecă oferea despre desfacerea de blesteme, incantații magice și farmece, dar nici una din cărțile lui medievale nu se ocupa, în mod evident, de accidentele aviatice.

Când înconjurară pentru prima dată turnul în ruină, ceața părea să se subțieze și să vrea să se ridice. Era o pâclă joasă, aflată chiar la nivelul solului. Turnul se vedea plutind deasupra ei și profilându-se clar pe cerul albastru. La al doilea ocol, nori albi începură să se adune deasupra avionului.

-Sunt formați din vaporii de apă rezultați din evaporarea ceții, spuse pilotul arătând norii. De obicei așa ceva nu aduce ploaia.

La al treilea ocol, la baza norilor albi se iviră nori negri de ploaie. Poate că pilotul știa că din norii aceia nu va cădea nici un strop de apă, dar norii înșiși nu aflaseră acest lucru, așa că la al patrulea ocol turna cu găleata și vizibilitatea devenise execrabilă.

-Pe aici vremea e tare schimbătoare, constată pilotul. Voi încerca să cobor un pic, poate vom avea vizibilitate mai bună.

Dar mai jos vântul bătea cu furie, așa încât avionul fu zgâlțâit de vânt atât de puternic de parcă mâini nevăzute ar fi vrut să-l dezmembreze. Mai ocoliră odată Glastonbury Tor, la cel mult o mie de picioare deasupra vârfului și de astă dată îi însoți nu doar ploaia, ci și tunetele și fulgerele - asta pe lângă vântul care se transforma tot mai mult în uragan.

-Încearcă să urci, propuse Ulrich, tot nu mai pot să fotografiez nimic, sculele mele nu au nici un pic de stabilitate.

Pilotul găsi sfatul bun și încercă să-l aplice, dar…

-Nu pot urca defel, motorul nu răspunde la comenzi și pierdem necontrolat înălțime.

Era al șaselea ocol.

-În cazul ăsta, ia parașuta și sari, propuse blondul, pentru că se pare că ne vom prăbuși.

Acum tot aparatul vibra îngrozitor și la bord începuse să miroasă a ars.

-Nu pot face nici asta, trebuie să salvez întâi viața clientului.

-Știu să am singur grijă de mine. Sari odată, nu mai sta pe gânduri, pentru că nu mai ai timp.

Ulrich îl ajut pe pilot să-și pună hamurile parașutei, deși acesta protesta de zor că nu vrea să sară, după care deschise ușa și-l zvârli afară fără menajamente. Avionul se înclină periculos, o dâră groasă de fum negru rămase în urma lui, descriind un semicerc – jumătate din cel de-al șaptelea ocol. Ulrich nu stătu să vadă cum se termină toată povestea, ci păși în gol prin ușa deschisă, de la mai puțin de opt sute de picioare înălțime.

-//-

Parașuta pilotului se deschise la timp ca să-i salveze viața, dar nu destul de repede ca să poată evita o cădere dureroasă. Pe când zăcea pe pământ, înnebunit de durere, văzu avionul căzând și explodând la cel mult o milă depărtare de colină. În mintea lui confuză – doar totul se petrecuse atât de incredibil de repede – se strecurară două gânduri supărătoare: primul, că până acumnici un pilot nu supraviețuise clienților săi, ceea ce în mod sigur îi va aduce dezonoarea și oprobiul public. Al doilea gând era că nu pricepea cum, după ploaia aceea teribilă, pământul pe care căzuse era uscat. Dar nu avu timp să se frământe punându-și întrebări: pe una din terasele mai joase ale colinei, la câteva sute de pași distanță, văzu o siluetă ridicându-se de jos și înaintând spre el. „Poate că am noroc de un martor care să confirme tot ce s-a întâmplat”, își spuse pilotul plin de speranță. Încercă să se ridice la rândul său și să-i facă omului semn cu mâna, dar abia atunci sesiză că zăcea într-o baltă de sânge, nu se putea ține pe picioare și nu-și putea ridica brațul, care îî ardea îngrozitor și părea lipsit de vlagă, probabil rupt. Începu

să strige, în speranța că celălalt va pricepe cât e de grav rănit și că avea nevoie de ajutor de urgență.

Se pare că necunoscutul pricepu, pentru că apăru lângă pilot atât de repede încât acesta se întrebă dacă nu cumva ochii îi joacă feste. Dar surpriza veni abia când își ridică privirea și văzu fața celui care își oferise atât de iute ajutorul: era domnul Heller, clientul lui. Iar pilotul putea să jure că domnul Heller nu folosise nici un fel de parașută și atinsese pământul în cădere liberă. Culmea – trăia și nu părea rănit. Ce naiba se petrecea aici? Dacă până atunci rezistase eroic dureriiatroce, acum simți că o pâclă îi împăienjenește ochii și în fața lui se căscă un hău negru, care îl absorbi. Părea că se rotește în neant, în timp ce cobora tot mai jos, într-un abis fără fund. Ultima senzație de care își aducea aminte fu atingerea unor mâini ca de gheață.

-//-

Ulrich văzu pământul apropiindu-se fulgerător și își îndoi genunchii în așa fel ca aceștia să preia șocul căderii. Căzu în picioare, ca pisica, se lăsă în jos și apoi se ridică lin, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Privi liniștit în jur și văzu norii de furtună risipindu-se și dispărând de parcă nu ar fi fost acolo niciodată. Și totuși, un petic negru întuneca încă soarele, chiar deasupra turnului. Când restul cerului deveni complet senin, norul cu pricina coborî până atinse vârful vechiului turn, se roti ca o tornadă și păru să intre în pietrele străvechi, fiind absorbit cu totul în structura construcției.

Ulrich pricepu pe dată, nu avea nevoie ca cineva să-i explice ce se întâmplase: în timpul săvârșirii anumitor ritualuri magice, propriul său corp putea să emane o ceață neagră, deasă ca o cortină îndărătul căreia magia se dezlănțuia departe de ochii muritorilor. Când își sfârșea incantațiile, ceața i se retrăgea în degetele de la mâini și dispărea ca și cum nu ar fi fost prezentă niciodată, înghițită de trupul pe care și-l folosea ca pe un acumulator de energie negativă, o energie care în cazul lui venea din lumea neființei. Din fericire știa ce avea de făcut ca să întrerupă șirul blestemat de întâmplări funeste, cărora le cădeau victime oameni nevinovați și neștiutori. Trebuia să ajungă neapărat - și asta cât mai repede – la turn și să aducă acolo o jertfă de sânge.

Vampirii sunt capabili să se deplaseze cu viteze care le fac mișcarea invizibilă ochiului uman. Putea să atingă zidurile turnului în câteva secunde, dar auzul său sensibil prinse un geamăt slab, venit de undeva de pe pantele colinei. Acolo unde se afla sursa zgomotului, o mogâldeață zăcea pe pământ. Până să apuce să analizeze situația, mirosul divin al sângelui uman îi inundă creierul, trezind în el instincte sălbatice.

Ulrich se forță să-și înfigă picioarele în sol și să rămână pe loc, deși gâtul care începuse să-i ardă îi cerea cu insistență să alerge în direcția prăzii. Cu un efort supraomenesc, scoase dintr-un buzunar al hainei o sticlă mică, plină cu un parfum ciudat și își puse câteva picături sub nas. În acest fel, reușea să își elibereze simțurile de mirosul sâcâitor de sânge uman și să-și recapete luciditatea. După care ajunse cât ai clipi din ochi lângă pilot și începu să-l examineze atingându-l cu mâinile lui ca niște așchii de gheață. Pentru că pilotul părea să fi leșinat, Ulrich îi puse sub nas sticluța de parfum pe care o folosise el însuși și cu ea reuși să-l facă să-și revină în simțiri. Apoi se apucă să-l pipăie cu vârfurile degetelor, un lucru care în mod sigur nu-i făcea omului plăcere, având în vedere că degetele blondului erau – în orice anotimp – îngrozitor de înghețate. Își dădu seama dintr-o ochire de starea jalnică în care se afla aviatorul, așa încât făcu să-i apară în palmă o altă sticluță minusculă, din care îi dădu pilotului să bea o înghițitură.

-Ce-a fost asta?întrebă acesta mirat. Pare bun!

Restul de lichid din sticlă fu turnat peste rana oribilă de pe picior, aceea dintre multiplele răni care sângera cel mai rău. Sub ochii plini de neîncredere ai pilotului, rana se închise și pielea se vindecă.

-Îmi pare rău, spuse Ulrich, lichidul ăsta nu poate veni de hac fracturilor, așa încât mâna va trebui să ți-o vadă un medic.

-Mulțumesc oricum. Nu știu cu ce mă tratezi, dar deja mă simt mult mai bine.

-E un leac descoperit într-o carte de vrăji medievală, recunoscu blondul. Pe atunci oamenii erau mult mai pricepuți decât astăzi în utilizarea ierburilor vindecătoare.

Din depărtare se auzi sunetul unei sirene de mașină.

-Vine poliția, observă Ulrich și drăcui cu sete. Mă așteptam să aibă nevoie de o oră ca să ne găsească și să ajungă la noi.

-Păi, nu trebuie să vină de la Bristol, e poliția locală din districtul Mendip, lămuri pilotul.

-Pe coarnele satanei,n-aveam nevoie de ei aici și acum!

-Dacă vrei să scapi de curiozitatea lor, cobori de pe colină pe partea opusă drumului, așa nu vei da nas în nas cu poliția, propuse pilotul. Eu le voi spune că ai contramandat decolarea din Bristol, că voiai să te iau din Londra și că zburam singur urmând să te întâlnesc abia peste o oră.

-E bine, încuviință Ulrich. În calitatea mea de reporter, eu sunt cel care îi ia la întrebări pe alții și nu-mi place să fiu eu cel întrebat. Dar cutiile negre n-au înregistrat discuțiile dintre noi?

-Nu, alea înregistează doar dialogul meu cu turnul de control. Vezi deci, dacă nu vrei să se afle că ai fost în avion, nu se va afla. De lucrul ăsta știm doar tu și eu, iar eu am datoria să-mi țin gura, că doar mi-ai tratat rănile și mult bine mi-ai făcut. Te înțeleg că nu vrei să te interogheze poliția, nu de alta dar modul în care ai sărit din avion fără să pățești nimic e cel puțin inexplicabil.

-Mulțumesc, făcu vampirul, brusc mânat de un sentiment de recunoștință. Dar pilotul nu terminase ce avea de zis.

-Ascultă, poliția va mai sta pe aici o zi sau două și va fi peste tot. Dacă vrei o ascunzătoare bună, ieși la drumul care se află în partea nordică a dealului. Din el se desprinde o șosea neasfaltată, pavată cu piatră măruntă, care duce spre o casă părăsită, casa Foley. De cinzeci de ani nu a mai stat nimeni acolo și se spun tot felul de povești despre locul acela. Oricum, poliția nu va îndrăzni să intre niciodată. Dar cum pe tine nu te poate speria o clădire bântuită, du-te liniștit la casa Foley și să nu-ți mai pese de nimeni și de nimic.

Ulrich promise că va urma sfatul întocmai. Îl lăsă pe pilot pe panta abruptă de la Glastonbury Tor – omul se simțea vizibil mai bine și viața lui nu era în pericol. Apoi urcă până la turnul ruinat și se pregăti să coboare dealul pe partea opusă față de cea prin care tocmai venea poliția. Dar înainte de a pleca, mai avea o treabă: se lăsă în jos la baza turnului, își scoase din buzunar un cuțit cu lamă neobișnuit de strălucitoare și-și crestă antebrațul, lăsând câteva picături dintr-un lichid care părea mai degrabă smoală decât sânge

uman, gros și negru, să se scurgă pe pământ și pe pietrele turnului, în timp ce șușotea:

-Dacă un blestem a fost invocat aici sau au fost rostite alte vorbe de putere, am răscumpărat vorbele cu sânge. De-acum orice a dus la moartea acelor bieți oameni, acest lucru trebuie să se termine.

Apoi, pe deplin mulțumit de ceea ce făcuse, coborî de pe colină pe unde-i vedeau ochii, fără să caute vreo cărare prin iarbă, mânat doar de dorința de a se ține cât mai departe de poliție. Găsi șoseaua și, desprinzându-se din ea, drumul neasfaltat, de căruță, pavat cu mici pietricele albe. Înaintă cu grijă, mereu atent să nu atragă atenția, deși din câte își putea da seama, polițiștii erau ocupați să discute cu pilotul. În scurtă vreme la baza drumului care urca la Glastonbury Tor se mai opri o mașină, cea a ambulanței și pilotul fu pus pe o targă. Ambulanța demară în direcția spitalului din Bristol, iar polițiștii o luară către rămășițele avionului explodat.

Ulrich mergea în acest timp, liniștit ca un turist ieșit la picnic, pe drumul presărat cu piatră măruntă și albă. Pesemne de mulți ani acel drum nu mai fusese îngrijit, pentru că în majoritatea lui era mai mult noroi decât piatră, dar asta nu-l deranja pe blond și nici nu-i frâna înaintarea, cu toate că la fiecare pas trebuia să ocolească o băltoacă. În scurtă vreme ajunse la un gard vechi din piatră, prevăzut cu o poartă din fier forjat, din cele destul de mari ca să poată trece prin ea o trăsură sau o mașină de acum o sută de ani, cumplit de voluminoasă. Poarta era larg deschisă, nu se zărea țipenie de om, ci doar un parc abandonat și – la mare distanță – un conac la fel de ruinat și lăsat în paragină ca restul ținutului. „Casa Foley”, își spuse Ulrich, „cea despre care mi-a vorbit pilotul. Bine, să vedem ce hram poartă această ascunzătoare perfectă”. Înaintă până la poarta conacului și – cum nimeni nu-l opri – răsuci clanța. Casa Foley îl aștepta, gata să fie explorată.

Cap.3Casa Foley

Dacă n-ar fi fost intrarea, un portic sprijinit pe patru coloane din marmură albă, casa ar fi putut fi luată drept un deal oarecare, atât era de cotropită de iederă. Aceasta acoperise cu totul geamurile și se cățărase pe olanele acoperișului, se răsucea în jurul coloanelor de la intrare și se prelingea în jos pe scări. Clădirea avea un etaj, era mare și spațioasă și, după stil, data din epoca reginei Victoria. Ulrich intră și privi în jur: nimerise într-un hol din care o scară arcuită cu eleganță ducea la etaj. Pereții, atât cât lăsa să se vadă întunericul din încăpere, fuseseră decorați cu fresce, acum scorojite și crăpate. Indiferent ce motiv ar fi avut familia Foley să abandoneze casa, o făcuse în mare grabă. Ulrich găsi un televizor vechi, cu lămpi, încăîn priză și niște ziare din 1966. Resturile de mobilier uitate prin colțuri erau din diferite epoci și unele traversaseră cu siguranță două secole, în timp ce altele păreau făcute după al doilea război mondial. Aspectul straniu al locului era amplificat de lumina puțină și cu tentă verzuie care se strecura prin ferestrele cotropite de iederă. Dar sticla geamurilor era intactă, ba chiar în câteva încăperi rezistaseră niște încântătoare vitralii de secol XIX, cu scene campestre.

Acoperișul nu avusese la fel de mult noroc și la etaj se vedeau destul de multe pete urâte de umezeală în locurile unde ploaia se infiltrase în casă. Dar în afară de o reparație urgentă a acoperișului, de ștersul prafului și îndepărtarea iederii în exces din fața geamurilor, casei nu-i lipsea nimic pentru a fi locuită. Nu avea nimic fantomatic, nimic întunecat, ba chiar, cu un foc vesel aprins în șemineele de piatră, ar fi putut trece drept un cămin primitor. De ce naiba fugiseră oamenii ca potârnichile dintr-un loc atât de drăguț?

Ulrich nu-și bătu capul să răspundă la întrebare. Nici dracu' nu-i înțelege pe oameni, cât despre Dumnezeu, acesta a întors demult spatele creației Sale! El, unul, se instală comod, hotărât să profite de ospitalitatea locului atât timp cât poliția se îndeletnicea cu studierea resturilor avionului. Stătu în casă cinci zile, neieșind decât noaptea, când vâna iepuri de câmp, hrana lui obișnuită în astfel de locuri. Poliția plecă după trei zile de investigații, dar Ulrich mai așteptă o vreme, prudent, înainte de a ieși din casă. Primul drum îl făcu la un

pub local, unde răsfoi o mulțime de ziare. Constată mulțumit că nimeni nu-l învinuia pe pilot, ci condițiile meteo și nimeni nu-l căutase între timp pe domnul Heller – lumea era convinsă că faimosul reporter al BBC-ului se afla la Londra, iar Ulrich nu avea nici un motiv să spulbere această părere a oamenilor.

Dar, în timp ce străbătea încăperile mai mult pustii ale casei Foley (de fapt un conac în toată regula), Ulrich se pomeni gândindu-se că i-ar plăcea să închirieze clădirea. Trebuia să rămână măcat trei săptămâni în zonă, să se asigure că blestemul șirului lui Fibonacci nu va lovi din nou și l-ar fi încântat mai degrabă să stea într-o casă veche decât într-un hotel anost și impersonal. Cui îi aparținea casa? De ce fusese părăsită? De ce o evitau oamenii? Și – mai ales – ce anume provocase tragediile aviatice? Găsirea răspunsului la aceste întrebări necesita prezența lui în ținut pentru mai mult timp. Așadar ieși într-o noapte din casă și se plimbă pe străzile adormite din Glastonbury, fiind atent la orice detaliu care i-ar fi putut atrage privirea. Dacă tot te hotărești să te muți într-un loc, e bine să-ți cunoști vecinii, nu?

Zări firma unui avocat și decise să-i facă o vizită. Tabla de la poartăpărea veche, un semn sigur că omul lucra de mulți ani în sat și probabil era la curent cu istoria casei Foley. A doua zi de dimineață Ulrich își strânse părul de pe umeri într-o coadă decentă, își scotoci rucsacul după niște haine respectabile și – înțolit ca un burghez cumsecade din clasa de mijloc – dădu telefon la biroul avocatului ca să fixeze o întâlnire.

Avu noroc – domnul Anderson, avocatul din Glastonbury, se plictisea în absența clienților. În plus, era o zi ploioasă, așa încât Ulrich fu primit chiar în după-amiaza zilei în care ceruse întâlnirea. Blondului treaba asta îi convenea de minune!

Domnul Anderson era un tip pe la șaizeci, poate șaizeci și cinci de ani, scund și burtos, cu o mustață albă stufoasă și obraji roșii. Se născuse în Glastonbury, copilărise în Glastonbury și se întorsese tot în Glastonbury să-și exercite meseria. Firma o atârnase deasupra ușii cu patruzeci de ani în urmă – era ceva!

-Domnul…

-Heller, Ulrich Heller, răspunse blondul politicos.

-Ah, da… individul cu castelele bântuite! Iartă-mă, tinere, că ți-o spun așa de la obraz, dar emisiunea dumitale e o mare prostie. Auzi, fantome… Sper că nu te-ai supărat, e părerea mea sinceră.

Ulrich aprecie franchețea bătrânului. Era sătul de lingușitori (și de lingușitoare, mai ales) care se topeau numai auzind că lucrează pentru televiziune.

-Nici nu voi susține, nici nu voi nega existența stafiilor sau a fenomenelor paranormale. În orice caz mie îmi oferă o slujbă pe cinste.

Domnul Anderson zâmbi.

-Mă bucur că ne înțelegem. Să faci bani pe seama prostiei oamenilor nu e un delict, ci un semn de înțelepciune. Dar având în vedere că trăiesc pe cel mai plin de legende petic de pământ din Marea Britanie, să nu te mire că sunt sătul până peste cap de chestiile astea.

-Păi, nu sunteți legat de un loc anume. Cei cu profesii liberale își pot practica meseria oriunde, nu?

-Și să ratez spectacolul? Aici e câte un meci în fiecare săptămână!

-Nu știam că sunteți un microbist împătimit.

Acum domnul Anderson râdea cu toată gura.

-Nu, dragul meu, nu de soiul acela de meciuri e vorba. Vezi tu, aici la nici zece mii de locuitori avem trei asociații de druizi și cinci ordine cavalerești. Cei mai înverșunați sunt Cavalerii Negri de la Glastonbury care iau la ochi și șicanează orice străin, convinși că oricine vine aici nu vrea decât să le fure comoara de sub nas. Ceilalți țicniți sunt Ordinul Druidic de Glastonbury, ăștia organizează procesiuni caraghioase cât e ziua de lungă, susținând că e vorba de o comoară transcedentală, pe care practicile potrivite o pot face să apară în lumea fizică. Și unii și ceilalți sunt nebuni de legat!

-Și care ar fi comoara?întrebă Ulrich cu naivitate.

-Graalul, desigur! Sfântul Graal, cel care nu poate fi zărit decât de omul cel mai pur, fără păcate și din care dacă bei fie și doar o picătură de apă, te transformi în nemuritor.

-Păi, dacă tot o caută, n-ar fi mai simplu să abată izvorul de la Chalice Well și să sece fântâna? Legendele spun că acolo se află Graalul.

-Legendele spun și că în vechea biserică a mănăstirii din Glastonbury, cea din sat, nu cea de pe Tor, s-ar găsi mormintele regelui Arthur și soției sale, Genoveva. Din păcate pentru fraieri, biserica în cauză, care era o construcție din lemn de secol VII, a ars în 1184 iar călugării ingenioși s-au gândit să facă rost de bani pentru o nouă biserică lansând legenda cu mormântul lui Arthur. O idee genială, pentru că noua biserică, din piatră, a fost ridicată incredibil de repede, semn că prostia e boală veche.

-Și ea e acum ruinată, observă Ulrich.

-Da, firește, a căzut pradă furiei anticatolice a lui Henric al VIII-lea. Ăla om! Mâncare, băutură, femei – iar dacă cineva îndrăznea să-i amintească de sufletul său, îi răspundea că sufletul, fiind de la Dumnezeu, va avea grijă Domnul de el. Am admirat mereu astfel de oameni!

Blondul zâmbi. Nu era sigur dacă domnul Anderson împărtășea entuziasmul lui Henric al VIII-lea față de sexul frumos, dar burta lui bine dezvoltată și obrajii prea rumeni arătau clar că s-ar fi măsurat de la egal cu nesocotitul rege în privința mâncării și a băuturii.

-Deci, tinere dragă, dacă mă cauți ca să revendici nu știu ce moștenire prin zonă, te anunț dinainte că te legi la cap fără să te doară. Cavalerii Negri vor lupta ca lupii flămânzi pentru orice bucățică de pământ pe care ar putea să o transforme în șantier arheologic. În plus de asta mai e și blestematul de festival de la Glastonbury, care chiar dacă nu se ține în sat, ci în afara lui, îți garantează niște nopți albe, fiindcă muzica urlă cât să se audă de la Londra. Și măcar dacă ar fi muzică adevărată! Nu, fir-ar, e un festival de rock, la care vin hoarde de drogați și puhoaie de motocicliști - măcar motoarele ăstora sună mai decent decât ceea ce ei numesc muzică!

Ulrich râse. Despre muzica modernă avea cam aceeași părere ca și bătrânul avocat.

-De fapt nu pentru o moștenire am venit. Mă interesează casa Foley. Nu să o cumpăr, aș vrea s-o închiriez pentru – să zicem – trei sau șase luni și, cum nu cunosc nici un notar în Glastonbury, mă gândeam că poate avocatul local știe să-mi spună a cui e casa.

-Dumneata ești sănătos la cap?Casa Foley? Ai văzut-o în ce hal arată? Nimeni, nici măcar Cavalerii Negri nu pun piciorul pe

proprietatea aia. Ascultă la mine, e ceva necurat în jurul casei ăleia. De altfel proprietara încearcă de vreo zece ani să o vândă, dar oricât de ieftin ar vrea s-o dea, nimeni nu se înghesuie.

Blondul schiță o urmă de rânjet.

-Parcă nu credeați în blesteme. Și-apoi m-a prins ploaia pe câmp și m-am refugiat în casă, nu e nici pe departe așa de distrusă cum pare. Cu un acoperiș nou ar deveni de-a dreptul primitoare.

-Nu de blesteme vorbeam. Dar acolo trebuie să fie niște virusuri în ziduri sau în tapițerie, care fac rău omului la sănătate. De ce ultimele trei generații de proprietari au murit la ospiciu, dacă n-ar fi așa?

Ulrich nu voia să corecteze părerea greșită a avocatului. Dacă acesta se încăpățâna să creadă că poți înnebuni de la un virus, așa cum poți face gripă, n-avea decât. El, unul, nu era afectat de bolile omenești, indiferent ce s-ar fi aflat în pereții aceia.

-Să înțeleg că neamul Foley s-a stins? Cine e atunci proprietarul clădirii?

-Neamul Foley nu s-a stins, doar numele s-a schimbat. Ultimul Foley n-a avut decât o fată dar ea a abandonat casa după moartea tatălui său. A divorțat, s-a recăsătorit și trăiește cu noul soț în America. Înainte de a pleca i-a lăsat casa fie-sii din prima căsătorie, o fată tare cumsecade dar pe care alde Foley n-au prea luat-o în serios. Știi, ea e o fată modestă, fără studii iar clanul Foley se mândrea cu diplomele lor, obținute din vremea când a început să se învețe ingineria în Anglia. Pe fată o cheamă Irene Atwood – e numele de familie purtat de maică-sa în prima căsătorie – și o găsești la Bristol.

-Aveți idee cum o pot contacta pe această doamnă Atwood?

-Domnișoară Atwood. Irene nu s-a măritat niciodată, ei îi plăceau oamenii simpli, ca și ea, iar neamul Foley n-ar fi acceptat în veci în casa aia a lor un om care lucrează cu brațele. Așteaptă două minute, aveam pe undeva numărul de telefon al Irenei.

-//-

Ulrich patrula de câteva minute bune în fața barului „Armele regelui Arthur” din Bristol, dar Irene Atwood întârzia să apară. Ea alesese locul de întâlnire, un soi de pub micuț și nu prea răsărit aflat

într-un cartier periferic al orașului, populat cu lume amestecată, printre care și o mulțime de imigranți. Blondul s-ar fi așteptat ca posesoarea conacului Foley să aibă gusturi mai rafinate – noroc că domnul Anderson îl prevenise în legătură cu viața și gusturile simple ale Irenei. Sfertul de oră „academic” fusese depășit de mult și nimeni nu se îndrepta spre bar. Când tocmai se gândea să abandoneze așteptarea zadarnică, Ulrich auzi ușa barului scârțâind, dar nu întoarse capul ca să vadă cine iese. El avea treabă cu o femeie care trebuia să intre, nu să plece de la „Armele regelui Arthur”. Se trezi strigat pe nume de o persoană micuță, cu părul cărunt, îmbrăcată în negru și cu un șorțuleț alb, scrobit, legat pe talie.

-Sunteți domnul Heller cumva?

-Da, eu sunt.

-Avocatul v-a descris cu precizie. Haideți înăuntru, eu aici lucrez.

Ulrich înmărmuri. Nu așa și-o imaginase pe Irene Atwood, ca pe o simplă lucrătoare într-un pub. Totuși, casa aia valora ceva, ce naiba... Moștenitoarea clanului Foley era o ființă care semăna mai mult cu un șoricel decât cu un om și în plus era urâțică rău. Și – tot ca un șoricel – chițăia cu o voce subțire și părea îngrozitor de speriată. La fiecare pas pe care blondul îl făcea în direcția ei, domnișoara Atwood se dădea cu doi pași îndărăt, până ajunse la ușa barului, o deschise și îl invită pe Ulrich la una din mesele libere, apoi se așeză și ea, vizavi de el. Să găsești o masă liberă la ora aceea nu era o problemă, clienții se puteau număra pe degetele unei singure mâini. Probabil seara, când lumea ieșea de la serviciu, alta era situația, dar acum Irene, care trebuia să servească la mese, efectiv nu avea nimic de făcut.

Ulrich se îmbrăcase îngrijit și arborase zâmbetul său special, menit să topească inima oricărei femei. Aș! În ochii Irenei nu se citea nici un pic de interes față de faimosul reporter, ivit pe neașteptate în calea ei, ci doar teama – o teamă de moarte. „Oare știe ce sunt?” se întrebă vampirul. Exclus! Trebuia să fii al naibii de perspicace ca să bănuiești că Ulrich nu era om. Nu întrerupsese niciodată contactul cu lumea umană și se purta foarte relaxat în compania celor cu sânge cald, iar în vederea întâlnirii cu Irene se machiase cu dexteritatea unui actor, mascându-și abil culoarea prea albă a tenului. Și totuși

era studiat cu neîncredere de o femeie care niciodată în viața ei nu întâlnise, probabil, un bărbat pe jumătate atât de arătos.

Ulrich se pregăti să facă o introducere gândită dinainte ca să-și motiveze dorința de a închiria casa Foley, dar Irene i-o tăie din start. De cum se așezară la masă, ea începu:

-Domnul Anderson m-a informat că vreți să închiriați pe câteva luni casa Foley. Înțeleg că ați văzut-o deja și știți cam ce condiții deplorabile oferă. Dacă nu cumva sunt victima unei glume proaste, aștept să vă aud oferta.

Tot acestmic discurs fusese rostit pe nerăsuflate, cu același glas subțire ca un chițăitși cu ochii clipind nervos tot timpul cât femeia vorbise.

-Păi de obicei cel care oferă o casă spre închiriere se gândește dinainte cât ar vrea să câștige...

-Eu nu m-am gândit decât că vreau s-o vând, să scap de ea. N-am avut alți chiriași înainte și n-am în minte nici o sumă.

-Hm, în starea în care se află acum, înțeleg de ce vă vine greu să o vindeți. Și dacă, în loc să vă plătesc o chirie pe ea, aș plăti reparațiile casei? Vreau să zic: acoperișnou, gardul exterior al proprietății refăcut, iedera tăiată, parcul din fața conacului desțelenit de bălării, uși și geamuri puse la punct, zidăria reparată și eventual zugrăvită.

Ulrich sperase că această propunere generoasă va stârni entuziasmul femeii, dar ea îl privi cu aceeași apatie ca și până atunci.

-Am cerut eu o evaluare pentru toate astea, acum câțiva ani. Nota de plată s-ar ridica la o sumă absolut aiuritoare: vreo șaizeci de mii de lire sterline. Cine are toți acești bani?

-Zău că nu sărăcesc dacă dau șaizeci de mii pe un capriciu, spuse Ulrich relaxat. Bănuiesc că în suma asta v-au calculat și interioarele, nu?

-Nu, cu interioare cu tot lucrarea a fost evaluată la o sută de mii de lire.

Blondul zâmbi. Prețul era mult supraevaluat și era evident că cine îl calculase, voise ca Irene să nu-l poată plăti și casa Foley să rămână în continuare în paragină. Cine și de ce făcuse asta, vampirul n-ar fi putut să spună.

-Cred că voi scoate lucrarea mai ieftin. Am oameni care vor să mă ajuteși va fi distractiv pentru noi să restaurăm bătrâna casă. Principalul ajutor e soră-mea, pentru ea doresc să închiriez conacul Foley. Știți, e scriitoare și adoră să-și scrie cărțile prin tot soiul de locuri ciudate, susține că asta o inspiră – mă gândeam să-i ofer un mediu liniștit de lucru până la vară, când va începe festivalul.

-O cunosc cumva pe această viitoare chiriașă?Știți, eu citesc mult...

Ulrich își privi interlocutoarea destul de mirat. Irene Atwood nu părea genul de intelectuală gata să-și petreacă ziulica întreagă cu nasul în cărți. Apoi își aduse aminte de toată maculatura care inundase în ultimii ani vitrinele librăriilor, produsă de tot felul de gospodine de vârsta a doua, intrate brusc în călduri și zâmbi – probabil acesta era genul de literatură pe care îl devora Irene.

-Sora mea e Nelly Noel. Scrie literatură fantasy, horor și patronează o fundație care încurajează tinerii autori să scrie așa ceva. Nu știu dacă numele vă sună cunoscut...

-Nelly? Desigur. „Casa care ucide”, „Profeția” și toate celelalte... Am citit totul, din fir în păr. Păi, în cazul acesta vă înțeleg perfect dorința de a închiria casa Foley și îi doresc surorii dumneavoastră multă inspirație și multe experiențe interesante în casa aceea.

Irene Atwood reuși să se destindă în fine și următoarea jumătate de oră trecu plăcut, discutând cu însuflețire despre cărți, legende locale, ciudățeniile satului Glastonbury și câte și mai câte. Până la urmă se înțeleseră: în loc de plata unei chirii, Ulrich va renova exteriorul clădirii și va înlocui acoperișul. Nelly, care uneori publica articole prin reviste de decorațiuni interioare, avea mână liberă să redecoreze camerele cum va crede ea de cuviință, să refolosească vechiul mobilier iar, dacă nu va găsi nimic interesant, să îngrămădească toate vechiturile într-o singură cameră, pe care s-o transforme în depozit și să schimbe întreg decorul dupăpofta inimii. Irene nu puse decât o singură condiție – strămoșii ei lăsaseră în urmă numeroase jurnale cu însemnări zilnice și portrete de familie, iar femeia cerea ca toate aceste obiecte să fie păstrate. Pentru asta (era de lucru, nu glumă, numai la etaj fiind douăsprăzece camere),

Nelly putea să locuiască în bătrâna casă oricât avea chef, chiar și toată viața dacă Irene nu va reuși niciodată să vândă conacul.

Ulrich și Irene își strânseră mâinile, în semn de afacere încheiată, iar a doua zi actele fuseseră deja întocmite. Era timpul ca blondul să se apuce de lucru!

-//-

Ulrich își făcuse planul dinainte și-și calculase fiecare gest și fiecare mișcare: gardul părăginit al proprietății era ultima piesă de care se va atinge, până atunci copacii plantați cândva de-a lungul lui vor avea rolul de paravan, ferind șantierul dinăuntrul gardului de ochii eventualilor curioși. Vampirii se mișcă incredibil de repede și forța lor este proverbială, iar Ulrich ajutase recent un amic (muritor!) la construcția unei case, așa încât se familiarizase oarecum cu noile materiale și tehnologii. Noaptea puterile îi erau sporite de întunericul a cărei creatură se considera – cu atât mai bine, pentru că noaptea oamenii dorm și când dorm nu se îndeletnicesc cu ocupația lor favorită, aceea de a-și băga nasul în treburile semenilor. La o zi după încheierea contractului de închiriere, cineva care ar fi privit exteriorul conacului Foley ar fi rămas mut de mirare: toată iedera aceea imensădispăruse, mai bine zis fusese smulsă și cărată în grădină, unde urma să se transforme în îngrășământ pentru sol. Înainte de prânz se ivi echipa angajată pentru acoperiș și se apucă imediat de lucru – vechile olane zăceau oricum stivuite în curte, gata să fie ridicate de o firmă care colecta deșeuri. Noile grinzi care le înlocuiau pe cele putrezite apărură în jurul prânzului, iar până seara veni și un camion din care se descărcară plăci ceramice de mari dimensiuni, noua îmbrăcăminte pentru acoperiș. Oamenii dădeau mulțumiți din cap:

-În condițiile astea, vom termina acoperișul în cel mult cinci zile de lucru.

-Foarte bine, pentru că la începutul săptămânii viitoare va veni sora mea și vreau ca exteriorul să fie gata până atunci. Ea se va ocupa cu redecorarea interioarelor.

Muncitorii erau plătiți mai mult decât regește, dar li se ceruse o discreție desăvârșită asupra restaurării conacului. Așa că nimeni nu îndrăzni să întrebe cum se făcea că o mulțime de lucrări avansau

foarte rapid peste noapte, atunci când încă iluminatul nu fusese repus în funcțiune. Se pare că clientul lor cu bani mulți găsise pe undeva o echipă în stare să muncească în cel mai deplin întuneric și fără zgomot, pentru că dimineața, când soseau meseriașii, aspectul casei era mult diferit de cel pe care-l lăsaseră cu o seară înainte, la plecare. Ulrich doar zâmbea și se învârtea peste tot, supraveghiind întregul șantier cu o privire pentru care l-ar fi invidiat până și o soacră.

Într-una din zile, când mai mult de jumătate din noul acoperiș era gata, oamenii văzură ieșind din casă și discutând cu clientul lor cel blond un individ înalt și deșirat, cu o mapă sub braț. Personajul avea o voce sonoră, așa că-l auziră cu toții:

-... da, puteți păstra tapetul odăilor, cu excepția celor trei de sub acoperiș în care au fost infiltrații serioase de apă. Acolo mătasea care îmbracă acum pereții trebuie dată jos neapărat.

-Păcat, îmi plăcea verdele acela închis, ca o pădure de brad, comentă Ulrich. În plus de asta, e decorul original al camerei, de pe vremea reginei Victoria și m-am gândit că ar putea avea ceva valoare, pe lângă cea sentimentală, desigur.

-Exclus. Până nu aruncați totul la gunoi, nu veți scăpa de mirosul acela îngrozitor de mucegai și putrefacție.

-După aceea pot să zugrăvesc camerele?

-Să nici nu vă gândiți la așa ceva! Dați jos tot gletul până la cărămidă, faceți focul în șemineu și lăsați astfel pereții să se usuce timp de câteva luni, poate chiar un an.

-Vai mie! Voiam să fie gata până la venirea surorii mele...

-Sunt convins cădoamna va înțelege situația.

În timp ce discutau, Ulrich își conducea oaspetele spre ieșire. Se opri la baza scărilor și întrebă, brusc iluminat de o idee:

-Dar dacă aș lăsa în camerele acelea pereții netencuiți? Am mai văzut ziduri vechi, din cărămidă și piatră, ca acestea și culmea e că arătau din cale-afară de bine. Dădeau cumva impresia de foarte vechi, de medieval. Credeți că ar merge?

-Dacă doamna Noel preferă aspectul de Ev Mediu timpuriu, ar fi chiar potrivit. Dar va trebui să pulverizați pe ziduri o substanță de protecție, care va lăsa peretele să se usuce dar va împiedica degradarea cărămizilor.

Ulrich părea foarte interesat de subiect.

-Unde găsesc așa ceva? Și ce cantitate de soluție trebuie să cumpăr, ca să acopăr suprafața celor trei camere?

Expertul făcu niște calcule și-i dădu o hârtie cu răspunsul la întrebări.

-Ah, dacătot am adus vorba, ar fi util să aplicați același tratament și pentru fresca din hol, dacă nu aveți posibilitatea să vă ocupați acum cu restaurarea ei.

-Mulțumesc de sfat, așa voi face.

În aceeași seară, după plecarea muncitorilor, Ulrich urcă scara la etaj și se apucă să desprindă de pe pereții umezi tapetul de mătase verde-închis, care se rupea și se deșira la orice atingere. Zidul, din rânduri alternative de cărămidă și piatră, părea încă destul de sănătos și blondul decise că tot ce trebuia să facă era să aducă niște tapiserii de mari dimensiuni care să dea un aer cumva mai primitor încăperilor, ca locul să arate bine. Pe când se afla în ultima cameră, cea de pe colțul clădirii, unde apa infiltrată prin acoperișul vechi făcuse cele mai mari pagube, in timp ce scotea tapetul o hârtie se desprinse din spațiul dintre perete și tapet. Ulrich nu pierdu vremea să vadă ce e cu ea, o băgă în buzunar cu gesturi mecanice și își văzu în continuare de treabă. Voia să avanseze cât mai mult în noaptea aceea, pentru că de dimineață aștepta să vină o echipă de electricieni și să reporneacă iluminatul casei. Iar vampirului îi convenea să lucreze pe întuneric – el vedea ca ziua, în schimb orice curios care s-ar fi strecurat dincoace de gardul proprietății n-ar fi zărit nimic în bezna aceea deasă. Ulrich nu punea la îndoială faptul că mica localitate îi urmărea cu priviri lacome activitatea, gata să pornească mașina de bârfe și zvonuri la orice gest inexplicabil. În fond, alesese să locuiască într-o casă abandonată cu cinzeci de ani în urmă și se putea aștepta să fie tocat mărunt de curiozitatea oamenilor.

În dimineața care urmă acelei nopți, noul acoperiș fu terminat și locul meșterilor îl luă o armată de femei care curăță geamurile, îndepărtă praful și mizeria din cele mai ascunse cotloane alecasei, șterse pereții și frecă podelele. Seara, casa mirosea a detergent și a proaspăt, iar vechile bucăți de tapet de la etaj dispăruseră din curte, unde le aruncase Ulrich, îndepărtate de firma de curățenie. La

lumina becurilor ce ardeau acum pe aleile parcului care înconjura proprietatea, noul chiriaș se plimbă și inspectă terenul, notându-și ce avea să-i ceară grădinarului, pe care îl va cunoaște în zori. Până la răsăritul soarelui, bătrânul conac Foley primi o zugrăveală nouă, într-o nuanță ștearsă, dar plăcută, de muștar, cu elemente de decor măslinii-închis și ferestre și uși albe. Vampirul își zâmbi sieși – casa chiar arăta bine, îngrijită și prosperă. Firește, mai rămâneau interioarele, dar în mod sigur Nelly va fi fericită să se ocupe de ele. Mulțumit, blondul își scoase salopeta de zugrav, plină cu stropi de vopsea proaspătă și se pregăti de o baie bună, când din buzunarul salopetei căzu o hârtie îndoită în patru.

„Drace – mesajul lipit între zid și tapet. Să vedem ce era așa de important, de a fost ascuns acolo”. Desfăcu hârtia ușor umedă și fragilă cu toată atenția de care era în stare. Văzu un scris ordonat, așternut pe hârtie cu cerneală neagră – dacă nu uitase de tot grafologia, era scrisul unui bărbat sigur de sine, deloc impresionabil și foarte puternic. Mesajul era scurt – probabil dacă blondul ar fi cunoscut contextul de familie în care fusese scris, textul ar fi părut clar: „am luat obiectul. Nu vă mai pierdeți vremea căutând. Yann, la 12 august 1851”.

Mintea iscoditoare a lui Ulrich construia scenarii înainte ca el să-și dea seama de asta. Yann nu putea fi decât un Foley sau un servitor care lucrase în casă, iar „obiectul”… nu, nu avea cum să fie Graalul, nici vorbă. Ideea în sine era prostească! Dar fără îndoială conacul adăpostise cândva un lucru de mare valoare, atât de valoros încât cineva nu renunțase să-l caute chiar după o sută șaizeci de ani de când numitul Yann îl luase. Deci acest „cineva” fie nu era om – oamenii nu trăiesc atât de mult – fie vampirul dăduse peste o organizație ai cărei membri își transmiteau unul altuia secrete din generație în generație . Asta ar fi explicat dificultatea Irenei de a vinde casa – exista interesul (din partea cui?) ca frumosul conac să rămână abandonat și cel, sau cei interesați de „obiect” să poată face cercetări oricând, fără a fi incomodați de proprietar sau de un eventual chiriaș.

Pe lângă văzul ascuțit, vampirii au acel simț al mirosului incredibil de dezvoltat al oricărui prădător. Ei își simt prezența unul altuia; deși omul nu sesizează mirosul lor specific, ei înșiși îl percep

cu ușurință, de la mare distanță – o aromă de cărți vechi și piele, amestecată cu praf, ceva ce oamenii nu pot experimenta decât într-o casă veche, neaerisită. Ulrich trase aerul pe nas și îl analiză cu toată atenția – nu, în casa Foley nu se afla un alt vampir în afara lui și în mod sigur nu se aflase vreodată. Bun! Înseamnă că avea de-a face cu una din multele organizații de ciudați despre care îi vorbise domnul Anderson, avocatul. Zâmbi (un zâmbet cumva feroce) la gândul confruntării care îl aștepta cu acești oameni; chiar dacă nu mai era un ucigaș, rămăsese un vânător și ideea de a-și hăitui vânatul îi făcea o imensă plăcere. Într-un fel, Ulrich se transformase de-a lungul secolelor dintr-un tigru feroce într-o mâță blândă. Dar și mâțele se joacă cu șoriceii, chiar dacă îi ascund sub covor și nu-i devorează imediat. Iar ghearele lor sunt la fel de ascuțite ca cele ale tigrului…

Parcă spre a-i întări convingerea că va avea o bătălie de dat cu o organizație despre care deocamdată nu știa nimic, urechea lui sensibilă prinse un foșnet venit dinspre grădină. „Ori mă urmărește cineva, ori e o sălbăticiune și în acest caz e momentul să mă gândesc la cina mea de astă-seară”, își spuse blondul, notându-și în același timp că ar fi cazul să înzestreze ferestrele cu perdele și draperii, ca să evite privirile curioase venite din exterior. Ieși în fața casei, pe scările de marmură care, proaspăt curățate, luceau albe în lumina becului de la intrare și zări cu coada ochiului o umbră furișându-se în întuneric – umbra unui om. Hotărî să-și lase vizitatorul nocturn să fugă (era convins că acesta va reveni într-una din nopțile următoare) și să se ocupe cu vânătoarea, un lucru pe care nu-l putea face decât înainte de ivirea zorilor.

Cap.4 Poveștilecasei Foley

Dimineața devreme un camion cât toate zilele, vopsit în verde, intră pe proprietatea Foley. Din el coborâră un individ cu părul alb, îmbrăcat într-o salopetă la fel de verde ca și mașina și doi bărbați tineri și zdraveni, cu chipurile de o asemănare izbitoare între ele. Cei doi purtau, la rândul lor, aceleași salopete verzi. Pe pereții vehicolului se putea citi, scris cu litere albe frumos caligrafiate: „Mac Nair și fiii, arhitecți peisagiști”.

Ulrich ieși pe poarta conacului. Își abandonase ținuta de zugrav și acum arăta ca un dandy englez din clasa de sus. Îi întâmpină pe cei trei și dădu mâna cu ei, vorbind și gesticulând cu un aer prietenos. De fapt își compusese alura de fiu de lord numai și numai ca să-și justifice mâinile înmănușate, dar chiar și așa cei trei tresăriră când mâinile lor se atinseră cu cea a vampirului – strânsoarea acestuia era dură ca marmura și rece ca gheața.

-Ei sunt gemenii mei, Collin și Robert, îi prezentă zâmbind bătrânul Mac Nair pe cei doi bărbați care păreau clonați după acelașitipar. Am avut norocul să le placă horticultura la fel de mult cum îmi place mie, așa încât de-acum fiii mei au preluat afacerea familiei.

-Sunt Ulrich Heller, spuse blondul.

-Vă știm de la televizor, îi răspunse unul dintre gemeni, Collin sau Robert, nu avea importanță. Cei doi erau, oricum, identici până la cel din urmă fir de păr, iar faptul că purtau aceleași salopete verzi nu ajuta de fel la deosebirea lor. Ulrich se întrebă chiar dacă domnul Mac Nair își dădea seama care din băieții lui vorbise.

-Deci sunteți fericitul posesor al conacului Foley. Felicitări, casa arată mai bine decât în vremurile ei de glorie, adăugă tatăl gemenilor.

-Nu sunt proprietar, am închiriat doar clădirea pentru sora mea, dar domnișoara Atwood mi-a lăsat mână liberă să o redecorez după plac. Dumneavoastră se pare că știți casa de mult, dacă vă amintiți cum arăta când era bine întreținută. Mie mi s-a spus că a fost abandonată acum cinzeci de ani.

-Ei, da, chiar că o știu de mult. Am fost coleg de școală cu Rose Foley, măritată Atwood, mama Irenei. Am venit aici pe când încă trăia bunicul Foley și curtea asta era plină de viață și de servitorimea care robotea în jurul conacului. Apropo, ar fi bine să angajați de pe acum personalul domestic, nu e prudent ca o femeie să rămână singură în imensitatea asta de clădire.

Ulrich zâmbi.

-Aici îmi pare rău să vă contrazic, dar sora mea ține să nu aibă pe nimeni în preajmă, cu excepția secretarei pe care probabil și-o va aduce cu sine. Știți, Nelly este scriitoare și orice prezență umană în jurul ei când lucrează i se pare că îi blochează inspirația.

-Cum doriți, dar nu e bine ce faceți. Atât Rose Foley cât și fiica ei, Irene, au fugit îngrozite din locul ăsta… În fine, sunt povești de demult. Poate că vechile istorii nu au cum să se repete.

Blondul ignoră voit cele spuse de domnul Mac Nair, prefăcându-se că nu auzise nimic și se apucă să explice cum dorea să arate parcul conacului după ce va fi reamenajat. Cei trei arhitecți-peisagiști dădură dincap în semn că înțeleseseră și se apucară imediat de lucru, descărcându-și utilajul agricol din camion, în timp ce Ulrich intră în casă, unde începu să contemple interioarele mai mult goale. Din când în când își nota câte ceva într-un caiețel sau muta dintr-o cameră în alta vreo mobilă veche și desperecheată (toate scaunele păreau să aibă câte un picior lipsă), dar de fapt stătea la pândă, pentru că urechile lui sensibile deslușeau clar fiecare cuvânt spus de cei trei în parcul de lângă conac. Uneori peste murmurul discuțiilor se suprapunea zgomotul mașinii de tuns iarba sau al unui tractor micuț, pe care cei trei horticultori îl aduseseră cu dânșii, dar chiar și așa blondul putea distinge conversația lor, care era mai mult decât interesantă.

-Deci așa… soră-sa, singură, în casa Foley… Pe cât punem pariu că femeia nu va rezista aici mai mult de o săptămână?

-Nu ai de unde să știi din ce material e făcută. Doar frate-su cercetează fantomele! Poate nu va fi atât de slabă de înger ca Rose și Irene sau poate că, pur și simplu, fenomenele acelea vor înceta.

-Fii serios, n-au cum să înceteze câtă vreme poveștile cu casa Foley nu sunt demontate până la ultima. Locul necesită o demistificare urgentă.

-Poate o sfințire, vrei să zici!

-Sfințire, pe naiba! Crezi că fetele Foley au fost alungate de spirite? Da' de unde, vinovații sunt oameni în carne și oase, ca tine și ca mine.

-Rose a reclamat la poliție și n-a rezolvat nimic.

-Da, pentru că înainte de a merge la poliție a împânzit satul cu poveștile ei și a fost tratată ca o nebună. Dacă ar fi fost nebună, n-ar trăi și azi bine-mersi cu al doilea ei bărbat în America. Dar a procedat greșit: trebuia să vorbească la poliție și să nu povestească nimic în sat, poate că atunci polițiștii ar fi putut prinde făptașul.

-Crezi că e vorba de un singur făptaș sau…?

-Sau mai mulți? Posibil și asta, numai că nu știm cine vrea să alunge oamenii din locul acesta.

-Dar măcar știm de ce, nu?

-Nici vorbă! Doar nu crezi în legenda cu blestemul frățesc, cu povestea lui Cain și Abel și alte alea. Ascultă, casa Foley a fost cândva reședința unui clan bogat, din a cărui proverbială avere nu s-a găsit nici o lețcaie și asta dă destulă apă la moară căutătorilor de comori.

-Păi, nu s-a găsit pentru că banii au zburat. Alde Foley au finanțat o mulțime de șantiere arheologice prin zonă și au săpat ca nebunii după doar ei știau ce anume. Crezi că asta nu costă?

-Costă, nu costă, unii își imaginează că punând mâna pe casa Foley se vor îmbogăți.

-Nu, cred că mai degrabă vor să devină nemuritori.

-Nemuritori… hai să fim serioși! Clanul Foley era prea cu capul pe umeri, oamenii ăia n-au căutat Graalul sau cine știe ce aiureli.

-Da, dar tot au căutat ceva, că altfel n-ar fi săpat atâta amar de vreme prin toate cotloanele ținutului. Și – s-o spunem pe-a dreaptă – n-au săpat degeaba. Cine, dacă nu alde Foley au descoperit ceramica aceea neolitică pe care istoricii au dus-o la muzeul din Bristol?

-Păi aici cam ai dreptate, jumătate din muzeu a fost umplut cu lucrurile găsite de familia Foley. Mă întreb dacă o mai fi rămas ceva nedescoperit la moartea ultimului Foley sau au scos din pământ chiar totul.

Ulrich auzise destule cât să aibă cu ce-și bate capul. Se întrebă dacă nu cumva pilotul avionului îl trimisese cu o intenție ascunsă la casa Foley – prea era ciudat locul în care nimerise și în mod sigur aviatorul și-a spus că un investigator de fenomene paranormale e tot ce trebuie ca să dea de capăt enigmelor casei. Dar nu, nu era posibil – doar muriseră cincisprezece oameni în tragedii aviatice, acelea erau fapte clare și nu înscenări. Și totuși avea senzația că nu era o simplă întâmplare faptul că se afla în acel conac și că toate lucrurile care le rămăseseră ascunse muritorilor îl așteptau pe el ca să le dea de capăt. Mai ascultă o vreme, dar cei trei Mac Nair tăceau acum, nu se auzea decât zgomotul tractorului și al mașinii de tuns iarba.

Blondul își pierdu răbdarea și decise să-i abandoneze pe bătrânul peisagist și pe gemenii lui și să-și îndrepte atenția asupra sălilor goale, care trebuiau mobilate cumva. Nu avea de gând să cumpere mobilă nouă, doar cel mult un minim necesar pentru ca o eventuală ființă muritoare rătăcită prin casă să nu ridice din umeri mult prea tare: vampirii nu au nevoie de mobilier și nici de comfortul la care țin atât de mult muritorii. El, dacă voia să se odihnească, se putea întinde de-a dreptul pe scândurile dușumelei, ba chiar și pe mozaicul de marmură cu care era pavat holul, fără să se trezească a doua zi cu membrele înțepenite sau cu spatele dureros. Decise să mobileze complet doar o mică încăpere care comunica printr-un hol scurt cu salonul mare de la parter, probabil o fostă cameră a majordomului sau a vreunei cameriste. Nelly va sta acolo, iar etajul va putea rămâne nemobilat – pentru curiozitatea umană, la etaj pereții trebuiau să se usuce după ploaia infiltrată prin defunctul acoperiș. Cât despre salon, el mai păstra încă dulapurile unei biblioteci vechi și valoroase, iar blondul își spuse că locul va trebui cercetat cu toată atenția – poate că jurnalele familiei Foley se mai aflau încă acolo, așteptând să dezvăluie unui cititor plin de răbdare secretele casei.

Soarele se grăbea deja către apus și umbrele copacilor se lungeau în parcul conacului, când Ulrich tresări – auzise un țipăt speriat venit de undeva de pe proprietate. Se opri și trase cu urechea. Cei trei Mac Nair se adunaseră în grădina din spatele casei și discutau în șoaptă între ei, dar chiar și așa vampirul auzea clar fiecare cuvânt.

-Fir-ar să fie, soră-sa nici n-a apărut încă și deja vor să o sperie. E exact ca atunci când a fugit Irene de-aici. Vorba e, ce facem? Îl alertăm pe domnul Heller sau îngropăm cadavrul fără să scoatem nici un cuvânt?

Ulrich nu stătu pe gânduri. Cuvintele „îngropăm cadavrul" răsunară ca un dangăt de clopot în mintea lui – cineva fusese asasinat chiar pe proprietatea Foley și trupul lui lăsat să zacă în grădină. Dar cum și mai ales când? Doar inspectase grădina în noaptea precedentă, când îngropase el însuși (la mare adâncime), iepurele sălbatic al cărui sânge îl băuse la cină și atunci nu dăduse de nici un cadavru în jurul casei. Detesta să aibă de-a face cu oameni morți, pentru că asta însemna amestecul poliției și el nu voia să fie luat la întrebări. Nu de parcă cineva ar mai fi crezut în poveștile cu vampiri, dar totuși Ulrich era ferm încredințat că proverbul cu paza bună și primejdia reatrebuia urmat cu strășnicie.

Așadar, înainte de a apuca să-și dea seama ce face, se și afla alături de cei trei grădinari. Stupoare! Unul dintre gemeni ținea în mână trupul țeapăn al unei pisici! „Pe coarnele lui Belzebut", își spuse Ulrich. „Sunt un prost desăvârșit, acum cum dracu' dreg busuiocul?"Într-adevăr, ar fi fost cam penibil să le explice oamenilor că se putea deplasa cu o viteză care îl făcea invizibil pentru ochii lor și că le auzise șoaptele, prin ușa închisă, de la câteva sute de pași distanță. Spre norocul lui însă, cei trei erau atât de ocupați cu pisica încât nici unul nu ridică ochii la venirea lui.

-Bună seara, am ieșit să-mi fac mica plimbare pentru un somn liniștit. Încă mai lucrați la ora asta? Hei, dar ce e aia?

-O pisică moartă, lămuri bătrânul Mac Nair.

-S-o fi aciuat prin casa părăsită, bănuiesc, zise Ulrich cu toată naivitatea de care era în stare. Dacă pisica a murit, înseamnă că trebuie să cumpăr curse de șoareci, nu?

Când voia, putea să pară inocența întruchipată, iar acum se străduia din greu. Peisagiștii se priviră între ei cu subînțeles. Urmă un moment de tăcere penibilă, în care fiecare dădea impresia că stă și cumpănește ce e de făcut, până când în sfârșit bătrânul Mac Nair se hotărî să spargă tăcerea:

-Vedeți, lucrurile sunt mai complicate de-atât. Nu cred că e vorba de o pisică pripășită pe lângă conac, pentru că n-ar fi găsit de

mâncare într-un loc părăsit și ar fi plecat altundeva. Dar când Rose Foley și-apoi fiica ei Irene au fugit din acest loc, de fiecare dată asta s-a întâmplat pentru că apăreau sumedenie de animale moarte pe proprietate: câini, pisici, iepuri, ba chiar și arici. Irene a încercat de câteva ori să se întoarcă și să locuiască aici, dar istoria s-a repetat mereu. De cele mai multe ori găsea cadavrele pe scările de la intrare, dimineața devreme. Rose a alertat poliția și casa a fost urmărită în două rânduri, dar nimeni nu a fost prins. Tot ce a putut face poliția a fost să stabilească faptul că animalele acelea n-au murit aici, ci fuseseră aduse din sat sau chiar de mai departe – odată s-a găsit pisica de rasă a unei doamne din Bristol, care se dădea de ceasul morții că îi dispăruse animalul de companie.

-Se știe în ce fel au murit toate animalele astea?întrebă Ulrich curios.

-Poliția a vorbit de otrăvire, dar otrava putea fi cumpărată oriunde în Anglia. S-a spus chiar că cineva detestă asociația pentru protecția animalelor, în care Rose Foley a fost o membră activă și că voia să se răzbune în felul acesta. Gura târgului evident că n-a înghițit versiunea poliției și a susținut mereu că proprietatea e blestemată. Oricum ar sta lucrurile, nici Rose nici Irene n-au rezistat singure la conac în condițiile asteași au abandonat casa.

-N-au murit decât animale?întrebă Ulrich circumspect.

-Oh, Doamne, la ce vă gândiți?

-Păi, otrava în doze potrivite poate ucide orice și pe oricine, așa încât…

-Nu, nici un om n-a fost otrăvit de cinzeci de ani încoace, pe o rază de o sută de mile. Poliția s-a gândit și ea la asta și a făcut cercetări serioase. Vedeți, deci, pentru ce v-am spus că ar fi bine să angajați personal domestic pe perioada cât sora dumneavoastră va locui aici. Atâta vreme cât casa era plină de servitori, așa ceva nu a putut să se întâmple.

-Mulțumesc de sfat („dar nu am de gând să-l urmez”, adăugă vampirul doar pentru sine). Ce e cu poveștile satului despre casa blestemată? De obicei zvonurile se nasc plecândde la un sâmbure de adevăr, nu?

-Asta cam așa e, dar nu vrem să vă spunem prostii. Treaba cu blestemul e atât de veche încât nici cei mai bătrâni locuitori din

Glastonbury nu știu exact despre ce e vorba. Tot ce am auzit noi e că primul Foley, cel care a ridicat casa pe când regina Victoria era încă o tânără timidă, a avut doi fii și băieții ăștia nu se împăcau nicicum unul cu celălalt. Unul din ei, Yann, a plecat în lumea largă în timp ce fratele mai mare, Richard, a rămas în casă. Practic tot neamul Foley e urmașul lui Richard, pentru că Yann nu a revenit niciodată și nici nu a fost văzut de atunci prin sat. La moartea lui George Foley, tatăl băieților, nimeni din partea lui Yann nu a venit să-și revendice moștenirea, iar gurile rele au scornit, bineînțeles, că Richard și-ar fi ucis fratele mai mic. Ce e sigur și a auzit tot satul e că Yann a plecat blestemând, iar de la plecarea lui neamul Foley a avut mai bine de un secol parte de noroc la bani, dar de relații de familie foarte reci: s-au dușmănit frate cu frate, s-au dat în judecată tatăcu fiu, iar bietele fete, Rose și Irene, numai ele știu câtă suferință au avut de îndurat.

-Mai ține minte cineva când a plecat Yann?

Cei doi gemeni Mac Nair se priviră derutați, apoi îi aruncară o căutătură nedumerită tatălui lor.

-A fost tare demult, spuse bătrânul. Richard era un tip cumpătat și care își calcula fiecare gest și mișcare, așa ca toți ceilalți Foley de altfel. Numai Yann făcea excepție, legendele locale îl descriu ca pe un tip romantic și exaltat, care cică ar fi fugit pe continent în 1848 ca să ia parte la mișcările revoluționare de acolo. George și Richard au încercat să-l oprească și să-i bage mințile în cap, dar n-a fost chip să-l rețină. Așa că data a rămas întipărită în amintirea sătenilor: cândva la începutul anului 1848.

Peste domeniul Foley se lăsa înserarea. Ulrich mulțumi familiei Mac Nair (parcul arăta deja mai bine dupa ce îl eliberaseră de buruieni, dar oamenii fuseseră tocmiți pe o săptămână și mai aveau mult de lucru) și le dădu întâlnire a doua zi de dimineață. Urmări din ochi camionul verde îndepărtându-se, apoi vampirul intră în casă. Nu erau nici zece zile de când închiriase conacul și deja aflase un lucru interesant, pe care satul nu-l știa: Yann Foley se întorsese în taină în casa părintească și lăsase acel mesaj ascuns în perete, prin urmare era imposibil să-l fi ucis Richard.

„Doar dacă nu cumva mesajul a fost fabricat chiar de fratele mai mare, ca să-și ascundă crima. Dar atunci de ce l-a dosit atât de bine că l-am găsit abia eu, după aproape o sută șaptezeci de ani?”

Întrebarea aceasta avea un răspuns – și încă unul aflat la îndemână: Ulrich trebuia să cerceteze temeinic biblioteca sprijinită pe un perete al salonului și să găsească acele jurnale de familie despre care vorbise Irene Atwood. Era convins că va descoperi o notiță, cât de mică, scrisă de mâna lui Yann sau a lui Richard Foley, ca să poată compara scrisul cu cel de pe biletul tăinuit sub tapetul camerei de la etaj. Intră în salonul casei și își aruncă ochii roată, cu toată atenția: încăperea, cea mai mare din tot conacul, păstra încă destul mobilier, pe care firma de curățenie îl ștersese cu grijă de praf. În afara aerului cumplit de bătrânesc, camerei nu i se putea reproșa nimic. Avea pereții și tavanul în bună stare, doar tapetul era afumat, semn că odată bărbații familiei fuseseră mari amatori de trabucuri fine. Izul acestora a rămas impregnat în pereți, în covorul vechi și zdrențuit, în mobilier, peste tot. În salon se găseau un șemineu de piatră, o masămare și încă o masă, de biliard, o mulțime de fotolii cu huse din bumbac înflorat, decolorate, obișnuitele scaune desperecheate și șchioape, o vitrină plină cu porțelanuri și un superb serviciu de masă, care vampirului nu-i stârni interesul nici măcar atât cât să verifice dacă piesele erau intacte sau ciobite și, pe peretele opus vitrinei, o bibliotecă mare, înaltă până în tavan, cu obișnuita scăriță de bibliotecar care asigura accesul la rafturile de sus.

Ulrich privi volumele îngrămădite aici și se minună. El, care era un fin cunoscător al tomurilor vechi, se întrebă doar de ce Rose sau Irene nu au vândut cărțile – pe piața de antichități de la Londra ar fi obținut destul ca să repare casa. Erau acolo ediții din anii 1700 – 1800 ale operelor lui Shakespeare, primele ediții ale unor lucrări de Dickens și o mulțime de cărți tehnice, în majoritate tratând subiecte legate de căile ferate. Femeile casei se pare că nu contaseră niciodată – fie nu citeau, fie gusturile lor nu au fost luate în seamă, pentru că Ulrich nu găsi nici o carte de Jane Austen sau de una din scriitoarele precursoare ale feminismului, foarte la modă cu un secol în urmă printre doamnele din lumea bună.

Afară se întunecase de-a binelea. Blondul tocmai aranja pe masă un teanc de cărți tehnice (acestea erau pline de notițe și însemnări și va trebui să le studieze în detaliu), când auzi un zgomot slab dinspre grădină. Cineva se furișa printre tufe și copaci, încercând să nu facă nici un pic de gălăgie. Acum furișatul devenise

o treabă mult mai anevoioasă decât în urmă cu o zi, când iarba înaltă și bălăriile crescute în voia lor, uneori cât un stat de om, puteau ascunde pe oricine. Grație muncii familiei Mac Nair, iarba fusese redusă la un covor de cel mult câțiva centimetri, iar tufele tunse – Ulrich le mulțumi în gând horticultorilor și-și făcu planul cum să-l prindă pe cel aflat în grădină. Acesta era un om – mirosul sângelui cald îi gâdilă nările într-un mod plăcut – dar asta nu însemna că lucrurile vor fi simple. Ulrich se afla la parter, în plină lumină, iar geamurile nu aveau draperii – un defect pe care va trebui să-l remedieze cât mai repede! E drept că vitraliile colorate îl ascundeau parțial vederii, dar chiar și așa individul de afară stătea în întuneric, văzând fără a fi văzut.Becurile care iluminau curtea lăsau o mare parte a grădinii în beznă, ele fiind amplasate doar în fața casei și de-a lungul aleii pavate cu pietriș alb care ducea la aceasta.

Blondul începu să caște vizibil, se așeză într-un fotoliu, închise ochii, păru să fi ațipit, rămase așa câteva minute (timp în care zgomotul de afară, al unui om care se furișa, continua să se audă), tresări, deschise ochii, se întinse – spera să fi făcut aceste lucruri în modul cel mai uman cu putință – apoi urcă la etaj, aprinse o lumină acolo, reveni în salon și stinse luminile de la parter, dorindu-și ca intrusul să nu aibă legături cu zidarii sau firma de curățenie, care i-ar fi putut spune că la etaj nu se afla nici un dormitor decent mobilat.

După toată reprezentația pusă în scenă pentru omul de afară, Ulrich deschise geamul „dormitorului" de la etaj – unii oameni adoră aerul curat când dorm, dar cum el nu respira, nu-i păsa de fel de miresmele nopții: mirosul ploii, al ierbii cosite și al pomilor înfloriți, o combinație care pentru cineva cu sânge cald ar fi reprezentat un răsfăț al simțurilor. Vampirul era un tip practic: geamul deschis nu era decât locul pe unde va ieși din casă; sări de la etaj atât de repede că un ochi omenesc nu ar fi avut cum să vadă altceva decât un fel de ceață neclară, căzu în picioare ca o pisică și se ascunse în tufele cele mai apropiate de peretele casei.

Acum întorsese situația în favoarea lui: nici un om nu se putea compara în viteză și agilitate cu un vampir, un prădător pe lângă care leul sau tigrul, felinele cele mai grațioase, dar și cele mai feroce, sunt stângace și nepricepute. Noaptea, vampirii se deplasează aproape instantaneu, cu viteze incredibile, pot face să

apară în jurul lor o ceață neagră, de camuflaj și mai ales sunt capabili de toate astea fără cel mai mic zgomot. Pe lângă aceste daruri, natura i-a înzestrat și cu ochi de felină, capabili să vadă în cel mai deplin întuneric. Ulrich îl reperă pe intrus fără nici o problemă: se ascundea în dosul unui tufiș, stând ghemuit cu un sac negru alături și uitându-se către casă, probabil în încercarea de a se apropia cât mai mult de zidurile conacului. De-acum lucrurile erau clare: fără nici un efort, blondul era în stare să facă un ocol și să-i cadă în spate musafirului nepoftit – o treabă atât de simplă încât Ulrich o duse la bun sfârșit înainte de a apuca să-și termine gândul.

-//-

Să stai pe vine într-un rug țepos de trandafiri sălbatici nu e chiar o plăcere. Abia aștepta să-și deșerte sacul și să plece acasă. Nu știa cât putea să fie ora, bănuia că se apropia miezul nopții, iar el îi promisese lăptarului că va fi prezent la cinci dimineața la magazinul acestuia, ca să împartă laptele celor abonați, care îl primeau acasă. La șase trebuia să ducă ziarele iar la șapte să mături străzile, o activtate care-i lua două ore zilnic – abia la nouă scăpa de corvoadă și era liber să meargă la școală, unde colegii lui soseau odihniți, după un somn bun. Chiriașul ăla – naiba să-l ia – tot nu se culcase încă, sau cel puțin lumina mai era aprinsă la geamul de la etaj. De aici din tufe geamul nu se vedea – partea din spate a casei era complet întunecată – dar un petic de iarbă de un verde strălucitor, aflat în partea laterală a clădirii, capta lumina becului aprins din dormitorul chiriașului.

„Ce mare lucru poate să mi se întâmple dacă las conținutul sacului în locul ăsta și nu-l deșert pe scări, după cum mi s-a cerut? Și-așa pute îngrozitor, abia aștept să scap de el! Oare mă vede cineva? Termin ce am de făcut aici, fug la gard, îl sar și nu mă mai opresc până acasă, măcar prind câteva ore bune de somn”.

Umbra din tufiș se mișcă puțin, ba chiar întinse mâna înmănușată spre sacul de plastic, când un sloi de gheață o apucă strâns pe după gât, paralizând-o. Atingerea era nu doar cumplit de rece, dar descărca și mici șocuri electrice în corpul victimei,care începu să tremure necontrolat. Căzu la pământ, iar asupra trupului său se aplecă o creatură care strălucea în beznă ca argintul lunii. Ar

fi putut fi frumoasă, dar gura îi era schimonosită de doi colți lungi care îi ieșeau din maxilarul de sus și ajungeau până aproape de bărbie. Intrusul de pe proprietatea Foley simți un fel de vârtej negru care îl trăgea în jos. Încercă să lupte, să rămână la suprafață, dar o ceață înghețată, ca un uriaș ghem de întuneric, îl cuprinse de peste tot și el se lăsă să alunece în lumea neființei.

-//-

-Ce dracu a făcut ăsta? A leșinat? Vai, dar nu e decât un copil! Stăpâne al întunericului, eu acum ce mă fac?

Bineînțeles, necuratul îi șopti în minte mesajul cunoscut: „ucide-l și bea-i sângele. Ce-ți pasă? E doar un muritor, o bucată de carne, nimic mai mult". Dar Ulrich se răzvrătise împotriva acestui soi de îndemnuri cu sute de ani în urmă. Ar fi vrut să-i adreseze aceeași întrebare, „eu ce mă fac?" Domnului luminii, însă atâta prudență avea totuși cât să nu fraternizeze cu dușmanul. Așa că se pomeni rugându-se de sine însuși: „mintea mea isteață, dă-mi o soluție". Oricât ar fi părut de caraghioasă cererea, ea se dovedi folositoare, pentru că vampirul înțelese deîndată ce avea de făcut: aduse din casă o compresă cu apă rece, pe care o aplică pe fruntea intrusului iar apoi, îndată ce acesta deschise ochii, îi dădu să bea apă dintr-un pahar în care amestecase un strop de tărie. Abia acum îl privi mai bine – individul care intrase nechemat pe domeniul Foley era un băiat slăbuț, înalt, care avea nu mai mult de treisprezece sau paisprezece ani. Pe chipul palid și osos i se prelingeau broboane de sudoare iar în ochii măriți i se citea o groază de moarte.

-Hei, bună seara, ce căutai aici? Scuze că te-am luat cam tare, dar nu știam cine se furișează noaptea în jurul casei. Te simți mai bine?

Băiatul încercă să se ridice, dar ameți și căzu din nou la pământ. Voia evident să fugă, iar în ochi îi stăruia teama. Ulrich îi întinse o mână, ajutându-l să se așeze pe pământul rece. Atunci observă abia că adolescentul mai purta încă mănușile cu care venise.

-Ce-i cu astea? Ți-e frig? Ai mâinile reci?

Copilul negă dând din cap.

-Mi s-a spus să le port, îngăimă el într-un târziu. Știi, ca să nu ating porcăria din sac. Dar era pe aici o creatură îngrozitoare. Unde s-a dus?

-Nu s-a dus nicăieri, eu eram ăla, mărturisi Ulrich râzând. Uite, pentru derutarea inamicului! Cotrobăi printr-un buzunar și scoase de acolo o pungă în care se găseau doi colți de plastic, din cei care se vând prin târguri înainte de sărbătoarea de Haloween (foarte utili în eventualitatea că vreo ființă muritoare i-ar fi zărit, fie și pentru o clipă, colții adevărați. Se știe doar că muritorii sunt ușor de prostit...). Nu aveam idee peste ce voi da, iar colții îi port mereu cu mine, mai ales în locuri din astea, pline cu legende. Multă lume intră în panică la simpla lor vedere.

-M-ai speriat de moarte, recunoscu băiatul. Credeam că e un vampir autentic.

-Nu v-au învățat la școală să nu credeți în prostiile alea?

-Ba da, dar ne-au învățat să nu credem nici în fantome și totuși la filmele tale cu castele bântuite se uită toată clasa și a doua zi le discutăm între noi. Tot ce prezinți acolo e pe bune? Nu sunt trucaje cinematografice sau efecte generate pe computer?

Pe Ulrich discuția îl înveselea.

-Ascultă, decât să ședem pe pământul rece, n-ar fi mai bine să te duc în casă și să vorbim ca oamenii, stând așezați comod în fotolii?

-Aș vrea eu să văd casa Foley pe dinăuntru, recunoscu băiatul, dar...

-Dar trebuie să scapi de sacul ăla, nu? Ce ai în el?

-Un cățel mort, pfui. E grețos și pute ca naiba.

-De ce îl cari atunci după tine? Voiai să-l îngropi pe undeva?

-Nu, trebuia să-l arunc pe scara de la intrarea conacului.

-De ce să faci una ca asta?

-Pentru că sunt plătit. Aș vrea să am atâta bănet ca să nu trebuiască să car mortăciuni, dar n-am. Așa primesc un sfert de liră pentru fiecare cadavru pe care-l aduc încoace.

-Hai în casă. Dacă răspunzi cinstit la întrebări, vei primi cu mult mai mult decât un sfert de liră. Dar înainte de asta, voi săpa o groapă în grădină și scăpăm de cățel. Ai dreptate, chiar miroase cumplit.

Băiatul îl urmă pe Ulrich în salonul de la parterul conacului, fără să opună nici cea mai mică rezistență. Spaima de adineauri îl secătuise de puteri, iar blondul, pe care îl știa de la televizor, îi inspira încredere. Se instalară pe două fotolii în fața șemineului în care încă mai ardea un foc slab, Ulrich îl servi pe tânăr cu un ceai în care adăugase o picătură de rom (știa până și el că alcoolul dezleagă limbile oamenilor, deși pentru vampiri tăria este toxică), apoi își privi interlocutorul cu o curiozitate nedisimulată.

-Deci, cine te pune să aduci mortăciuni încoace și de ce?

-Cine e, n-am de unde să știu. Cand am cate o misiune din asta, primesc un apel telefonic, de fiecare dată de la un alt număr. De animale moarte e treaba mea să fac rost, doar lucrez douăore pe zi la un serviciu de curățenie. De fapt pe hârtie lucrează un văr de-al meu, eu n-am dreptul că n-am împlinit încă șaisprezece ani, dar banii mi-i dau mie și asta e tot ce contează. Mai ajut un lăptar cu distribuirea produselor și vând și ziare.

-Părinții tăi știu că faci toate astea?

-Părinții? Băiatul ridică din umeri. Crezi că le pasă? Nu știu cine mi-a fost tatăl, mama a plecat la Londra să-și găsească o slujbăși m-a lăsat pe capul bunicii spunând că îmi va trimite lunar o sumă de bani, dar a uitat de promisiune de când s-a măritat. Am puzderie de frați vitregi, trebuie să se ocupe de ei și n-are timp de mine. N-am fost la Londra niciodată iar ea a venit ultima oară acasă când aveam nouă ani, a stat două ore, s-a certat cu bunica și dusă a fost. Treaba cu animalele e într-adevăr neplăcută, dar îmi aduce câte un sfert de lirăla fiecare livrare – găsesc monedele într-un ghiveci de flori, pe pervazul geamului bunicii. Dacă nu descopăr eu vreo mortăciune, mi se indică la telefon de unde să iau una.

-Știi că poliția vorbea de otrăviri? Nu ți-a fost teamă?

-Teamă? Nu, mi s-a spus să port mănuși când fac lucruri din astea. Oricum nu sunt eu primul, când Rose Foley a fugit de acasă încă nu mă născusem, așa că altcineva o speria cu animalele moarte, de a trebuit să fugă și să se refugieze în brațele lui Atwood ăla, cu care nu s-a împăcat prea bine niciodată.

Ulrich făcu să apară pe masă o bancnotă de zece lire. Ochii băiatului străluciră.

-Banii sunt ai tăi dacă îmi povestești tot ce știi despre casa Foley, oricât de neînsemnat ți s-ar părea. Ce zici, batem palma?

-Oh, da, super! Zece lire sunt bani, nu glumă. Atât că nu garantez cât adevăr e în toate poveștile bunicii, ea și-a petrecut întreaga viață urmărindu-i pe vecini și nu știu dacă tot ce mi-a povestit s-a întâmplat pe bune sau a mai adăugat și de la ea.

-Lasă, îmi voi bate eu capul să deosebesc adevărul de poveste. Tu doar spune ce știi și banii sunt ai tăi.

-Păi, începu băiatul, istoria e veche de tot. Linia ferată care trecea prin Glastonbury a fost inaugurată în 1854 și începută cu aproape zece ani mai devreme. Au venit muncitori din toată țara ca să lucreze la ea, iar dintre meșteri nu era nici unul de prin partea locului. Tot șantierul îl conducea un inginer școlit la Londra, unul George Foley, care când a apărut la noi în zonă avea doi feciori, pe Richard și pe Yann. George e cel care a ridicat casa Foley. Oamenii l-ar fi auzit zicând că s-a săturat să tot fie pe drumuri și vrea să se stabilească undeva, chiar dacă renunță la slujba de la căile ferate. Se zvonea că de pe atunci era deja un tip bine situat, în orice caz și-a permis să cumpere tot terenul ăla pe care e acum parcul și grădina casei.

Băieții au venit când casa era gata, lumea povestește că a fost în anul 1845 sau cam pe-atunci. Amândoi erau studenți la Londra și urmau să aibă meseria tatălui lor, Richard de voie iar Yann de nevoie, că nu avea chef să devină inginer, ci artist.Pe chestia asta cică se certau cât era ziulica de lungă, dar tatăl băieților era cel cu paralele și Yann a trebuit să se supună. Se zice că Richard ar fi terminat facultatea chiar în anul în care s-au mutat la Glastonbury si s-a angajat acolo unde lucra și tatăl lui, iar Yann, cu doi ani mai târziu. În fond nu era prost deloc, doar că nu voia defel să se facă inginer.

Satul a observat că familia Foley avea o obsesie ciudată pentru locurile astea, săpau după antichități și lumea zicea că ar căuta Graalul, pentru că frații erau văzuți adesea la Chalice Well. E drept că la lucrările pentru calea ferată s-au descoperit o mulțime de artefacte, cel puțin așa ne zice profesoara de istorie: că vasele neolitice de la muzeul din Bristol ar fi fost găsite de George Foley și de fiii lui pe când se săpa pentru linia de cale ferată. Nimeni nu știe

dacă mania săpatului după antichități era o boală mai veche a neamului Foley sau li s-a tras de la descoperirile făcute de când cu calea ferată, cert e că măcar în treaba asta Yann se potrivea cu tac-su și cu Richard și săpa și el cu tot atâta spor ca și ceilalți doi.

Când casa a fost complet terminată, adică interioarele, captarea de apă, iluminatul, încălzirea, au venit două fete, surorile fraților Foley și mama acestora. Lumea zice că fetele n-au contat niciodată în ochii bătrânului George, le-a măritat bine și cu asta s-a spălat pe mâini de ele. Obsesia lui era ca băieții să-i continue meseria, iar cum pe fete nu le putea face inginere în vremea aceea, nu-i păsa de soarta lor. Drept pentru care ele s-au înstrăinat de familie și s-au mutat din zonă cât de repede au putut s-o facă. Uneori mai veneau în vacanțe copiii lor, nepoții lui George Foley, dar de altfel nimeni nu mai știe nimic de ele și de neamul lor. George a devenit tot mai obsedat de săpături pe măsură ce îmbătrânea, iar casa parcă tot mai tensionată.

Yann și Richard se certau mai mereu și satul vuia că unul dintre ei ar fi găsit Graalul și din cauza asta s-ar fi dușmănit așa, că voia să-l țină doar pentru el. Dar asta nu poate fi adevărat, legendele spun că doar un om pur poate atinge Graalul, iar Yann și Richard numai puri nu erau – mai ales Yann, ăsta trăgea la măsea ceva de speriat, dar nici frate-su nu era ușă de biserică. Pe Richard l-a însurat tac-su cu o fată pe care bătrânul o considera potrivită, rezultatul e că și fratele mai mare s-a apucat de băut vârtos, își bătea nevasta și a făcut copii cu toate servitoarele din casă. Bineînțeles George și-a alungat rudele nelegitime și casa era mereu în căutare de slujnice, spre disperarea doamnei Foley, Mary, despre care se zice că era o femeie cumsecade și tare pioasă.

Ulrich izbucni în râs. Și-o putea imagina pe această Mary Foley, probabil o puritană înrăită care înghițea câte o lingură de oțet în fiecare dimineață pe stomacul gol, numai pentru a fi destul de acră în cursul întregii zile ca bărbatu-său să nu aibă gânduri necurate legate de pudoarea ei. Văzând că băiatul îl privește mirat, redeveni serios și întrebă:

-Foarte bine, continuă. Poți să-mi spui cum și când a plecat Yann de acasă?

-Yann... tot satul știe că după un alt scandal legat de ceea ce găsiseră la săpături, a zis că se duce pe continent și nu se mai întoarce niciodată și că nici n-are nevoie de nimic din casa aia. Cică ar fi plecat fără bagaje, numai cu o valijoară cu haine și-atât. Culmea e că, nici după plecarea lui, casa Foley n-a devenit mai liniștită, scandalurile și certurile au tot continuat, Richard ajunsese un bețivan notoriu și își acuza tatăl că i-a găsit o nevastă execrabilă și după ce generația primilor Foley din Glastonbury s-a stins, alți Foley le-au luat locul, dar tot atât de scandalagii.

-Hm, pare ciudat lucrul acesta. E adevărat că Yann ar fi blestemat casa la plecare? Asta ar explica multe...

-Nu știu dacă-i adevărat, poate e doar scorneala sătenilor, așa cum au scornit și că Richard și-ar fi ucis fratele. E drept că Richard devenise cam violent, dar una dintre servitoare a fost un neam de-al meu și în familia noastră se știe prea bine ce s-a ales din Yann după ce a plecat.

-Nu, zău?întrebă Ulrich plin de mirare, de astă dată fără să se prefacă.

-Da, Yann a lucrat la calea ferată după ce s-a întors din Europa, unde a stat cam un an de zile, dar a evitat să revină la Glastonbury. Cică ar fi hălăduit prin Franța și Italia, căutând să devină pictor, dar cum lumea nu l-a luat în serios și trebuia să trăiască din ceva, a decis să-și folosească diploma de inginer, chiar dacă nu se dădea în vânt după meseria asta. Știu sigur căfrații și tatăl lor s-au întâlnit la Londra, în 1851, cu ocazia expoziției universale. Anglia se spune c-ar fi avut un pavilion mare cu realizările în căi ferate – ne povestea profesoara de istorie că prima cale ferată și prima locomotivă s-au construit la noi. Acolo s-au văzut tustrei și George ar fi încercat să-l determine pe Yann să vină acasă, dar a făcut-o în stilul său poruncitor, iar Yann se obișnuise să fie propriul lui stăpân și nu accepta să primească de la nimeni comenzi, nici măcar de la tatăl lui. Cert e că s-au certat din nou în expoziție, de față cu o mulțime de oameni. Bătrânul i-ar fi reproșat că e un nimeni, că nu știe altceva decât să proiecteze blestematele de căi ferate, o meserie pe care tot de-acasă ar fi deprins-o. Yann s-a inflamat și a răspuns că le va arăta el, că poate face lucruri la care George și Richard nici măcar nu visaseră.

Rubedenia noastră a auzit că Yann s-a dus la pavilionul Austriei, iar pe vremea aceea relațiile dintre Anglia și Habsburgi erau când bune, când proaste, dar mai degrabă proaste. Yann a primit de lucru la căile ferate habsburgice și se pare că a rămas pentru tot restul vieții undeva în Austria, motiv pentru care taică-său l-a declarat trădător de țară. O vreme a încercat să scrie acasă, dar George punea pe foc scrisorile nedeschise, așa încât până la urmă Yann s-a săturat și a încetat corespondența. Ultima veste despre el a venit în 1864, când un ziar din Londra a scris că austriecii au realizat o linie ferată de munte fără seamăn în frumusețea ei, dar și în dificultatea tehnică a traseului și că în echipă ar fi fost un inginer englez, un anume Foley din Glastonbury. Dupăasta George a fost negru de supărare o lună încheiată și nimeni nu a mai pronunțat niciodată numele lui Yann Foley în casa asta.

-Hm, dar văd că știi bine istoria locurilor. Poate mă lămurești cum se face că a fost abandonată așa o minunăție de casă și lăsată în paragină. Îmi poți spune ce s-a întâmplat?

-Păi nu e mare lucru. Linia ferată dintre Manchester și Bristol s-a dovedit nerentabilă după o sută de ani de la construcția ei, atunci când lumea a început să circule tot mai mult cu mașinile și s-au făcut puzderie de drumuri asfaltate. Prin 1966 ea a fost dezafectată, șinele ridicate și date la topit. Steven Foley, tatăl lui Rose, era un om destul de tânăr pe atunci, dar n-a putut trece peste asta și și-a pierdut mințile. Își bătea soția sistematic, cerându-i să-i dăruiască un băiat, un adevărat moștenitor Foley, dar ea n-a mai putut avea copii după ce a născut-o pe Rose. Când n-a mai suportat situația de la conac, și-a luat fata, care crescuse între timp și era la școală și s-au mutat amândouă la Bristol. S-a angajat vânzătoare la un magazin, iar asta a pus capac furiei lui Steven, care credea că nevastă-sa va fi tratată ca o ducesă, doar pentru că el i-a dat gloriosul nume de Foley. După ce a provocat o mulțime de scandaluri prin sat, Steven a fost internat la un ospiciu, unde a murit destul de târziu ca să mai vadă nunta lui Rose cu Atwood și nașterea Irenei, pe care a blestemat-o încă înainte de a o vedea, fiind tot fată. Odată ce Steven a părăsit casa, servitorii au plecat iar conacul a început să se degradeze și uite-așa s-a ajuns la situația actuală. Nu credeam că voi vedea vreodată casa

Foley pusă la punct, dar tu ai făcut minuni aici și mi-ar plăcea să te am ca vecin.

-Nu pentru mine am închiriat casa. Va veni soră-mea să stea la conac, ea va restaura interioarele și crede-mă că se pricepe.

-Îmi pare rău, murmură băiatul lăsând ochii în jos, Vor vrea să o sperie, așa cum au speriat-o pe Irene, care a avut de gând într-o vreme să se mute aici. Două luni i-am tot aruncat mortăciuni în curte, până s-a speriat atât de tare încât a renunțat și a plecat. Se zice că primea prin poștă și bilețele de amenințare, i se spunea că va muri dacă nu abandonează casa.

-Ai idee cine ar face așa ceva și de ce?

-Da, sigur, Cavalerii Negri din Glastonbury au zis mereu că ar vrea să dărâme clădirea și să întoarcă pe dos fiecare piatră. Ei cred și acum cu convingere că Richard sau George au descoperit Graalul pe când supravegheau săpăturile pentru calea ferată și că l-au ascuns undeva pe aici.

-Cavalerii ăștia au avut la dispoziție cinzeci de ani ca să-l găsească, observă Ulrich cu justețe. De ce nu au făcut săpături până acum?

-Păi au făcut, cine zice că nu? Doar că n-au descoperit nimic, dar ei se încăpățânează să creadă că n-au căutat destul de atent și sunt în stare să reia căutările oricând. De asta au nevoie să stea casa neocupată. Zău, îmi pare rău de soră-ta dacă va sta aici.

-Să nu-ți pară, soră-mea nu e genul de femeie ca Rose sau ca Irene. E un diavol în fustă și mă îndoiesc că ceva sau cineva ar putea să o sperie.

-Hm, să sperăm...

-Ascultă, vrei să mă ajuți cu chestia asta? Uite aici încă zece lire, pentru că povestea ta a fost fascinantă, iar dacă cineva va încerca să te contacteze pentru încă o misiune, te rog să fii ochii și urechile mele. Acceptă misiunea, adu animalul mort la conac și îngroapă-l, apoi raportează tot ce știi surorii mele; ea se va îngriji să-mi parvină mie toate veștile și poți fi sigur că blestemații aceia de Cavaleri Negri și-o vor lua pe coajă.

-Uau, chiar că devine palpitant! Domnule Heller, mulțumesc de o mie de ori. Știam eu că ești un tip de ispravă, ba chiar s-ar putea să fii acela căruia să vrea să i se arate Graalul.

-Chiar așa? Ce te faci dacă afli că nu sunt destul de pur pentru a atinge Graalul?

-Dar ești, fără doar și poate. Ca dovadă, ți-am văzut chipul pe o tapițerie veche de cel puțin patru sute de ani și n-am nici un dubiu, erai exact tu.

-Asta-i bună! Unde ai văzut tapițeria aceea? Nu de alta, dar m-aș duce s-o văd și eu.

-Păi, la biserica din sat, cea nouă, ridicată pe vremea Stuarților, e o broderie pe peretele din dreapta, chiar la intrare. Îl înfățișează pe Arthur și cavalerii lui, după un desen mai vechi, așa se zice. Sunt doisprezece cavaleri, iar în mijlocul mesei rotunde strălucește Graalul. Numele fiecărui cavaler e brodat deasupra capului său, iar sir Galahad seamănă cu tine ca două picături de apă. Dacă vrei să știi mai multe despre biserica aia, întreabă-l pe Brian Stone, el cunoaște totul despre templele și bisericile din zonă, deși nu s-a rugat decât în pădure, la stejarii lui – nu intră în nici o biserică.

-Dacă se roagă la stejari pot să bănuiesc că e un druid sau un viccan, nu?

Băiatul încuviință dând din cap.

-Așa e, Brian este șeful ordinului alb al druizilor din Glastonbury. Îl găsești la punctul de informare turistică din sat, din asta trăiește: dă informații turiștilor și face propagandă pentru frumusețile locului. Cred căfiecare hotelier îi dă bani, pentru că e așa de priceput că adună curioși de peste mări și țări, care vin aici oricât de tare ar ploua și oricât de păcătoasă ar fi vremea. Brian cunoaște toate istoriile Graalului și nimeni nu povestește așa de frumos cum o face el.

-Bine, am reținut numele. Mă voi întâlni neapărat cu acest Brian Stone. Dar acum te-am întrebat destule și e noapte neagră. Bănuiesc că ești obosit. Să te conduc acasă?

-Nu e nevoie, bicicleta mea e rezemată în exteriorul gardului și voi ajunge la bunica în zece minute. Ăștia chiar sunt ai mei?întrebă adolescentul arătând spre cele două hârtii de câte zece lire de pe masă.

-Da, sigur, îi meriți cu vârf și îndesat. Nu mai am decât o singură întrebare, înainte să ne despărțim. Cum te cheamă?

-Păi, sunt Tom.

-Doar atât? Tom și mai cum?
-Tom Foley, spuse băiatul cu obidă și o șterse din încăpere.

Cap.5 Războiul conacului cu lumea

„Sigur că da, e un Foley. De aia știe atât de multe despre familie și despre conac – dar sunt toate adevărate? Ia să vedem: grădinarii zic căRichard și taică-su George erau oameni cumpătați, cu capul pe umeri, numai Yann era diferit, „artist”, adică excentric. După Tom, ambii frați au fost niște bețivani, Richard fiind violent și afemeiat pe deasupra. Că era afemeiat, sau cel puțin că a călcat strâmb în căsnicie, e de la sine înțeles – Tom e dovada vie, doar mi-a spus că o strămoașă de-a lui a slujit în casă pe vremea celor doi frați. Că Richard a violat-o sau că s-au iubit cu consimțământul ei, asta n-are prea multă importanță acum, după atâta vreme. Cert e că servitoarea alungată a dat naștere liniei nelegitime a familiei Foley, din care face parte Tom. Asta, plus sărăcia în care se zbate băiatul, ar putea explica modul cum vede el familia – niște alcoolici, iar George un încăpățânat, cam sadic pe deasupra, pornit să distrugă viața propriilor feciori, impunându-le ideile lui în materie de căsătorie și profesie, fără să le lase nici o alegere”.

Ulrich se gândea la toate astea și nu se mira prea tare. Cunoscuse și el vremurile acelea în care voința părinților era lege pentru copii, iar căsătoriile se încheiau cu scopul de a mări averea clanului, cât despre sentimente, nimeni nu sufla nici o vorbă. Era chiar convins că ramura nelegitimă a familiei își păstrase peste generații numele de Foley (indiferent dacă legal avea sau nu dreptul să îl poarte) numai pentru a face în ciudă urmașilor de drept ai lui George. Da, dar asta tot nu explica ceea ce spusese avocatul Anderson: că se semnalaseră mai multe cazuri de nebunie în familie, nu doar Steven, care își pierduse mințile la dezafectarea căii ferate, ai cărei inițiatori Foley-ii se considerau de facto. Poate că oamenii echilibrați pe care îi descriseseră grădinarul și fiii lui erau totuși cam ciudați, ceea ce explica violența din casă, certurile și bețiile.

„Și ce treabă am eu cu familia Foley și cu toate astea?Am venit să aflu de ce cad avioane în zonă, ca într-un fel de triunghi al Bermudelor, nu să răscolesc trecutul oamenilor de pe-aici, unii morți de secole”. Dar chiar pe când își susținea în gând monologul, Ulrich

știa că nu are dreptate. Se obișnuise să-și asculte intuiția, iar ea îi spunea că ciudățeniile casei Foley erau cumva legate de povestea avioanelor – o legătură pe care va trebui să o descopere el, muritorii neavând nici o șansă să descâlcească firele unei istorii atât de vechi și de complicate.

Ulrich învățase, în lunga lui existență, să fie minuțios, tipicar și să-și facă un plan dinainte stabilit pentru fiecare acțiune. Așadar îl va căuta pe acel Brian Stone, ca să mai audă o părere despre familia Foley, va răscoli biblioteca din salonul conacului, va cumpăra draperii și perdele pentru a stăvili elanul curioșilor care ar avea chef, eventual, să spioneze casa și va cerceta pe internet orice referire posibilă la membrii ciudatului clan. O sumă de activități pe care orice om le-ar fi putut face, exceptând una – în 26 aprilie, următoarea dată din șirul lui Fibonacci, va patrula în jurul Glastonbury Tor și va vedea ce se întâmplă. Era convins că simțurile sale suplimentare îi vor da de știre dacă ceva va perturba energia locului. Dar, ca aceste simțuri să funcționeze, trebuia să se hrănească – neapărat și urgent! Gâtlejul îi ardea ca și cum cineva i-ar fi băgat o torță aprinsă pe esofag – cunoștea senzația, acelea erau cu adevărat flăcările iadului. Setea de-a dreptul dureroasă îi întuneca mintea, împiedicându-l să se concentreze – iar până la răsărit rămăsese doar o jumătate de oră!

Ulrich nu stătu pe gânduri – ieși în curte, vână o vulpe rătăcită prin grădina conacului, cam bătrână și cam jigărită, dar sângele proaspăt îi potoli setea. Acum putea judeca din nou limpede - și odată ce se apucă să judece, un semn imens de întrebare îi încolți în minte: de ce îi era sete? Doar băuse sânge și cu o noapte înainte, iar sângele animalelor e mult mai consistent decât extractul de proteine obținut din ciuperci, pe care îl botezase pompos „sânge sintetic". Sângele unui animal îl îndestula pentru o lună și chiar mai mult, exceptând situația în care și-ar fi consumat energia printr-o luptă cu alții ca el. Dar nu se bătuse! Își petrecuse ultimele zile stând de vorbă cu oamenii și plimbându-se prin casă, făcând mici reparații, zugrăvind și mutând mobile. Pentru un vampr, astea erau, toate, nimicuri.

Și totuși abia se întoarse în casă că durerea reîncepu. Nu era doar durere, ci și o nervozitate continuă și o nevoie de a fi crud și de

a chinui pe cineva –o senzație pe care nu o mai cunoscuse de sute de ani, de pe vremea când vâna oameni ca să se răzbune pentru propria-i moarte și pentru că fusese transformat, contra voinței lui, într-o creatură monstruoasă.

„Dacă n-ar fi fost vampirii ăia doi, acum eram o mână de praf, poate nici atâta. Mi-am răscumpărat păcatele din primii ani, n-am mai ucis pe nimeni și am rezolvat multe enigme care ar fi pus viața oamenilor în primejdie". Da, dar discursul mobilizator nu-i ameliora starea. Îi era o sete năprasnică și avea un chef nebun să omoare pe oricine i-ar fi ieșit în cale și să-i bea sângele până la ultimul strop.

Pe când își chinuia mintea febrilă, încercând să înțeleagă de ce i se întâmplau toate astea, zări cu coada ochiului soarele răsărind și oglindindu-se într-unul din geamurile conacului. După nici cinci minute, camionul horticultorilor era parcat în fața intrării, iar lui nu-i trecuse încă pofta îngrozitoare de sânge de om.

-Astăzi rămâneți singuri la conac, le aruncă în treacăt băieților Mac Nair când îi văzu. Merg să mă plimb pe Tor.

Și se depărtă cât putu de repede…

Ieșise deja de pe terenul proprietății și o luase de-a dreptul peste câmp spre colina Glastonbury Tor, dar urechea lui extrem de sensibilă încă era atentă la conversația familiei Mac Nair. Ca de obicei, oamenii aceștia spuneau lucruri interesante, deși nici măcar auzul lui perfect nu putea deosebi glasul lui Robert de cel al lui Collin – vocile erau absolut identice!

-L-ai văzut pe ăsta? Zici că era moartea în vacanță!

-O fi bolnav.

-Bolnav, pe naiba! Casa îi ia mințile, așa cum a făcut cu toți ceilalți. Numai fetele au scăpat, dar ele au spălat putina din vreme. Păcat! Chiar speram ca vânătorul de fantome să poată descâlci secretele conacului, dar după cum arată, ori pleacă, ori îl ducem și pe el la casa de nebuni.

Blondul nu se opri decât la baza turnului care încorona Glastonbury Tor. Se lăsă să alunece în iarbă și încercă să se liniștească. Abia atunci băgă de seamă că și arsura din gât, și furia sângeroasă îi dispăruseră. Era din nou el însuși – un tip relaxat, bine dispus și stăpân pe sine.

-Ce dracu' are casa aia?bombăni Ulrich intrigat. Până acum nu luase în serios nimic din poveștile oamenilor, dar de-acum se hotărî să cerceteze serios conacul. Fără îndoială, nu era o clădire bântuită – pe acestea le simțea de la o poștă și prezența unei fantome n-ar fi scăpat nedetectată. Și totuși era ceva, dar ce? Închiseochii,bucurându-se de liniștea dimineții. Era singur și nimeni n-ar fi putut să-l zărească – satul dispăruse în ceața răsăritului, numai colina se ridica deasupra stratului dens de ceață, care era un fenomen normal în zonă. Pământul era mlăștinos. Cândva pe-aici fuseseră o mulțime de lacuri, urmele unor vechi ochiuri de mare, care au dat naștere poveștii despre Doamna Lacului, cea care i-o dăruise lui Arthur pe Excalibur, sabia ce nu putea fi înfrântă. Însuși cuvântul „Tor" însemna, în dialectul galez vechi, „pinten de stâncă", termen care deosebea colina stâncoasă de terenul plat și moale din jur, mai mereu îmbibat cu apă. Nu știa de ce, dar se simțea aici mult mai bine decât la conac, chiar dacă percepea vag prezența unui om în zonă. Sângele acestuia nu-i mai provoca agonia îngrozitoare de adineauri, ba chiar ar fi fost capabil să stea de vorbă cu omul acela, într-atât de mult își regăsise stăpânirea de sine.

Împăcat cu el însuși, ascultă liniștea mângâietoare a dimineții. Turiștii încă nu se arătaseră, la ora aceea matinală n-ar fi prins în pozele lor decât straturile de ceață și cu asta nu s-ar fi putut lăuda rudelor rămase acasă. De undeva din apropiere se auzeau pași și zgomotul unei respirații regulate – cel care urca pe Tor avea antrenament, pentru că nu-și pierduse suflul. „Un localnic", gândi vampirul. „Un om obișnuit cu ascensiunea pe colină, care își face înviorarea în felul acesta".

-Bună ziua, om bun. Nu te văd, dar știu că ești acolo.

Ulrich rămase paralizat de uimire. Ochii săi de vampir încă nu detectaseră omul, dar acesta îi vorbea deja. De unde își dăduse seama ființa muritoare că era cineva la baza turnului, atunci când blondul păstra liniștea cea mai deplină și nu i se auzea nici măcar respirația, pentru că nu respira?

-Bună ziua. Nici eu nu te văd, dar îți aud pașii.

-Ei, iacă-mă! Ies acum din pâcla asta nesuferită și putem sta de vorbă.

Ca de obicei, turnul de pe vârful colinei plutea deasupra straturilor compacte de ceață. Din ele apăru mai întâi o claie de păr lung și argintiu, apoi întreaga siluetă a unui tip înalt, uscățiv, învăluit într-o mantie albă, lungă până la pământ, de care erau prinse frunze de stejar și rămurele de vâsc. Omul mergea ținând în mâini două bețigașe subțiri de alun, așa cum fac fântânarii pricepuți, care reușesc să găsească apă doar studiind energiile telurice. Costumația ciudată a străinului îl dădea de gol – plimbărețul matinal era fără îndoială un druid, unul dintre adepții cultelor neopăgâne foarte la modă în Anglia. Veni spre Ulrich cu chipul zâmbitor și cu mâna întinsă. Vampirul realiză abia în acel moment că mănușile lui din piele fină de căprioară se mai găseau încă pe masa din salonul casei Foley. Neavând ce face, dădu mâna cu druidul, conștient că va trebui să-l găsească într-o noapte și să-i șteargă amintirea strângerii de mână reci ca gheața, care dădea frisoane întocmai ca înțepătura unei insecte veninoase. Spre surprinderea lui (Ulrich trecea din surpriză în surpriză!) omul nu tresări. Dacă era șocat știa să-și ascundă șocul cu mare artă. În loc de orice exclamație mirată sau întrebare neplăcută, omul își întinse ambele mâini înainte, cu palmele în sus și cu cele două bețigașe de alun în câte o mână. Stătu liniștit câteva clipe, după care bețele începură să se miște, fără ca omul să-și fi schimbat poziția mâinilor: tremurară, se încrucișară, se despărțiră, se încrucișară din nou, până când omul se sătură și le vârî în buzunarul pantalonilor cadrilați pe care îi purta.

-Chestia asta se întâmplă datorită energiei locului?întrebă Ulrich ca să se afle în treabă.

-Nu, din cauza dumitale. Voiam să te întâlnesc, domnule Heller, din ziua când te-ai mutat la noi. Știi, faptul că poți să simți energia fantomelor – cel puțin așa am înțeles din filmele pe care le faci – m-a interesat dintotdeauna, pentru că și eu percep extrasenzorial anumite tipuri de energie. Dar să nu fiu nepoliticos: eu știu cine ești, dumneata însă nu mă cunoști. Sunt Brian Stone, marele preot al ordinului druidic din Glastonbury.

-Încântat de cunoștință, răspunse blondul zâmbind. Dar domnul Stone nu terminase ce avea de spus:

-Asta nu merge așa de simplu. Vezi, eu ți-am spus cine și ce sunt. Despre dumneata știu cine ești, te-am văzut la televizor, dar nu

știu ce ești.

-Reporter la BBC, încercă Ulrich.

-Las-o baltă. Dacă ești numai atât, eu sunt regele Arthur. Ai un tipar energetic extrem de neobișnuit. N-am mai întâlnit niciodată așa ceva.

-Sunt vampir, recunoscu blondul („fie ce-o fi, tot va trebui să-i șterg memoria”).

-Ba nu ești vampir.

-Poftim???

-Nu ești vampir, am spus. Vampir energetic a fost Steven Foley, l-am cunoscut bine. După ce stăteai o jumătate de oră în aceeași încăpere cu el, te lua durerea de cap. Bețigașele se mișcau altfel în prezența lui, țin minte perfect, așa că sigur nu ești vampir energetic.

-Nu la soiul acela de vampiri mă gândeam. Ăia sunt oameni cu sânge cald, chiar dacă prezența lor e toxică pentru ceilalți. Nu, eu sunt vampir adevărat – adică mort-viu, cum ar veni.

-Din cei care se hrănesc cu sânge de om?întrebă Brian Stone fără să pară panicat.

-Din aceia, da, numai că nu mă hrănesc cu sânge de om, altfel n-aș putea ieși la soare. Beau sânge de animale sau sânge sintetic – nu e chiar un meniu gourmet, dar oferă o mulțime de alte avantaje.

-Cum ar fi?

-Îmi pot stăpâni impulsivitatea, nu sunt sadic și nu primejduiesc viața nimănui.

-Hm, interesant! Credeam că le-am văzut pe toate și le știu pe toate, dar existența vampirilor n-am luat-o niciodată în serios. Însă acum chiar mă bucur că ne-am întâlnit și că stai în sat. Poate mă ajuți, pentru că am o problemă căreia nu-i pot da de capăt.

-Spune-mi despre ce e vorba. Nu mă dau niciodată în lături să ajut un om cumsecade.

Brian Stone se uită bine în jur, parcă spre a se convinge că erau singuri și începu:

-Poate nu știai, dar în ultima vreme s-au petrecut pe aici prin zonă niște lucruri urâte. Au căzut avioane și au murit oameni. M-am dus în toate locurile unde s-a întâmplat așa ceva și am făcut măsurători: energia liniilor Ley a fost perturbată. Mai mult, datele la care s-au petrecut accidentele respectă ordinea termenilor unui șir

Fibonacci. După toate probabilitățile, trebuia să mori când s-a prăbușit ultimul avion, dar cum ai avut intuiția să aștepți la Londra, ai scăpat ca prin urechile acului.

-Sau n-am scăpat, replică Ulrich. Am fost în avionul ăla, dar cum eu am murit acum mai bine de cinci sute de ani, nu mai pot muri din nou decât dacă aș renaște înainte. Numai că sufletul meu a fost sudat de trup printr-o legătură de sânge, așa că nu mă pot reîntoarce într-o nouă viață. Sunt condamnat să rătăcesc pe acest pământ, nici mort și nici viu. Dar cum te pot ajuta în povestea cu avioanele?

-Mâine e o zi care corespunde unui termen al șirului. Am urcat pe Tor ca să fac niște măsurători, pentru că aș vrea să împiedic o nouă tragedie și nu știu cum să fac asta. Ai vreo idee?

-Nu cred că se va întâmpla nimic rău mâine, răspunse Ulrich calm. Am adus o jertfă de sânge în acest loc și sper că am potolit în felul acesta energiile pământului. Nu am omorât pe nimeni, adăugă el văzând privirea îngrijorată a domnului Stone. E vorba de sângele meu și n-a fost nevoie decât de câteva picături. Ei, ești mai liniștit acum?

-Oh, da, mulțumesc. Deci nu degeaba am visat că trebuie să urc pe Tor ca să rezolv niște probleme aici. Știi, e destul de greu să-mi urmez intuiția când tot satul zice că sunt dus cu pluta, dar când a dispărut ultima oară cineva din sat, poliția la mine a venit după ajutor. Atunci n-au mai râs de mine...

-Știu cum e să fii diferit și lumea să se ferească de tine. Vezi, eu te-am ajutat, acum e rândul tău să mă ajuți. Eu caut nu doar să stopez accidentele aviatice, ci să găsesc ce anume a perturbat energia locurilor. Ca și tine, tot ce pot face e să mă bazez pe intuiție, iar intuiția m-a împins către casa Foley. Știi mai multe despre casa aia? E adevărat că Richard și Yann Foley ar fi descoperit Graalul în cursul săpăturilor pentru calea ferată?

-Dacăau descoperit ceva, acel lucru în mod sigur n-a fost Graalul. Dar e adevărat că au făcut descoperiri importante, practic ei au umplut muzeul din Bristol cu rezultatele săpăturilor lor.

-Așa deci? Interesant! N-am vizitat niciodată muzeul acela, dar cred că ar trebui să mă duc acolo cât de curând posibil.

-Iartă-mă că ți-o spun, domnule Heller, dar ți-ai pierde vremea. Nu e nimic excepțional, nimic care să-l deosebească de puzderie de alte muzee de provincie, cam banale: o cantitate remarcabilă de cioburi de ceramică, unelte din silex și bronz, vârfuri de săgeți, scuturi de lemn și interioarele unor locuințe de acum cinci mii de ani, reconstituite cu migală ca să-și facă elevii școlilor din zonă o idee despre cum se trăia atunci când a fost ridicat Stonehenge. Despre legendele arthuriene și despre legende în general nici o vorbuliță – e genul de muzeu cu niște curatori obtuzi, care te face să crezi că civilizația umană e exclusiv materială, când noi știm că lucrurile nu stau deloc așa.

-Tot ce au descoperit Foley-ii a fost dus la muzeu? N-a mai rămas nimic în casă?

-Nu am de unde să știu asta. Familia Foley a săpat mereu prin mlaștinile din ținut, e posibil să fi descoperit și altceva decât obișnuitul inventar neolitic, ceva ce au păstrat doar pentru ei. Dar eu nu am de unde să știu dacă așa s-a întâmplat sau e doar bârfa sătenilor amatori de senzațional. Potrivit unei legende, Yann Foley ar fi dat de Graal, spre necazul fratelui său mai mare, dar în mod sigur nimic de soiul acesta nu se află acum în casă.

-Iartă-mă că revin la întrebarea mea: de unde ești așa de convins de asta?

Brian Stone pufni pe nări, ca omul pus de prea multe ori să explice același lucru:

-Tu chiar nu știi ce e Graalul?

-Ba da, presupun că știu. Pe vremea mea Evangheliile se studiau mai serios decât astăzi.

-Graalul nu e pomenit de Evanghelii.

-Nu, dar sacrificiul lui Isus este. Deci se spune că Iosif din Arimateea ar fi strâns o parte din sângele Mântuitorului în cupa pe care El a folosit-o la cina cea de taină. Acesta este Graalul: o cupă care dă nemurirea oricui o atinge, dar care nu poate fi atinsă – după unii nici măcar văzută – de un om păcătos.

-Cunoști bine povestea...

-Ce vrei? Am crescut cu ea, pe vremea mea menestrelii o cântau prin hanuri și prin târguri și ea trecea din gură în gurăca cel mai adevărat dintre adevăruri.

-Bine. Atunci mă vei înțelege când spun că, deși probabil la conacul Foley este ascuns un obiect străvechi, descoperit în timpul săpăturilor pentru calea ferată, acesta nu poate fi în niciun caz Graalul. Nu poți să stai în preajma cupei cu sângele sfânt și să te comporți așa ca acești Foley, care s-au certat și s-au dușmânit cu o energie demnă de cauze mai bune.

-Aici te contrazic: Isus însuși a spus că n-a venit să aducă armonia, ci dezbinarea.

-Bun, asta e doar alta din parabolele Sale care e prea puțin înțeleasă. Dar gândește-te: vorbim despre Domnul iubirii și al milosteniei, nu e firesc ca în apropierea unui obiect care I-a aparținut oamenii să înceapă să se dușmănească în halul în care au făcut-o membrii familiei Foley. Familia asta parcă-l avea pe necuratul în ea – zeci de ani s-au târât unii pe alții prin tribunale pentru cele mai ridicole motive, s-au urât cu o energie remarcabilă și parcă singura lor îndeletnicire serioasă a fost să se nenorocească unii pe alții. Crezi că Graalul ar putea face asta?

Ochii lui Brian Stone străluceau. Vorbise plin de entuziasm și Ulrich fu convins că atinsese subiectul cel mai drag lui, pe care îl răsucea pe toate părțile cu orice interlocutor, ori de câte ori avea ocazia. Hotărî să-l tempereze pe druid și vorbi calm:

-Îmi pare rău că nu cunosc răspunsurile la întrebările tale. Știi, eu nu prea le am cu cele sfinte, natura mea mă îndeamnă să fiu... cum să spun... mai degrabă în cealaltă tabără. Chiar dacă de sute de ani n-am mai atacat oameni, când am devenit vampir am ucis și m-am hrănit cu sânge de om, iar pentru că cei pe care i-am omorât astfel îmi greșiseră în viața mea umană, nu m-am căit niciodată pentru faptele mele. Așa că... mă înțelegi...

-Te înțeleg, dar te asigur încă odată că nu ești un tip malefic. Știi, unii oameni cred despre mine că joc teatru cu ritualurile mele druidice, dar nu e așa. Nu te poți ocupa de chestiile astea dacă nu ai un dar pentru ele, iar eu văd energiile negative. Nu e nimic nefast în jurul tău, dar în jurul casei Foley văd răul – e palpabil, e real.

-Hm, sunt indiscret dacă te întreb cum arată răul?

-E ca un nor negru care stă deasupra casei, indiferent dacă vremea e bună sau proastă, dacă e soare sau sunt nori. Îl simt

izvorând din zidurile construcției și orice modificări ai aduce clădirii, răul e mereu acolo.

-Știi că am pus la punct conacul și grădinile? Sora mea va veni mâine și se va ocupa de renovarea camerelor, dar chiar și așa casa arată deja mult mai bine. Nu ai chef să-mi faci o vizită?

-Sună tentant, dar trebuie să-mi practic ritualurile aici pe Tor. Te-ar deranja să trec după prânz?

-Nu, câtuși de puțin. Te aștept.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile și Ulrich coborî colina pe drumul spre sat, făcu un ocol și abia apoi intră în curtea proprietății, unde familia Mac Nair era pe punctul de a termina amenajarea grădinilor. Avusese nevoie de plimbarea aceea lungă spre a-și limpezi mintea și a-și pune ordine în gânduri. Brian Stone îi plăcea – părea sincer și dispus să accepte fenomenele stranii și inexplicabile, în orice caz mult mai dispus decât restul muritorilor. „Mi-a spus oare tot ce știa despre clanul Foley sau a tăinuit ceva?” nu se putea împiedica blondul să se întrebe. „Ce interes ar avea? Mă simpatizează pentru că a găsit – în fine – un individ căruia nu i se pare ciudat săvezi nori negri pe cerul senin și nu te ia peste picior că ești diferit”. Hotărî să se încreadă în druid – până la proba contrară! Avea destul de luptat cu casa, nu-i trebuia și dușmănia oamenilor.

Cât despre casă, aceasta părea să-i fi declarat război pe față. Cu cât stătea mai mult pe proprietatea Foley, cu atât mai tare îl ardea gâtul și îl chinuia setea, cu atât mai nervos și mai neliniștit devenea. Abia așteptă să treacă prânzul, ca să se întâlnească din nou cu Brian Stone – ușor de zis, mai greu de făcut. Trebuia să-și adune toată voința și stăpânirea de sine ca să nu cedeze ispitei sângelui. Ulrich își petrecu o mare parte din timp meditând și încercând să-și calmeze nervozitatea și să-și liniștească temerile. Când sosi druidul, acesta îl găsi plimbându-se pe aleile proaspăt refăcute și acoperite cu pietriș alb, pietriș din care peisagiștii descărcaseră în zori câteva camioane în fața casei. Brian contemplă tencuiala impecabilă, zidurile reparate, acoperișul nou și pereții zugrăviți într-o culoare plăcută, pe care soarele punea pete de lumină prin frunzișul de un verde crud al copacilor care abia înfrunziseră.

-Hm, da, arată foarte bine!

-Și norul negru?

-Din păcate e tot acolo.

-Nu vrei să poftești înăuntru? Regret, dar interioarele nu sunt încă în aceeași stare bună ca și exteriorul casei. Știi, prin vechiul acoperiș a intrat ploaia și acum trebuie să usuc pereții înainte de a-i vărui.

-Oricum, e remarcabil ce ai făcut aici. Și zici că sora ta va continua să se ocupe de casă?

-Da, mâine va sosi la Glastonbury.

-Am aflat asta. Nu ar fi bine să o lași singură, tot satul vuiește că faimosul conac Foley va găsi o metodă de a-i face rău.

-Sora mea e un înger blond, cu o față inocentă, care scrie literatură horor, își imaginează cele mai sadice metode de execuție, strânge oameni de gât, bea sânge și rar se găsește câte o noapte în care să nu eviscereze pe cineva. Crezi că i-ar păsa că Tom Foley, un adolescent timorat, îi azvârle mortăciuni pe scările de la intrare?

-Văd că ești bine informat. Să știi doar că băiatul își spune Tom Foley, în acte nu figurează cu numele acesta. El ar fi vrut să facă un test ADN, dar nici Rose, nici Irene n-au fost de acord să doneze sânge ca să fie comparat cu cel al băiatului, așa încât apartenența lui la familia Foley e destul de incertă. Dar moștenitoarele Foley nu au putut fi alungate de un copil pus pe șotii – în sat se spune că ar fi primit scrisori de amenințare cu moartea și din cauza asta au decis să abandoneze casa.

-Bine, fie și-așa. Nici scrisorile nu cred că o vor determina pe Nelly să renunțe să locuiască la conac. Nu-mi cunoști surioara, are nervii remarcabil de tari. Acum hai să-ți arăt casa, mi se pare mult mai nostim să te plimb prin ea decât să discut despre legendele ei.

-Nu e bântuită?

Ulrich ridică din umeri.

-Ceva ciudat este cu ea, asta-i sigur, deși nu detectez prezența nici unei fantome. De fapt eu mă așteptam ca tu să-mi spui ce e așa de straniu la casa asta.

În timp ce vorbea, Ulrich își conduse oaspetele în sus pe scara în spirală, până în camerele de la etaj.

-Poate că au fost prea multe schimbări, admise Brian. Simt un fel de neliniște.

-Ce fel de schimbări?

-Hm, asta se leagă tot de dragostea sinceră dintre membrii familiei. Cum un Foley moștenea pe un altul, cum casa trecea prin transformări radicale, parcă pentru a șterge orice urmă a precedentului proprietar: se ridicau noi pereți, se dărâmau alții, se modifica împărțirea și destinația spațiilor și tot așa. În afara zidurilor exterioare, tot ce putea fi mutat din loc sau transformat se muta sau se transforma.

Tot discutând, făcură un tur al încăperilor de la etaj (lui Brian îi plăcu ideea de a lăsa o parte din camere netencuite, asta dându-le un aer romantic și medieval) și coborâră în salon. Pe la mijlocul scării, druidul se opri.

-Ceva nu e în ordine?întrebă Ulrich preocupat.

-Da, aici simt energia negativă mai puternic. Dacă închid ochii, mi se pare că întunericul pulsează și se extinde în jurul meu.

-E doar o scară, observă blondul. Dacă ai fi simțit așa ceva într-o cameră, aș mai fi înțeles. Camerele sunt pline cu dulapuri vechi și n-am nici o idee ce se poate găsi în ele. Dar pe o scară...

Se despărțiră târziu după-amiaza, în termeni amicali dar fiecare din ei puțin frustrat. Dacă druidul credea că Ulrich îl privise suspicios atunci când îi indicase scara ca fiind sursa răului, în schimb vampirul era ferm convins că explicația lui despre natura sa nemuritoare fusese considerată doar o poveste de adormit copii. Asupra unui singur punct căzuseră de acord: că în aceea zi considerată nefastă nu se prăbușise nici un avion, nici la Glastonbury, nici la Avesbury sau la Stonehenge. Evident că blondul atribuia acest fapt abilității proprii de a alunga răul printr-o jertfă de sânge, în timp ce Brian Stone îl punea pe seama ritualurilor druidice.

Ulrich așteptă mult timp, ca pașii druidului să nu se mai audă pe pietrișul mărunt de pe alee. Între timp se lăsă noaptea și el aprinse luminile din fața casei, apoi se duse la etaj. Aici, cu sau fără perdele, nimeni nu se putea uita înăuntru. Acoperi podeaua din piatră cu ziare (parchetul, ud, fusese îndepărtat), pescui din șemineu o bucată de cărbune de lemn din focul care se stinsese și desenă cu el o pentagramă perfect regulată înscrisă într-un cerc, apoi uni vârfurile pentagramei, trecând prin centrul figurii. Acum obținuse o stea în cinci colțuri, care arăta foarte bine. Pe fiecare vârf al stelei

instală o lumânare din ceară neagră. Le aprinse, după care presără în mijlocul figurii un pic de pământ luat de dimineață de pe Tor, din centrul turnului ruinat al fostei abații. Intră în cerc și buzele sale începură să se miște, fără să se audă nici un sunet. Luminile candelabrului se stinseră, scena nu mai era luminată decât de cele cinci lumânări negre, dar și peste acestea părea să se lase o pâclă care absorbea lumina. Din degetele de la mâinile blondului curgea, ca un lichid dens și negru, o ceață întunecată, străbătută uneori de fulgere ca niște șerpi de argint. Ulrich lăsă furtuna să treacă, aparent impasibil, deși un vânt tăios îi biciuia obrajii și-i deșira hainele. Nebunia naturii ținu preț de vreun sfert de oră, timp pe care blondul îl petrecu în mijlocul pentagramei, ascuns vederii de ceața neagră. După o vreme, ceața începu să i se retragă în vârfurile degetelor de la mâini și atmosfera se limpezi.

Când ultimele petice de întuneric dispăruseră deja, făptura aflată în mijlocul pentagramei se mișcă. Își duse mâinile la ochii închiși și-și masă fruntea. Vedea mereu aceeași și aceeași scenă, despre care știa că nu avea cum să se petreacă aievea: un bărbat în haine strălucitoare, alcătuite din fire de lână albă amestecate cu fire de aur, ducea la buze o superbă cupă de aur, fin cizelată și împodobită cu o mulțime de pietre prețioase nefațetate, în special safire și smaralde. Între timp, două mâini solide se întindeau spre bărbat, ducând o tipsie din argint, migălos decorată, pe care se găsea capul unui om proaspăt decapitat.

Viziunea dispăru, lumânările din vârfurile pentagramei pâlpâiră, apoi se stinseră, iar din cerc ieși o femeie de o frumusețe răpitoare, înveșmântată în nimic altceva decât lungul ei păr blond, care se unduia în jurul său ca un nimb de lumină. Femeia ieși din încăpere, deloc deranjată de absența hainelor și coborî scara, oprindu-se în salonul de la parter, unde se găsea o oglindă veche și cam înnegrită. Tânăra (să fi avut douăzeci și cinci de ani, poate mai puțin) se privi mândră în oglindă, examinându-și frumusețea fără cusur la lumina razelor lunii care se strecurau prin fereastră. Își surâse sieși, mulțumită de ceea ce vedea și gânguri cu o voce adâncă, de mezzosoprană:

-Bună ziua, Nelly. Îmi pare bine că ești aici, pentru că nu pot accepta ca această casă să nu-și dezvăluie secretele. De-acum,

conac blestemat, ți-ai găsit un adversar pe măsură. Dar țin să te anunț că nu obșnuiesc să joc jocuri în care pot pierde sau face scor egal, trișez cu nerușinare și folosesc cacialmaua când și cum am chef.

De parcă ar fi auzit ce i se pregătește, o mobilă veche și uscată trosni în încăpere. Nelly râse și se îndreptă spre rucsacul pe care Ulrich îl abandonase pe un fotoliu, de unde scoase o superbă rochie de mătase, pe care o îmbrăcă murmurând:

-E bine și-așa, nu trebuie să scandalizez lumea și să ofensez pudoarea bieților muritori.

După ce se răsuci în fața oglinzii, admirându-și rochia și după ce-și prinse părul în coc în creștetul capului, Nelly se așeză la masă și începu să scrie ceva pe o hârtie pe care o boteză „de rezolvat”. Când termină și cu asta, ieși desculță și fără zgomot din casă, făcu de petrecanie unei cârtițe pe care o scoase din cuibul ei și-i bău sângele, având grijă să nu-și murdărească degetele.

-Sânge puțin, blană multă, bombăni ea. Cum să poți să lucrezi în asemenea condiții?

Cap.6 Pocalul de aur

Ulrich descoperise cu secole în urmă că orice ar fi vrut să afle, o femeie se descurca de obicei mai repede și mai bine decât un bărbat. Așa îi venise ideea să profite de talentele magice pe care le au vampirii și să se transforme, la nevoie, într-o încântătoare domniță – atât că lucrurile astea sunt mult mai lesne de explicat, decât de pus în aplicare. Vampirii, deși se laudă cu multiplele lor puteri, sunt de regulă vrăjitori execrabili, tocmai pentru că natura s-a ferit să înzestreze cu abilități excepționale niște firi atât de violente. Așadar, blondul avusese nevoie de sute de ani de exerciții și de o tenacitate ieșită din comun ca să devină frumoasa Nelly, dar după nenumărate încercări nereușite (și cumplit de caraghioase) învățase să fie o „ea" perfectă. Asta însemna, deopotrivă, studii de psihologie, de dans și bune maniere, de istoria modei, ba chiar și citirea unor cărți de bucate, pentru eventualitatea că cineva i-ar fi cerut vreodată o rețetă de bucătărie – acest din urmă aspect se dovedi cel mai greu de însușit, blondul neavând nici o chemare pentru activitățile casnice. În final se mulțumi s-o înzestreze pe Nelly cu abilități minime de a prepara o cafea sau un ceai și consideră subiectul închis pentru totdeauna.

De dimineață blonda sună la o agenție de închiriat limuzine cu șofer și își alese un model luxos, apoi făcu primul ei drum la Bristol, de unde se întoarse cu draperii pentru geamurile de la parterul conacului, un covor nou pentru salon și huse pentru fotolii. Vechiturile le depozită într-o cameră de serviciu, expedie mașina și șoferul și se așeză turcește pe jos, în fața multiplelor rafturi ale bibliotecii familiei Foley. Până se lăsă înserarea descoperise deja, legate în piele și aflate pe un raft chiar sub tavan, jurnalele lui Richard. Le cără pe masă, le puse în ordine cronologică și se apucă să citească.

Orele treceau pe nesimțite, afară se înnoptase de-a binelea, dar Nelly continua să citească. Parcă încercând să-l înțeleagă pe Richard Foley, ocupându-și mintea cu altceva decât cu arsura din gât, casa începu să-și piardă puterea malefică și setea i se domoli. Trebuia să ai experiența îndelungată a descifrării textelor medievale,

ca să-ți păstrezi concentrarea – stilul lui Richard era plictisitor până la absurd și jurnalele lui păreau opera literară a unui contabil. Demnul reprezentant al familiei Foley nu consemnase decât modul cum înainta construcția liniei ferate Bristol – Glastonbury, ridicarea gării din sat și propriile contribuții, de o valoare inestimabilă, firește, la aceste activități.

Yann era arareori pomenit și niciodată altfel decât ca „iresponsabilul meu frate”, cât despre surori, acestea nu erau nici măcar amintite. În schimb despre George Foley fi-su vorbea ca despre „domnul Foley, minunatul meu părinte, căruia îi port cel mai adânc respect”. „Ipocritul dracului”, îl complimentă Nelly în gând, bănuind că Richard își lăsase pe vremuri intenționat jurnalele pe masă ca toată lumea să afle ce băiat bun și fiu sensibil era.

Programul casei era, în acei ani de mijloc de secol XIX, zi de zi același, monoton până la exasperare: dimineața George și Richard coborau la masă, onorați rareori de prezența lui Yann, care dormea până târziu. Servitoarele roboteau în jurul lor, atente să-și slujească stăpânii care se grăbeau la muncă. Bărbații se întorceau la prânz, urma o foarte plăcută siestă iar apoi Richard pleca pe teren să supravegheze șantierul, în timp ce George o lua înapoi spre birouri. Tatăl folosea trăsura, fiul circula călare. Sâmbătă seara aveau loc diverse petreceri, la casa Foley sau la vecini, doar duminica se desfășura după un ritual diferit: micul dejun era urmat de drumul la biserică, apoi prânzul, iar după masă bărbații (de astă dată era pomenit și Yann) ieșeau cu câțiva servitori la săpături arheologice. Nelly reciti atent, de câteva ori, pasajul care se referea la această activitate. Senzația ei în fața celor citite era că Richard ar fi preferat orice altceva în locul săpăturilor, dar că suporta corvoada doar spre a-i face plăcere lui George. Artefactele descoperite erau pomenite uneori într-un mod destul de ironic: „alte cioburi, vârfuri de săgeti din bronz și oase de animale – oare nu se mai termină toate nimicurile astea? Yann se arată, bineînțeles, entuziasmat de fiecare dată când mai apare ceva din pământ, de parcă ar fi cine știe ce lucru însemnat, care chiar contează. Fratele meu nu a încetat să fie un copil, se bucură pentru orice fleac”.

„Richard a creat, cu jurnalele lui, somniferul perfect”, gândi Nelly supărată. Cum de puteau să intereseze pe cineva toate

banalitățile astea? Și totuși se pare că banalitățile fuseseră trebuitoare cuiva, pentru că din loc în loc pagini din jurnal erau tăiate cu grijă chiar de lângă cotorul cărții. „E clar, cine a făcut asta a profitat de casa pustie și de timpul liber berechet ca să răscolească biblioteca fără a fi deranjat de nimeni”. Răsfoi alte câteva tomuri ale jurnalului și descoperi că fenomenul se repeta și acolo. „Dar dacă nu a fost nimeni din afară, dacă Richard însuși s-a hotărât, peste ani, să scape de unele însemnări?” Nici asta nu era o ipoteză chiar de neglijat – de pildă Richard ar fi putut să îndepărteze tot ce ținea de fratele său, după plecarea acestuia.

Către dimineață, Nelly se pregăti să pună la loc jurnalele, cumplit de dezamăgită. Se cățără pe scara de bibliotecar și tocmai punea prima carte înapoi în raft, când o zări: o bucată de carton rigid ascunsă în spatele șirului de cărți. Seara, când se apucase să citească, fusese atât de nerăbdătoare să descifreze „capodoperele” lui Richard Foley încât trecuse cu vederea cartonul acela. Acum mai îndepărtă câteva cărți și reuși să-l scoată din loc. Cartonul era gros, de calitate, galben, imprimat în relief. Pe partea cealaltă se găsea lipită o fotografie veche. „Aha, un paspartout și poza de rigoare”. Examină fotografia cu atenție: în mod sigur era opera unui atelier profesionist, pentru că imaginea în alb-negru avea o calitate excepțională. Reprezenta salonul în care se găsea biblioteca, într-o zi însorită – soarele se zărea luminând geamurile mari ale casei. E drept că mobilierul se schimbase din acele vremuri, dar dispunerea ferestrelor și a șemineului nu lăsa nici o îndoială: camera din fotografie era chiar salonul familiei Foley. Odinioară, sub geam se aflase un pat de fier care acum nu mai era acolo, iar în pat se vedea un om. După cât părea de slab și suferind, omul tocmai murise sau era pe moarte și Nelly își aminti că cel dintâi subiect uman al fotografilor, în urmă cu un secol și jumătate, fuseseră morții, numai ei putând sta nemișcați suficient de mult timp ca placa de sticlă a aparatului fotografic, strămoșul filmului de mai târziu, să fie corect expusă la lumină.

Așadar, fotografia îl reprezenta pe George Foley pe patul de moarte, în 1865 (nu trebuia să fii vrăjitor ca să ghicești asta, cineva binevoise să scrie aceste date pe dosul cartonului). Nelly mai privi odată fotografia, cu mare interes și ceva îi atrase atenția: lângă patul

lui George, în perete, fusese practicată o firidă în care se afla expusă o cupă din metal, care strălucea – probabil o cupă din aur. Nelly înlemni – era pocalul din viziunea pe care o avusese, cea cu bărbatul în straie brodate cu fir de aur și tipsia de argint pe care se găsea un cap de om. Privi peretele de lângă geam – firida dispăruse, fusese zidită, iar cupa nu se găsea nicăieri.

„Graalul", își spuse blonda, „lumea crede că acela era Graalul, exceptându-l pe Brian Stone, care e un pic mai deștept decât ceilalți. În plus de asta – cugetă ea în continuare – cupa nu a fost furată după ce Rose și Irene au părăsit proprietatea. Cine dă o spargere, noaptea, într-o casă pustie, nu se apucă să zidească firida. Nu, cupa a dispărut pe vremea când Foley-ii mai stăteau la conacul familiei. Ori au vândut-o, ori...".

De dimineață, vrând să elimine orice posibilitate de a se înșela, Nelly vizită muzeul din Bristol, und nu găsi nimic similar cupei din fotografie. Le arătă poza – curatorii muzeului dădură din cap cu scepticism, nu aveau și nu avuseseră niciodată un asemenea obiect. Nu era posibil nici ca Richard Foley sau urmașii lui să fi vândut pocalul vreunui anticar – pe vremuri familia fusese bogată, probabil nu s-ar fi despărțit de un obiect atât de frumos, descoperit în cursul numeroaselor lor săpături.

-Dar chiar și așa, numai după fotografie, nu ați putea să-mi spuneți câte ceva despre pocal?întrebă Nelly. Știți, nu mă pricep prea bine la istorie...

Cum naiba să reziști unei blondine superbe, genul de femeie fatală care fusese Marilyn, atât că actualizată: mai slabă (deh, canoanele vremii), cu părul mai lung și de un auriu natural, cu haine mult mai „cuminți" – dar tocmai astea înnebuneau bărbații. Nelly știa să-și joace rolul, clipind des și aruncând priviri piezișe pe sub genele ei lungi și machiate din belșug.

Ieși din clădirea muzeului după vreo patru ore, cu un zâmbet triumfător. Cele spuse de muzeografi, după ce priviseră fotografia sub lupă și examinaseră pocalul cu toată atenția, îi confirmau viziunea. Obiectul era din metal (aur sau eventual argint fin, ori un aliaj al celor două), lucrat de mână, deci în mod sigur fusese făurit înaintea perioadei industriale. O mulțime de pietre întunecate erau

încrustate în pocal și în talpa pe care se sprijinea piciorul acestuia, dar poza în alb-negru nu dezvăluia natura lor.

-Majoritatea sunt caboșoane, doar o piatră mai mare e fațetată și aceea foarte primitiv, remarcase muzeograful specializat în orfevrărie.

-Ce înseamnă asta?

-Căvorbim de antichitate sau cel târziu de Evul Mediu timpuriu, după aceea pietrele de mărimea ăstora de regulă se fațetau. La baza piciorului cupei e un motiv cizelat foarte la modă în epoca romană, așa încât...

-Nu este o evaluare oficială, se alintă blonda. Dacă greșiți, nu va afla nimeni, deci puteți să-mi spuneți ce credeți de cuviință. Oricum nu avem obiectul, ci doar fotografia lui.

-Păi, dacă nu urmează să difuzați informația în mediile academice care m-ar putea eventual contrazice, aș îndrăzni să-l datez undeva între secolul II înaintea erei noastre și căderea Imperiului Roman de Apus. Aici vorbim de o plajă de timp de șase secole, așa încât datarea nu e deloc precisă, dar în absența obiectului...

-Și dacă l-aș găsi, cât de precisă ar fi datarea?

-Asta e simplu – cu o probă minusculă de metal am putea afla până și atelierul unde a fost manufacturat.

Nelly mulțumi și înainte de plecare șopti cuvintele care ridicau vraja de fascinație pusă asupra oamenilor de la muzeu. Se plimbă câteva ore pe străzile din Bristol, hoinări în zona magazinelor cochete din centru, își mai cumpără câteva rochii și – privindu-se într-o oglindă – gândi: „vrajă de fascinație, pe dracu'. E o prostie, sunt eu frumoasă, atâta tot”.

Casa Foley, proaspăt renovată, o aștepta primitoare. În lumina soarelui de primăvară, cu verdele crud al copacilor abia înfrunziți contrastând plăcut cu muștarul zidurilor, conacul nu părea să aibă nimic malefic. Și totuși „răul e acolo, e ca un nor negru care stăruie mereu deasupra casei”, își aminti Nelly convorbirea cu Brian Stone. Îi era din ce in ce mai clar că „răul” descris de druid nu putea fi decât pocalul din fotografie – un obiect contemporan cu Graalul, un Graal pe invers. Unul era benefic, celălalt malefic. Tipsia din argint cu capul tăiat din viziunea sa era piesa care unea elementele unui

puzzle vechi de două milenii: desigur, familia Foley descoperise un zăcământ important de antichități romane, printre care se afla și cupa din care Irod Antipa își băuse vinul la ospățul la care i s-a forțat mâna să ceară uciderea lui Ioan Botezătorul. Atât valora viața profetului, cât dansul unei femei frumoase... Acesta era răul, energia cupei care învenina locul – iar cupa în mod sigur nu fusese nici vândută, nici dusă la muzeu.

-Pocalul este în casă, murmură Nelly. Na, las' că-ți arăt eu!

Înainte de a intra pe aleea pavată cu pietriș mărunt și alb, mai zăbovi o clipă în afara porții, bucurându-se de ultimele clipe în care n-o durea gâtul. „Hm, cam așa trebuie să se simtă oamenii când sunt răciți. Atât că ei înghit o tabletă și durerea dispare, pe când eu mă chinuiesc cu ea și pe zi ce trece mi-e tot mai rău, chiar dacă nopțile le petrec la vânătoare. E ca și cum acel lucru care se găsește în casă ar vrea să mă îndemne să ucid – o asemenea arsură nu se potolește decât cu sânge de om. Doar că n-am de gând să-mi reiau îndeletnicirile criminale de dragul unui pocal misterios". Acum măcar prioritățile îi erau clare – cupa trebuia găsită și îndepărtată cu orice preț!

Se decise să deschidă cutia poștală de la poartă, un lucru pe care până atunci neglijase să-l facă și descoperi o mulțime de pliante publicitare, pe care le aruncă supărată și un plic alb, fără destinatar și fără expeditor. Îl rupse cu gesturi nervoase și o hârtie pe care fuseseră lipite litere decupate dintr-un ziar căzu din plic: „pleacă sau vei muri". Nelly zâmbi, un zâmbet ironic și rece. Hârtia zăcea cine știe de când în cutie (fusese probabil adusă de cineva, nu venise prin poștă pentru că nu se vedea nici timbru, nici ștampilă) și, în mod sigur, era adresată Irenei Atwood. Blonda tratā scrisoarea cu aceeași considerație cu care tratase mai înainte pliantele publicitare, zvârlind totul în pubela de gunoi.

Îndată ce urcă scările casei, durerea de gât își făcu simțită prezența sâcâitoare, însoțită de obișnuita nervozitate si de o poftă cumplită de a ucide. Nelly se opri pe mijlocul scărilor și încercă să se concentreze, ca să-și abată atenția de la setea chinuitoare. „Parcă aici zicea Brian Stone că simte cel mai puternic răul. Scara se sprijină de zid – ce e în partea cealaltă a zidului, la înălțimea asta?" Doar druidul spusese clar – un rău care își are izvorul în pereții

casei. Ceva îngropat în zid? De ce nu? Făcu rost de un ghem de sfoară și cu el, proptită în ușa deschisă a salonului, măsură grosimea peretelui. Fără a avea pereți de cetate medievală, groși de un metru și jumătate, casa Foley era totuși solid construită: zidul din cărămidă alternând cu rânduri de piatră era gros de o jumătate de metru, probabil în ideea că o asemenea clădire ține la distanță frigul și umezeala mlaștinilor din Glastonbury. Iar în salon, pe peretele în exteriorul căruia se afla scara, se găsea biblioteca…

-Bine, deci la noapte va trebui să scot toate cărțile alea vechi de-acolo.

Orice om ar fi putut face asta, doar că ar fi muncit o săptămână, iar Nelly nu avea nici timp și nici chef să petreacă atâta vreme cu o activitate domestică, una care semăna al naibii de mult cu o curățenie de sfârșit de săptămână. Noaptea, vampirii au puterile fabuloase pe care întunericul le dăruiește tuturor creaturilor sale, fie că vorbim de feline care ies la pradă după apusul soarelui, de bufnițe sau de lilieci. Așadar blonda așteptă ca cerul să se întunece apoi, cu o viteză care o făcea invizibilă ochilor omenești, goli biblioteca de cărți, pe care le așeză rânduri-rânduri pe masa din salon și pe masa de biliard. Spre dezamăgirea ei, nu descoperi nimic interesant, dar nu-și pierdu optimismul. Stabilise doar că „răul venea din pereți" ca să folosească exprimarea druidului, așadar trebuia să ajungă la perete. Lemnul bibliotecii era gros, masiv și uscat și probabil cântărea câteva sute de kilograme, dar asta n-o opri pe blonda subțire și cu înfățișare fragilă să deplaseze colosul lung de cinci metri și înalt de patru cu o singură mișcare, aparen fără nici un efort. Uneori să fii mort-viu are niște avantaje!

Nelly se strecură în spațiul astfel creat, între bibliotecă și perete și începu să pipăie zidul perfect neted. Din indicațiile lui Brian Stone, ceea ce ea căuta trebuia să fie în partea superioară a zidului, imediat sub tavan. Găsi fără bătaie de cap un loc în care, în tapetul decolorat al încăperii, fusese practicată o deschizătură. Era o firidă îngustă de o palmă și jumătate și lungă de două, iar ușița care o proteja, acoperită cu același tapet ca și restul salonului, fusese fixată atât de bine încât pentru un ochi omenesc dunga subțire care marca un orificiu în perete era invizibilă. „Și pe lângă toate acestea, au târât în fața golului din zid și biblioteca, pe care probabil nici una din

generațiile de urmași ai lui George, Richard și Yann nu a avut puterea să o dea la o parte”, gândi Nelly. În mod clar, ceea ce fusese ascuns acolo trebuia să rămână bine ascuns și pentru multă vreme.

Zâmbi, amintindu-și de construcția caselor țărănești din zona Oraviței, locul unde își ducea existența: toate acele locuințe simple, din chirpici, aveau câte o firidă secretă în peretele dormitorului, acoperită cu o icoană, care ascundea banii familiei. Când, după război, banii se împuținaseră, țăranii inventivi dăduseră locului o altă utilizare: adăpostul secret al clondirului cu pălincă, obiect nelipsit în orice gospodărie, oricât de modestă.

Nelly surâse amintindu-și de toate astea. Ea în mod sigur în firida secretă a familiei Foley nu va găsi o sticlă cu băutură, ci doar un pahar – e drept că unul foarte frumos, foarte vechi și probabildin aur. Introduse cu grijă lama unui cuțit în fanta abia vizibilă din zid și reuși să deschidă ușița acoperită cu tapet. În acel moment gâtul îi explodă de durere și o senzație de sfârșeală puse stăpânire pe ea. Era cu atât mai jenantă, cu cât vampirii nu cunosc suferințele fizice – în afara dorinței nemăsurate de a bea sânge – iar ea suferea mai rău ca un om aflat în agonie. Abandonă firida și ieși dintre zid și bibliotecă, hotărâtă să-și ia mănușile. Dacă nu se înșelase, urma să pună mâna pe un artefact vechi și prețios și decise să procedeze cu rigoarea unui giuvaergiu. Cu niște mănuși fine din bumbac alb pe mâini, reveni între zid și bibliotecă și întinse degetele înainte, în spațiul întunecat al firidei.

Ceva foșni și Nelly văzu niște foi acoperite cu scrisul îngrijit al lui Richard Foley. „Drace! Fragmentele lipsă din jurnal! Bune și astea la ceva, măcar voi înțelege poate de unde se trăgea ura dintre frați”. Printre filele decupate ale jurnalului se găsea și o fotografie, dar Nelly nu stătu să o privească, ci puse totul pe masa din salon. Noile draperii mascau ferestrele mari de la parter, iar dinspre grădină nu se auzea nici un zgomot, nici măcar cel al unui șoarele rozând vreo vechitură. Condițiile de lucru erau ideale, fără vreo prezență nedorită. Blonda se întoarse în spatele bibliotecii și întinse mâna înmănușată adânc în firidă, care era lungă atât cât permitea grosimea peretelui. Vârfurile degetelor se prinseră de ceva tare și rece, dar în momentul când atinseră obiectul, degetele - și gâtul odată cu ele – părură perpelite de însuși focul gheenei. Cu grijă să

nu scape obiectul care o tortura, Nelly ieși de după biblioteca masivă și se lăsă să alunece într-un fotoliu, sleită de puteri.

Ținea în poală superba cupă din fotografie, care acum își dezvăluia nu doar forma plină de grație, ci și incredibila bogăție de culori: aurul masiv fusese încrustat cu turcoaze și lapis-lazuli egiptene, granate din Orient și un uriaș smarald verde ale cărui fețe scânteiau în lumină. Străluciri de roșu, de verde, de albastru și de violet se adăugau splendorii aurului fin care scânteia orbitor. Nelly văzuse, în cursul lungii ei existențe, multe lucruri frumoase, dar pocalul acesta era cu adevărat deosebit. „E demn de un rege”, gândi ea „și probabil a aparținut unui rege”.

Puse pocalul pe masă, hotărâtă să-l privească de la distanță și să scape de atingerea lui rece și atunci se întâmplară două lucruri: primul, simți un incredibil sentiment de ușurare, aceea stare pe care muritorii o descriu ca pe o piatră care ți se ia de pe inimă. Al doilea, își privi degetele și înțelese arsura din ele: mănușa pe care o purta fusese străpunsă la vârful fiecărui deget de câte o gheară lungă de prădător, care dădea un aspect oribil mâinii ei fine. I se mai întâmplase să-și scoată ghearele (orice fiară a nopții are așa ceva) atunci când pleca la vânătoare sau când se folosea de ele ca să escaladeze ziduri, dar niciodată nu apăruseră din senin, împotriva voinței ei. Nelly le considera un simbol remanent al fostei sale naturi monstruoase, e drept că foarte utile uneori, dar de care e bine să pomenești cât mai rar și să le arăți și mai rar. Acum ghearele i se retrăgeau înapoi în carne, lăsându-i crăpături în lacul de unghii perfect întins și lucios care va trebui – vai – refăcut!

Pe măsură ce se liniștea, mintea ei începu să-și reia stăpânirea asupra trupului, deși un glas răutăcios care îi vorbea în propriul gând, cu propria voce, îi cerea insistent sânge de om. „Ce câștigi cu aiureala asta de rezistență la ceea ce ești cu adevărat? Știi bine că nu vei ajunge în rai niciodată,oricât te-ai căzni să adopți comportamentul unui om sfânt”

„Nu cred în rai”, bombăni Nelly, „cum nu cred nici în iad și în general în nimic din ceea ce nu cunosc. Dar cred că modul de existență pe care mi l-am ales îmi asigură prieteni pe lumea asta, a muritorilor și simt că acest lucru îmi este de ajuns”.

„Vampirii nu au prieteni”. Propoziția îi fusese repetată de mii de ori de alții ca ea, de vrăjitori, de alte soiuri de ne-oameni, ba chiar și de o fantomă supărată, cu multe secole în urmă. Ca să-și adoarmă vocile critice din cap, blonda puse mâna pe un mic telefon mobil – ultimul răcnet în materie de bijuterii tehnologice – pe care după oarece cazne învățase să-l folosească iar acum îl iubea de-a dreptul.

-//-

Țârâitul strident m-a trezit. Am sărit buimacă din pat și m-am uitat pe geam. Ceva nu era în ordine – de ce afară cerul avea încă nuanța cernelii, atunci când ceasul meu deșteptător sună de obicei după ce ziua începe să se lumineze? Pe măsură ce deveneam tot mai trează, îmi dădeam seama că nu pârdalnicul de ceas era de vină pentru întreruperea somnului meu neprețuit, ci telefonul. Am ridicat receptorul cu mâna tremurând – de la o vârstă ai șanse mai mari să fii sunat în toiul nopții ca să ți se spună că a murit cineva apropiat decât ca să fii invitat la o petrecere în pijamale.

-Sunt Nelly, am auzit vocea de mezzosoprană de la celălalt capăt al firului.

-Acum ți-ai găsit? Nu e nici cinci dimineața!

-Vai, scuze, dar cum așa? Doar mi-ai spus că ceasul în Anglia e cu două ore în urmă față de al vostru și am crezut că te prind pe drumul spre serviciu.

-Las-o baltă, Nelly, doar știu că te-ai ocupat cândva cu orologeria. Dacă nici tu nu mai poți să citești un ceas... zi-mi mai bine ce te frământă, că doar nu m-ai sunat ca să-mi spui că e ceață la Londra.

-E și aici, la Glastonbury, dar te-am sunat ca să-ți spun că sunt pe cale să dezleg enigma prăbușirii avioanelor acelora, doar că...

-Bănuiesc, ai nevoie de ajutorul amicilor tăi. Ce pot să fac pentru tine?

-Încearcă să găsești orice referință pe internet la un anume Yann Foley, plecat din Anglia în Austria în anul 1851 sau 1852, inginer specialist în construcția de căi ferate. Avea un tată în aceeași branșă, George Foley, proprietarul unui conac în Glastonbury și un frate mai mare, pe Richard Foley.

-Să vedem, încerc, dar nu va fi simplu. Oamenii care au trăit înainte de inventarea rețelelor de socializare parcă au trecut prin viață fără să lase nici o urmă. Dar promit să mă ocup cu toată seriozitatea.

-Mulțumesc mult și somn ușor, am auzit-o pe Nelly, după care convorbirea s-a întrerupt.

M-am strecurat bombănind înapoi în pat și m-am chinuit zadarnic să adorm. Ce legătură misterioasă a găsit ciudata mea prietenă între niște accidente aviatice petrecute recent și o familie de pe vremea reginei Victoria? Văzând că somnul mi-a pierit oricum, am scos laptopul din sertarul lui și l-am pornit. Dacă din amiciția cu Nelly mă alegeam în general cu bătăi de cap și tot soiul de stranii misiuni nocturne, e drept să spun și faptul că ea se ocupă de fiecare dată când pleacă de acasă, de lângă Lacul Dracului, cu investigarea unor povești incredibil de interesante, iar eu beneficiez de relatări la prima mână, cu mult înainte ca ea să-și publice pățaniile sub forma romanelor care umplu librăriile cu entuziaști și asigură editurilor un câștig gras.

-//-

„Ați accesat mesageria abonatului John Smith. După semnalul sonor, lăsați mesajul dumneavoastră cu durata de cel mult treizeci de secunde și veți fi contactat ulterior.Vă mulțumesc”.

Vocea robotului telefonic era metalică și impersonală, dar Ulrich știa că John Smith își apără secretele atât de strașnic încât nu voise nici măcar ca persoane nechemate să-i audă timbrul vocii. „Oare în faimoasa zonă 51 se intră pe bază de recunoașterea amprentei vocale?” se întrebă vampirul, surâzând. Așa-zisul John Smith (nimeni nu știa numele real al personajului) era, oficial, profesor de paleo-psihologie și studii de mitologie comparată la Harvard, un titlu suficient de pompos ca să ascundă preocupările omului cu cele mai extinse cunoștințe de pe fața pământului despre extratereștì, artefacte inexplicabile și secrete străvechi.Atât de extinse erau aceste cunoștințe, încât guvernul SUA îl racolase și îl instruise ca pe cei mai buni luptători din forțele speciale, ba îi mai și oferea acoperirea necesară în viața de zi cu zi. Drumurile lui Ulrich și ale lui John Smith se intersectaseră de mai multe ori și blondul putea

jura că amicul acesta atât de special era unul dintre acei oameni – îi puteai număra pe degetele de la o singură mână – care știau exact adevărul din jurul existenței vampirilor.

-Sunt Ulrich și am nevoie de expertizarea unui artefact. Mulțumesc.

Blondul își cunoștea amicul, timpul lui se măsura în nanosecunde, așa încât nu spuse mai mult decât strictul necesar. Știa, oricum, că oricine suna la acel număr, trecea automat prin echipamente sofisticate de localizare, așa că nu era necesar să-i precizezi lui John de unde îi telefonezi. Unul din talentele rare ale domnului Smith era să găsească pe oricine, oricând, în orice împrejurări. Pe deplin liniștit că făcuse ce trebuie, Ulrich se întoarse la fotoliul lui de lângă masa din salon și se pregăti să ațipească. Lucrase toată noaptea precedentă încercând să dea de pocal, iar ivirea zorilor prinsese camera în cea mai îngrozitoare dezordine cu putință. Neavând timp să împingă biblioteca la locul ei de lângă perete și să pună cărțile la loc înainte de răsărit, Nelly decisese să profite de ultimele minute ale nopții ca să redevină Ulrich. Voia să lase salonul în ordine desăvârșită, iar ziua puterea vampirilor scade foarte mult și frumoasa blondă nu s-ar mai fi descurcat cu împinsul mobilierului greoi și bătrânesc. Ulrich, un bărbat, putea face asta, e drept că nu fără efort.

După ce văzu camera arătând curată-lună și ordonată impecabil, vampirul își permise să se odihnească. Pocalul se găsea pe masă, mai bine zis în colțul opus al mesei față de locul pe care îl ocupa fotoliul blondului –„cu cât mai departe, cu atât mai bine”, își spuse Ulrich.

Încercă zadarnic să ațipeacă, dar nu reuși. Setea îl chinuia, soarele strălucea pe boltă iar el se simțea, în prezența cupei, straniu de obosit. „Chestia aia se hrănește cu energia mea”, îi trecu deodată prin minte și își dădu seama imediat că enunțase un adevăr extrem de neplăcut. Hotărât să-și scoată din cap pocalul, se apucă să citească paginile decupate de Richard din propriul jurnal. După ce citi o jumătate de pagină, Ulrich nu mai avu nici o îndoială că însuși Richard făcuse dispărute paginile cu pricina, care nu-l puneau într-o lumină prea măgulitoare.

„1847, ziua solstițiului de vară – azi am profitat de soare și vremea uscată ca să ieșim din nou la săpat și pentru prima oară am dat de ceva cu adevărat valoros – o cupă superbă, împodobită cu nestemate, lângă resturile unei armuri romane pe jumătate distruse, obișnuitul morman de cioburi și un alt pocal, care a stârnit imediat curiozitatea nătărăului de Yann. E o cupă mică, din lemn și Yann își tot punea întrebarea cum de n-a putrezit în solul foarte umed. I-am spus să mă lase în pace, probabil cupa aceea, care aparținuse vreunul servitor, fusese făcută din cedru de Liban sau altă esență dură, extrem de rezistentă la umezeală. Yann n-are prea multă minte: susține nici mai mult, nici mai puțin decât faptul că paharul acela de lemn ar fi Graalul, ceea ce firește e o prostie fenomenală. Toată lumea știe că Graalul nu poate fi decât din aur, numai Yann se încăpățânează în teoria lui”.

-Ete-na, bombăni Ulrich, de ce generalizează Richard Foley cu atâta ușurință? Eu, de exemplu, habar n-am din ce material putea să fie Graalul și nici nu m-a interesat vreodată. Fratele ăsta mai mic și disprețuit cred că a sesizat corect problema – fiul unui dulgher și adepții Lui nu pot avea pe masă vesela unui rege, așa încât pocalul de lemn mi se pare un candidat mult mai potrivit pentru funcția de Graal. Se pare însă că Richard n-a putut accepta una ca asta și s-a încăpățânat să păstreze pocalul de aur, care a avut grijă să abată toate necazurile posibile asupra familiei.

Restul fragmentelor de jurnal descriau nenumărate schimburi usturătoare de vorbe între cei doi frați. Richard avea grijă să jubileze de fiecare dată când îl necăjea pe Yann, iar șicanarea fratelui mai mic părea sportul preferat al primului născut al clanului Foley.

„Azi Yann a zis că pleacă de acasă, că vrea să-și caute norocul în lumea largă”, notase Richard în 13 ianuarie 1848. „A spus că va lua și Graalul cu el, iar eu i-am urat să se ducă învârtindu-se cu tot cu bucata aia caraghioasă de lemn despre care el susține că ar fi cupa sfântă, dar că eu nu mă voi despărți niciodată de minunata mea cupă de aur. Bătrânul habar nu are, ca de obicei, că noi am găsit cele două pocale, i-am arătat doar cioburile de ceramică și armura, dar Yann a trebuit să-l pună pe tata la curent cu descoperirea paharului de lemn. Eu m-aș fi ferit să-l amestec pe bătrânul băgăcios în toată afacerea, tatăl nostru nu a făcut niciodată

altceva decât să pună întrebări mult prea iscoditoare. În fine… Yann a vrut să i-l arate, a fost decizia lui și a suportat consecințele: tata a râs atât de mult și de bine de teoria fantezistă a fratelui meu, de am crezut că se va sufoca de râs.”

„15 noiembrie 1851: azi Yann a plecat din nou din țară – bătrânul e negru de supărare din cauza asta, mie nu-mi prea pasă. Bine, a mai fost plecat și înainte, dar s-a tot întors. Însă la Expoziție și-a găsit de lucru în Austria și a spus că nu se mai întoarce. Bravo lui, sper să nu vină nici după ce bătrânul va închide ochii, la cât e el de boem tot nu știu ce altceva ar putea face cu partea lui de avere decât s-o risipească. Așa măcar îmi rămâne mie – drum bun, Yann, cale bătută!”.

„12 februarie 1864 – o veste ciudată a apărut într-un ziar din Londra despre un anume Foley – prenumele nu era pomenit – mare constructor de căi ferate. Bineînțeles, intenția reporterului era să arate că tot noi, englezii, deținem supremația tehnologică în acest domeniu, chiar dacă spunea că austriecii tocmai au terminat o cale ferată unică în lume prin dificultatea ei, undeva în munții din Transilvania. Articolul sugera că n-ar fi putut să o facă dacă nu era cu ei inginerul englez, promotorul unor tehnologii noi, nemaiaplicate înainte. I-am citit bătrânului știrea, convins că o va aprecia, că doar nu i-a scăpat niciodată o veste din domeniu. Da’ de unde! S-a înfuriat, a făcut imediat legătura cu Yann și a bombănit o zi întreagă despre faptul că nimeni nu putea fi mai bun în domeniu decât el, George Foley – în nici un caz fratele meu, un trântor care întotdeauna a acționat doar așa cum l-a tăiat capul. L-am liniștit spunându-i că inaugurarea gării din Glastonbury, cea mai mare din întregul Somerset și a liniei ferate aferente a eclipsat în strălucire tot ce ar fi putut eventual realiza Yann în Transilvania. Dar de aceea eu tot sunt curios ce a făcut fratele meu. Păcat că tata îi aruncă scrisorile necitite în șemineu și zău că am de gând să las lucrurile așa: eu a trebuit să-i suport atâția ani toanele lui George, mie mi se cuvine moștenirea familiei. Yann a fost toată viața un nesocotit, indiferent la crizele de autoritarism ale lui George, așa că e momentul să plătească pentru asta. Eu oare n-aș fi vrut să-mi trăiesc viața după bunul plac, în loc să ascult de tata?”

„10 martie 1864 – pentru că tata tușește tot mai rău și slăbește văzând cu ochii, l-am chemat pe medicul-șef al spitalului din Bristol (cu tot respectul pentru doctorul local, prietenul familiei). Diagnosticul a fost înfiorător, cu toate că mă așteptam la asta: ftizie. George e speriat de moarte, doctorul i-a zis că mai poate s-o ducă niște ani dacă se mută într-un loc însorit, de pildă în Italia sau sudul Franței, dar el nu vrea să audă de plecare. După ce l-am condus pe doctor până în sat, am scos cupa de aur, ascunsă până acum în dulapul meu de haine și i-am arătat-o.

-Domnule, presupun că acesta este Graalul. A fost descoperit lângă un depozit de ceramică și arme de proveniență cert romană. Se știe că Josephus, fiul lui Iosif din Arimateea, era cetățean roman când a venit încoace aducând cupa și pe Maria Magdalena, ca să scape de persecutarea creștinilor. Nu aveți deci de ce vă teme: beți de-acum vin numai din acest pocal și vă veți vindeca – Graalul asigură nemurirea!

A părut încântat și a cerut să se zidească o firidă în salon, în care să așeze cupa, ca să o vadă toate cunoștințele noastre care trec pe la conac. Lăudăros cum îl știu, m-ar mira să nu sugereze că ar fi găsit-o el, dar nu-mi pasă. În schimb ideea de a arăta obiectul tuturor nu mă încântă defel, o asemenea valoare se ține ascunsă de ochii indiscreți”.

„5 august 1864 – am dovada clară că minunatul pocal găsit de mine e însuși sfântul Graal: tata s-a plimbat azi pe proprietate ca în vremurile bune și părea să se simtă mult mai în putere și mai sănătos decât în ultimele luni. Deci cupa chiar redă sănătatea, mulțumesc lui Dumnezeu!”

„15 februarie 1865 – tata a avut din nou o criză. A dus-o bine până după Crăciun, chiar și servitorii au observat că s-a mai întremat nițel, dar acum boala s-a întors. Mie însă asta nu-mi zdruncină credința în puterea Graalului. Legendele spun că trebuie să fii un suflet pur ca să te bucuri de binefacerile cupei, iar George, din acest punct de vedere, e departe de a fi un ideal creștinesc. Acum câteva zile îmi explica în ce mod a reușit să-și ruineze majoritatea asociaților cu care a făcut diverse afaceri și îmi recomanda să-i copiez tacticile, dându-se mereu pe sine ca exemplu. Bineînțeles că nu l-am contrazis – e prea slăbit ca să mai suporte o ceartă – dar

convingerera mea este că mult mai folositor decât să lucrezi cu alți oameni pe care să-ți bați apoi capul cum să-i înșeli e să îți vezi singur de treburile tale iar câștigul să nu-l împarți cu nimeni. În fond nu există decât două categorii de oameni: cei pe care îi poți forța să lucreze pentru tine fără să le dai nimic în schimb și cei pe care nu-i poți forța să facă acest lucru. Și ar mai fi o a treia categorie, cea a idioților ca Yann care cred că pot trece prin viață fără a înșela pe nimeni."

-Omenirea e bună, vampirii sunt răi, bombăni Ulrich. Bunătate câtă cuprinde la acest Richard Foley, n-am ce zice!

Nu mai exista decât o singură pagină de jurnal necitită pe masă, iar ea nu conținea decât relatarea înmormântării lui George și decizia lui Richard de a ascunde cupa și de a concedia toți servitorii care îl slujiseră pe tatăl său și deci văzuseră pocalul în firida din salon. Probabil tot atunci hotărâse Richard zidirea firidei și deschiderea unei noi ascunzători în zid, în fața căreia mutase biblioteca. Acum singurul document necercetat rămăsese poza dosită odată cu paginile de jurnal și Ulrich se apucă s-o examineze cu toată atenția. După ce parcursese relatarea modului în care a fost găsită cupa, fotografia unei gropi pe fundul căreia zăcea un haos de obiecte devenea nespus de explicită. În imagine se fixaseră cioburile de ceramică, bucățile de armură și cele două cupe: cea din aur, strălucitoare și cea din lemn. Pocalul din aur, asemănător ca formă cupelor folosite în ziua de azi pentru șampanie – doar mai larg și mai voluminos – era, fără îndoială, un obiect superb. La asta contribuiau și valoarea aurului și frumusețea nestematelor. Celălalt obiect însă, cel pe care Richard îl etichetase drept un simplu pahar de lemn, stârni mirarea vampirului: avea o formă întrucâtva asemănătoare, dar și două mânere care se răsuceau în curbe grațioase și pe care fusese sculptat un ciorchine de struguri, cu boabele alunecând în jos pe piciorul paharului.

-Ce meșteșug! explodă Ulrich entuziast. Ce meșter a putut realiza o asemenea sculptură cu mijloacele acelor vremuri? Richard trebuia să fi suferit de orbul găinilor ca să nu vadă valoarea artistică a unei asemenea minunății dar el, prostul, nu era interesat decât de strălucirea aurului.

Blondul, în viața lui umană, fusese tot un meșter și anume un ceasornicar. Cunoștea valoarea obiectelor lucrate cu o îndemânare excepțională, ba chiar desenase înfățișarea unor orologii de biserică realizate de familia lui: tatăl și fratele mai mare făureau mecanismul și îi verificau precizia, iar el avea rolul să se ocupe de aspectul estetic, un domeniu care i se potrivea ca o mănușă. Știa deci să aprecieze arta cu care fusese realizat pocalul de lemn: „ce boabe de strugure perfect rotunde – numai Michelangelo în sculptura lui de tinerețe, Bachus, a mai realizat ceva asemănător! Ce vii par frunzele, cu nervurile subțiri ca firul de păr redate cu un realism inegalabil! Cel care a sculptat asta a fost un geniu! A fost, în orice caz, cel mai bun sculptor în lemn pe care l-a avut omenirea".

Uitându-se la fotografia veche (foarte clară, dar totuși doar o reproducere în alb-negru, cu un contrast al nuanțelor de gri nu prea grozav), se produse dintr-odată un declic neașteptat: „Isus a fost dulgher, iar cupa găsită de Yann era din lemn! Acum știu cine era inegalabilul sculptor, iar imaginea strugurilor e grăitoare – vinul este sângele Meu, așa spune litera evangheliilor. Asta înseamnă că obiectul pe care Yann l-a luat cu el când a plecat de la conacul Foley este nimic altceva decât Sfântul Graal. Iar despre Yann Foley nu se mai știe nimic după anul 1864 – nici unde a trăit, nici cum, nici cine i-au fost urmașii…. Nici unde este acum Graalul".

Cap.7 Scrisori de amenințare

Auzul excepțional al vampirului prinse zgomotul, extrem de slab, al roților de mașină frecându-se de pietrișul mărunt al aleii care ducea spre conac. Cum nu aștepta nici o firmă furnizoare de ceva necesar casei și nici măcar pe reprezentanții unui serviciu de curățenie, se ridică iute din scaunul lui și privi pe geam. Văzu limuzina gri-argintie oprind în curte și în același moment Ulrich se afla deja sub coloanele de marmură albă de la intrare, pregătit să-și întâmpine oaspetele.

Din mașină coborî un bărbat într-un costum gri de stofă fină, cu părul grizonat și fața arsă de soare. Era înalt și părea musculos, fără să atragă exagerat atenția așa cum ar fi făcut un campion de culturism. Figura lui pătrățoasă, toată numai colțuri și unghiuri, lăsa să se bănuiască o fire aspră și voluntară. Omul nu era frumos, dar degaja un aer de o eleganță copleșitoare. Când îl văzu pe blond ieșind din casă, un zâmbet i se ivi mai degrabă în ochi decât pe buzele subțiri, care rămaseră strânse într-o linie severă. Ochii bărbatului erau gri-metalici dar, cu toată nuanța lor rece, reușeau să dea impresia de calzi și prietenoși. Ulrich îl strânse cu afecțiune în brațe pe individul apărut pe nepusă masă în fața conacului, fără să-și reprime un gest de surpriză.

-Tu, aici? Nu mă așteptam. Speram că mă vei căuta, dar aș fi putut pune pariu că nu în modul acesta.

-Dragul meu, tu de obicei te descurci singur și nu ceri să fii ajutat, iar eu am o grămadă de datorii vechi neplătite față de tine, deci era firesc să mă sui în primul avion și să vin încoace.

-Și serviciul tău care te ține ocupat zi și noapte? Ai renunțat la el?

-Chiar dacă aș vrea, n-ar renunța el la mine. Dar mai există, chiar și în cazul meu, permisii și concedii, asta fără să amintesc că apariția ta într-o zonă în care s-au întâmplat lucruri ciudate în ultima vreme a suscitat interesul șefilor mei.

-Hai în casă, propuse Ulrich. Afară nu e prudent să stăm pentru că n-a mai plouat de o jumătate de oră și acuși va începe să picure din nou.

-Nici o problemă, răspunse oaspetele zâmbind larg. Am venit cu umbrela!

-Am observat asta. Frumoasă umbrelă! Bănuiesc că nu e cumpărată la Londra, în aeroport. Știu că oriunde ajungi, ai accesoriile potrivite.

-Ei, și tu acum! Te uiți la filmele cu James Bond, sau ce? Dar pe când intrau în casă, bărbatul își apropie buzele de urechea lui Ulrich și șopti: mânerul umbrelei conține o lunetă, un tub pentru depozitat documente, un stilet și niște prafuri care pot adormi un elefant în câteva secunde.

Blondul surâse malițios.

-Bănuiam eu. Vino dupa mine, îți arăt casa și după aceea vom merge în salon, unde mi-am instalat cartierul general. Dar te previn, e ceva foarte rău acolo. Nu știu ce efect poate avea obiectul asupra voastră, a oamenilor, însă pe mine mă seacă de energie și mă face cumplit de nervos.

-Un vampir nervos e tot ce am nevoie, spuse oaspetele. Prafurile alea de dormit n-au fost testate încă asupra nemuritorilor, dar dacă nu mă lași în pace...

-John, fii serios! Nici măcar eu n-aș alege o cină atât de ațoasă și bătucită ca mușchii tăi!

-Mulțumesc, ești de o politețe ucigătoare.

Se tachinară așa o vreme, în timp ce urcau scara spre camerele de la etaj. John Smith aruncă în jur priviri curioase.

-Nu s-ar zice căte-ai mutat aici de numai o lună. Auzisem că acest conac a fost nelocuit aproape cinzeci de ani și mă gândesc că ai lucrat, nu glumă, ca să-l aduci în starea în care e acum. Arată nemaipomenit de bine!

-Ești generos cu laudele, dar pur și simplu mi-a plăcut să mă ocup de un lucru pe care nu l-am mai făcut de multă vreme.

-Deci nu cumperi casa.

-Nu. Am închiriat-o numai până începe festivalul și până lămuresc problemele de aici, apoi îmi voi petrece vara acasă, pe cheile Nerei, la Lacul Dracului.

Ajunseră în salon. John Smith deveni dintr-o dată extrem de serios, se trânti într-un fotoliu și întrebă:

-Ascultă, problemele astea sunt legate cumva de seria de prăbușiri ale unor avioane turistice? Parcă am văzut un raport pe tema cu pricina...

-Chiar așa? Și ce scria în raport? Ce concluzie au tras oamenii?

-Nici una, mărturisi John. S-a încercat sugerarea unei neglijențe voite la hangar, numai că zborurile nu erau operate de aceeași companie, nu plecau din același loc și avioanele nici măcar nu aveau același constructor. Orice ipoteză legată de eventuala încercare de compromitere a uneia din firmele de turism din zonă e sortită eșecului. De asemenea, operatorii turnului de control din Bristol au fost verificați la sânge, nici unuia nu i se poate imputa nimic. Oficial nu aveam cum să ne băgăm în treaba colegilor englezi, dar de aceea eu tot sunt curios ce s-a întâmplat și într-un fel mă privește, pentru că jumătate din turiștii care au murit erau americani. Dacă tu ești aici, înseamnă că iar e vorba de ceva greu de înțeles pentru oameni, iar eu va trebui să scornesc o explicație credibilă pentru urechile muritorilor.

-John, cunoști liniile Ley?

-Aș fi naiv dacă nu le-aș cunoaște. Se suprapun într-o oarecare măsură peste meridianele și paralelele geografice, atât că liniile Ley nu trebuie să fie neapărat drepte, pot să se și curbeze. Rolul lor este asemănător unor vene și artere prin care circulă energia telurică. Anticii, mult mai sensibili decât noi, oamenii moderni, simțeau aceste energii și în locurile unde liniile se intersectau au ridicat monumente megalitice sau tot felul de altare primitive.

-Până aici este corect. Aceste linii, atunci când energia care curge prin ele variază foarte brusc, pot interfera cu aparatura de bord a avioanelor sau cu cea de urmărire a turnurilor de control și duce la accidente aviatice care rămân neexplicate, pentru că oamenii nu sunt conștienți de energiile cu pricina.

-Ulrich, mă uimești! Explici ca un inginer sau un fizician cu cinci sute de ani mai tânăr decât tine. Și totuși din ce cauză apar variații în nivelurile de energie care circulă prin liniile Ley?

-Cutremure, spuse blondul. Chiar dacă la mii de kilometri distanță! Liniile sunt interconectate și fiecare punct de pe planetă preia vibrația energetică a întregii rețele. Asta n-ar fi decât o cauză,

cea mai ușor de înțeles, pentru că e naturală. Energii uriașe pot fi deplasate și prin alte metode, care vouă în mod sigur vi se par incredibil de exotice și de improbabile, dar ele există: vrăji, blesteme, experiențe produse de mediumuri foarte puternice, care se comportă ca niște amplificatoare de energie…

-De astă dată știi ce a fost?

-Nu am aflat încă, dar am câteva idei. Însă ca să fiu sigur că ideile mele nu sunt greșite, am nevoie să-mi expertizezi asta!

Mâna blondului arătă spre cupa aflată pe un colț al mesei.

-Uau, e frumoasă, recunoscu John. Ce anume vrei să afli despre ea?

-Totul! Când și unde a fost realizată, ce conținea cândva, care este natura metalului și a pietrelor încrustate; dacă se poate, aș vrea și o măsurătoare a eventualei radioactivități a obiectului.

-Nimic mai simplu, spuse John. Vei căpăta toate astea în mai puțin de o săptămână, chiar dacă îi voi pune la lucru și pe cei de la CERN și NASA. Bănuiesc că vrei și discreție,nu?

-Hm, nu știu dacă e neapărat necesar. Tot satul cunoaște legenda potrivit căreia Graalul ar fi fost îngropat aici și se mai spune că familia Foley, în casa căreia ne aflăm, l-ar fi găsit cu mai bine de o sută cinzeci de ani în urmă. Cupa a dispărut pentru o vreme, până am reușit să dau de ea ascunsă într-o firidă din perete, în spatele bibliotecii.

-Interesantă poveste! Vrei să spui că această cupă ar fi Graalul?

-Nu, vreau să spun doar că lumea din Glastonbury crede că ar putea să fie Graalul, ceea ce e complet altceva. Numai druidul locului, domnul Brian Stone, are o părere diferită, iar mie omul ăsta îmi inspiră încredere.

-Eu sunt curios să aflu părerea ta, Ulrich, nu ce zice lumea.

-Ei bine, normal că am o părere, numai că nu ți-o voi spune până nu voi avea rezultatul analizelor tale, ca să nu te influențez. Părerea mi-am format-o ca urmare a unei viziuni și știu că pentru voi, oamenii, viziunile nu sunt lucrul cel mai demn de încredere din câte există.

Se despărțiră după o jumătate de oră, timp în care John Smith își puse niște mănuși din cele folosite de cei care manevrează

substanțe radioactive, luă cupa, o introduse într-un plic etanș care bloca scanarea conținutului în aeroport, sigilă plicul iar apoi îi făcu loc într-o valiză cu cifru, extrem de grea și cu pereții suspect de groși.

-Ce-i asta, valiza diplomatică pe care vameșii nu au dreptul să o deschidă?

John zâmbi.

-Ești pe aproape, dar nu chiar. Nici valiza asta nu va fi deschisă în aeroport, doar că ea nu a fost făcută să transporte documente secrete, ci material radioactiv sau chiar bombe. Pereții sunt dintr-o combinație de plumb și de oțel înalt aliat și pot suporta o detonație de câteva megatone. Așa că, vezi, chiar dacă avionul riscă să nu ajungă la destinație, valiza asta va ajunge cu siguranță.

-Voiam să te previn, John: pocalul e profund malefic. Sper să nu ți se întâmple ceva rău pe drum!

-Fii liniștit, nu zbor singur. Trei dintre agenții mei vor fi cu mine în avion și unul dintre noi tot va ateriza teafăr de cealaltă parte a Atlanticului.

-Ai grijă! Chiar țin la tine!

-Știu. Rămâi cu bine.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile și mașina lui John dispăru fără zgomot din curtea conacului Foley.

-Excelent, un punct rezolvat, spuse vampirul vesel. Dintr-o dată, în absența pocalului, se simțea incredibil de bine: setea chinuitoare i se evaporase, casa i se părea prietenoasă… „Atmosfera perfectă pentru a invita un om la ceai”, gândi Ulrich. Își schimbă hainele de lucru cu un costum elegant și o porni țanțoș către ieșirea conacului. La poartă se opri și deschise cutia poștală, din care extrase de-acum cunoscutul plic alb, fără timbru, fără ștampilă, fără expeditor sau destinatar. Hârtia care căzu dinăuntru când rupse plicul avea următoarele litere lipite pe ea, tot decupate din ziare, ca și primul mesaj: „pleacă sau vei muri”.

-Ei, drace, ăsta nu mai e un mesaj pentru Irene Atwood, ci pentru mine. Începe să nu-mi placă!

Puse hârtia în buzunar, plicul rupt în pubela de gunoi și se îndepărtă de conac. Ajuns în sat, căută punctul de informare turistică – acesta se găsea într-o cameră de la parterul unei case tradiționale

și arăta cam ca o pagină de internet sufocată de prea multă informație. Cămăruța găzduia deopotrivă pliante cu fotografia colinei și a izvorului de la baza acesteia (Glastonbury Tor și Chalice Well), poze ale unor rockeri dezlănțuiți de la ultima ediție a Glastonbury Festival precum și întreaga istorie a regelui Arthur, scrisă cu litere gotice pe foi care păreau învechite artificial. Tot acest talmeș-balmeșde istorie veche, din cele mai îndepărtate vremuri și până în contemporaneitate umplea micuța încăpere, în care se pare că cineva încerca din răsputeri să păstreze aparența de ordine.

-Domnul Stone?întrebă Ulrich nevăzând pe nimeni.

-Vin îndată, se auzi o voce și Brian Stone își făcu apariția de după o ușă pe care fuseserălipite atât de multe fotografii încât se confunda cu restul pereților, la fel de încărcați.

Druidul purta o mantie roșie și un costum din piele care îi lăsa brațele și picioarele descoperite.

-Astăzi joc rolul cuceritorilor romani, își explică el ciudata costumație. Am reconstituit cât se poate de exact ținuta unui soldat purtată în pauzele dintre bătălii, asta pentru că n-aveam chef să port niște arme îngrozitor de grele într-o zi în care probabil nu se vor arăta la față prea mulți turiști, pentru că s-au anunțat ploi pentru toată săptămâna.

-În cazul acesta ar trebui să te salut cu „Ave, Caesar”, nu? Și când colo, eu vin la tine pentru o treabă cum nu se poate mai englezească, o invitație la ceai.

-Nu refuz niciodată un ceai bun, chiar dacă va trebui să-l beau în casa aia îngrozitor de plină cu energii negative.

-Sper sănu mai fie chiar atât de plină, cred că am scăpat de energiile alea și sunt curios să știu ce impresie îți face casa acum.

Ochii druidului se luminară.

-Oh, grozav! Un ceai și multe povești, ador asta!

Înainte de a pleca, Ulrich se întoarse din ușă și întrebă, fără să pară prea curios:

-Știi cumva pe unde locuiește Tom Foley?

-Da, tot satul știe: ultima casă, cum ieși din Glastonbury către Bristol. E o căsuță cam prăpădită și foarte veche, înconjurată de grădini minunate. Bunica lui Tom se pricepe grozav la grădinărit, toată lumea e de acord cu asta.

-Bine, mulțumesc. Te aștept pe după-amiază, să nu uiți!

Blondul reperă din ochi casa lui Tom și a bunicii acestuia, apoi, înainte de a-și încheia plimbarea revenind la conac, găsi magazinul specializat în ceaiuri (era imposibil să nu existe așa ceva într-o așezare din Anglia) și cumpără cele mai scumpe trei sortimente de ceai negru, verde și alb. Alese și câteva cutii din porțelan pictat, pline cu fursecuri – spera că Brian va aprecia fursecurile, deși trebui să admită că, nepricepându-se de fel la mâncarea omenească, le alesese numai în funcție de frumusețea ambalajului.

-//-

La ora cinci după-amiază, ceaiul aburea în ceainic răspândind o aromă plăcută, fursecurile erau aranjate îmbietor pe câteva platouri de pe masa din salon, iar Brian Stone sporovăia vesel:

-Sora ta este o vrăjitoare dacă a reușit să transforme în așa de scurt timp hruba asta într-o încăpere atât de primitoare.

-De fapt n-a făcut decât să schimbe covorul uzat cu unul nou, a pus draperii și perdele la geamuri și a îmbrăcat fotoliile în huse noi. Dar trebuie să admit că Nelly se pricepe să armonizeze culorile și îi place la nebunie să facă asta.

-Abia aștept s-o cunosc.

-Îi voi spune diseară să treacă pe la tine, pe la punctul de informare turistică, într-una din zile. Azi s-a dus la Londra pentru cumpărături – soră-mea e o femeie tipică, adoră magazinele. Dar nu mi-ai spus ce impresie îți face casa în ansamblul ei. Adică dacă mai vezi...

-Da, norul acela negru deasupra conacului... Ei, află că e pentru prima oară când trec pe aici și nu zăresc nimic suspect. Nici un fel de energie negativă sau de forță malefică nu apasă asupra casei, nici un soi de rău nu se degajă din pereți. Pentru curiozitatea mea profesională, pot să știu ce a provocat tot răul din casă?

-Nu sunt încă sigur, am trimis obiectul la un laborator de analize și până când nu voi avea rezultatul exact prefer să nu-mi dau cu părerea, dar în principiu ar fi vorba de asta.

Ulrich împinse în fața lui Brian fotografia gropii cu obiectele descoperite de frații Foley.

-Uite ce au găsit Richard și Yann Foley acum o sută șaizeci și mai bine de ani.

-Bucățile de armură romană le știu bine, sunt expuse la muzeul din Bristol , spuse druidul după ce privi cu atenție fotografia. Cele două cupe însă nu le-am văzut niciodată.

-Cea pe care am descoperit-o eu e cupa de aur, cealaltă nu știu unde se află, explică blondul.

-În nici un caz aici, spuse repede druidul. Îți pierzi vremea căutând-o în casa Foley.

-Ce te face să fii așa de sigur?

-E simplu, Foley-ii n-au fost niciodată un neam prea longeviv. Excepția e Rose, ea a trecut de optzeci de ani și – din câte știu – e sănătoasă tun, dar Rose a plecat de tânără din casă și a trăit întâi la Bristol, apoi în America. Dacă pocalul de lemn – Graalul – ar fi aici, familia Foley ar trebui să fie nemuritoare sau măcar extrem de longevivă, nu?

-Ești sigur că acela e Graalul?

În loc de orice alt răspuns, Brian privi fotografia un timp, apoi închise ochii. Repetă gestul de câteva ori, după care spuse:

-Când închid ochii după ce mi-am focalizat privirea asupra celor două cupe, se întâmplă ceva ciudat: mi se pare că în fața pleoapelor mi se formează o sferă neagră, în locul unde în poză e cupa de aur. Apoi sfera aceea e înghițită de o mare de lumină orbitoare care își are izvorul în cupa de lemn. Până la urmă toată negura se dizolvă în lumină și tot ce rămâne e o strălucire ca a soarelui într-o zi senină de vară. Unde e acum pocalul de lemn?

-Am găsit un bilet de la Yann, în care spune că a luat „obiectul” cu el când a plecat, în 1851. Nu pot să cred altceva decât că „obiectul” era cupa de lemn. În jurnalul lui Richard apare clar că băieții au descoperit împreună depozitul de antichități și și-au împărțit cupele – Richard, care credea că pocalul de aur ar fi sfântul Graal, a hotărât să-l păstreze pentru sine, în timp ce Yann a ales cupa de lemn, ridiculizat și de fratele său și de George, care s-au amuzat grozav la ideea că Graalul ar putea fi un obiect atât de sărăcăcios.

Brian Stone se înnegură la față.

-Pierdut, pierdut pentru totdeauna, suspină el. De două mii de ani oamenii din Glastonbury nu renunță la căutarea Graalului, iar acum, când părea atât de aproape... Știai că Yann a dispărut pur și simplu când a plecat la Viena? Nu s-a mai întors acasă, nimeni n-a mai aflat nimic de el...

-Eu am alte informații: că Yann ar fi lucrat la căile ferate austriece, că ar fi scris acasă de mai multe ori – scrisori aruncate fără a fi citite de George – și că ar fi fost pomenit într-un ziar englezesc din 1864. Asta apare în paginile de jurnal pe care Richard le-a ascuns alături de cupa din aur, într-o firidă din peretele acestei camere.

-Richard și Yann nu s-au suportat niciodată, observă druidul.

-Nici eu nu-l suport pe Richard, acum, după ce i-am citit jurnalul. Individul avea talentul de a se face antipatizat, cred că din cauza fenomenalei lui aroganțe.

Brian făcu un semn că vrea să continue:

-Fiul lui Richard însă se spune că semăna mai mult cu unchiul său și cu bunica, Mary Foley, care treceau drept oameni cumsecade. După moartea lui Richard, acest fiu s-a dus la Viena și a făcut cercetări ca să-și găsească unchiul, gândindu-se că Yann avea și el dreptul la moștenirea Foley. Ei bine, toate investigațiile băiatului s-au lovit de un zid. Numele lui Yann se pare că apare pe statele de platăale companiei feroviare austriece până în 1863, după care el dispare cu desăvârșire din toate arhivele.

-Ce vârstă avea Yann în 1863?

-Între treizeci și patruzeci de ani, probabil vreo 36-37. De ce întrebi?

-Păi, mă gândeam că poate o fi murit. Daca Richard a vrut atât de mult să scape de frate-su, nu era prost să-l ucidă aici, în Glastonbury. Am observat că în jurnale sunt perioade mari, uneori de o lună sau două, când Richard nu scria nimic. Crezi că i-ar fi fost peste mână să meargă la Viena și să-și omoare fratele incomod? Din ce am citit în jurnale, cea mai mare plăcere în viață pentru Richard Foley era să moștenească. Un individ cu adevărat meschin, mie așa mi-a făcut impresia.

-Nu ești singurul care gândește așa, dar fiul lui Richard a cercetat până și registrele de înmormântări ale Vienei. Nu a găsit nici

acolo numele lui Yann, de parcă omul s-ar fi evaporat. Ascultă, tu care te ocupi de stafii și fenomene paranormale, n-ai putea să afli cumva –-știi, prin metodele tale – ce s-a ales de Yann Foley?

-Deocamdată am pus pe cineva să investigheze și pot băga mâna în foc că persoanei respective nu-i scapă nimic dacă dă de o urmă. Oricum, îți mulțumesc pentru tot ce mi-ai spus, unele lucruri parcă încep să se lege între ele.

După ce druidul plecă, Ulrich urmări pe geam soarele apunând, apoi se strecură afară din casă, îmbrăcat în haine negre care îl făceau să se confunde cu întunericul.

-//-

Tom își terminase lecțiile, își ajutase bunica să spele vasele după cină și acum tocmai începuse negocierile cu ea ca să poată ieși „la o șuetă cu băieții". Bunica nu era prea încântată de acest lucru, pentru că unii dintre colegii de școală ai lui Tom se cam împrieteniseră cu băutura și în cazul acesta „băutură" nu însemna câte un pahar nevinovat de bere, ci tărie adevărată. Dar cum nepotul muncise toată ziua...

-Bine, fie, dar să te întorci devreme. Nu uita, mâine te trezești la cinci ca să distribui ziarele.

Tom o zbughi pe ușă fără să se uite îndărăt. Pe la zece, așa cum îi promisese bunicii, se întocea spre casă scurtând drumul prin grădină, al cărei gard îl sări cu o ușurință care dovedea mult exercițiu. Chiar dacă nu avea ochi de pisică, știa pe de rost fiecare fir de iarbă din grădina aceea, așa încât ocoli cu abilitate straturile de legume și înaintă numai pe cărare, cu toate că era un întuneric de să-l tai cu cuțitul. De departe se zărea un geam luminat, dar casa fiind la mare distanță, grădina era inundată de bezna crâncenă a unei nopți fără stele. Ca de obicei dimineața și seara, se lăsase ceața.

-Ce frig e, bombăni Tom.

Odată cu ceața se instalase și frigul nopții, pe care umezeala aerului îl făcea să pară insuportabil.

Grăbi pasul către lumina primitoare a casei, dar ceva îl reținu. Îi era imposibil să mai înainteze fie și cu un pas, iar cauza o află imediat – cineva se prinsese zdravăn de gulerul cămășii lui, atât de

zdravăn că părea gata să-l rupă. În întunericul din grădină nu se vedea decât o față nefiresc de albă plutind în noapte, nici un alt detaliu din corpul străinului nefiind vizibil. Tom simți un fior pe șira spinării, pentru că acel cap părea să leviteze fără nici un fel de suport fizic. Până să apuce să strige, o mână grea i se lăsă peste gură. Băiatul începu să se zbată, însă fără folos – omul care îl oprise avea o strânsoare ca o menghină. Tom încercă să-l lovească (o lovitură pe care o văzuse deseori în filmele de arte marțiale), dar nu nimeri decât aerul, ceea ce avu darul să-i sporească panica: părea atacat de un cap fără trup și asta era mai rău decât să fii atacat pur și simplu, într-o noapte neagră, de un străin în fundul grădinii. Agresorul întoarse capul lui Tom și îl obligă să-l privească în față. În fine, în mintea acestuia se făcu lumină: chipul straniu și alb aparținea extravagantului domn Heller, cel care închiriase casa Foley.

-Ascultă, Tom, vorbi Ulrich încetișor la urechea băiatului, nu am nimic cu tine, știu că ești un tip necăjit și încerci să câștigi niște bani, dar cine naiba te pune să-mi îndeși scrisorile alea aiurite în cutia poștală? Doar dă-mi un nume și îl voi face pe individ să regrete, îți promit. Pe lângăasta, tipul nu va afla niciodată cine l-a trădat, poți să fii sigur.

Cu gura acoperită de palma grea a lui Ulrich, Tom încercă să vorbească dar nu ieși nimic inteligibil.

-Îți dau drumul, dar dacă țipi ai încurcat-o, m-ai înțeles?

Băiatul făcu semn din cap căpricepuse. De cum îi eliberă Ulrich gura, Tom se holbă la el mirat.

-Ce fel de scrisori? Nu știu nimic despre nici o scrisoare, ți-am promis doar că dacă voi fi contactat din nou ca să-ți arunc mortăciuni în bătătură, vei fi primul care va afla. Niciodată n-am dus scrisori nimănui, treaba asta o face poștașul. Eu cel mult împart ziarele locale, în fiecare dimineață, atâta tot.

Vampirul îl obligă pe băiat să repete ceea ce tocmai spusese uitându-i-se în ochi, iar asta nu e chiar plăcut: mulți oameni susțin că în ochii unui vampir se văd flăcările iadului, în timp ce alții zic că ochii lor ar fi complet goi, pentru că reprezintă o poartă spre un suflet care în cazul acesta nu există. Dar Ulrich nu voia să terorizeze un copil – îi ajungea privirea inocentă a lui Tom ca să-și dea seama că băiatul nu mințea.

-O scrisoare care n-a trecut prin poștă: fără timbru, fără adresa expeditorului sau a destinatarului, explică el. Un plic alb care conține o amenințare cu moartea.

-Oh, e de milioane, se entuziasmă Tom. Numai în filme mai vezi așa ceva! Se spune că și Rose și Irene Atwood au primit asemenea scrisori și că asta le-ar fi făcut să plece din Glastonbury și să abandoneze casa. Rose a cerut ajutorul poliției, despre Irene am aflat că voia să angajeze un detectiv particular dar nu i-au ajuns banii și s-a răzgândit. Poliția n-a aflat nimic și a clasat cazul spunând că scrisorile trebuiau să fie vreo glumă de prost gust a unei cunoștințe, care își bătea joc de paranoia lui Rose.

-Când s-a întâmplat asta?

-Oh, tare demult, cu mult înainte ca eu să mă fi născut.

Ulrich se lămuri repede că n-o putea scoate la capăt cu un copil când era vorba de măsurătoarea timpului: pentru Tom, tot ce se petrecuse înainte ca el să vină pe lume reprezenta un fel de istorie antică, mai mult legendă decât realitate. Dar ceea ce spusese băiatul îi dădu vampirului o idee, așa încât decise să-l liniștească și să plece. Îndesă în buzunarul lui Tom câteva bancnote, știind că vor fi mult mai binevenite decât niște scuze, apoi îl întoarse cu fața către geamurile luminate ale casei și îi spuse cu o voce domoală:

-Bunica ta nu va reuși să adoarmă până când nu te va ști lângă ea, în siguranță. Hai, du-te, nu o lăsa să aștepte.

Copilul bâigui niște mulțumiri și se îndepărtă pipăindu-și încântat teancul de bani din buzunar – parcă merita să tragi din când în când câte o spaimă, dacă spaima asta era atât de bine plătită! Ulrich îl urmări cu privirea până îl văzu ajungând sănătos în holul dinspre grădină al casei, după care se topi în noapte. Nu se opri decât în cimitirul satului, unde desenă cu un băț pe sol o pentagramă înscrisă într-un cerc, iar pe vârfurile pentagramei presără o mână de pământ. Cu câteva minute mai târziu, frumoasa Nelly se strecură afară din cimitir, îmbrăcată într-un impermeabil care ținea la distanță aerul cețos și umed, încărcat până la saturație cu vapori de apă. Ideea îi venise din senin, ca o străfulgerare a minții: de ce să dea o spargere la poliție ca să caute urmele anchetei cerute de Rose, când era mai simplu să afle totul din gura polițiștilor? E bine știut că unui bărbat, fie el polițist sau civil, i se dezleagă ușor limba în fața unei

femei frumoase, iar dacă ea mai dispune și de abilități magice atunci lucrurile devin extrem de simple. Bănuia că femeile, dacă ar fi lucrat în poliția din Glastonbury, nu se omorau după munca de noapte – când ajunse la sediul postului de poliție, se aștepta să-i deschidă ușa un bărbat. Așteptarea nu-i fu pusă la încercare: un polițist cu părul grizonat și ochii somnoroși o pofti înăuntru pe celebra romancieră.

-Sunteți doamna Noel, sora lui Ulrich Heller, realizatorul „castelelor bântuite”, nu?

-Întocmai.

-Ce va necăjește, doamnă, la ora asta? E trecut de miezul nopții.

-Deranjez cumva?

-Nu, nici vorbă. Dar trebuia să dați doar un telefon și ar fi venit cineva să vă caute acasă, nu era nevoie să străbateți tot acest drum pe întuneric. Vă înțeleg dacă sunteți îngrijorată, cele două proprietare de dinaintea dumneavoastră au abandonat casa fiind foarte speriate.

-Dar eu nu sunt proprietară, ci doar chiriașă. Și cred că nici nu sunt speriată. Îmi făceam doar plimbarea de seară și, când am văzut lumină la postul de poliție, am decis să intru ca să mă prezint.

Efectul căutat fusese atins: polițistului îi căzu efectiv fața când află că o femeie singură poate locui în conacul Foley fără să înghețe de spaimă.

-Dar dacă tot am venit, continuă Nelly relaxată, poate îmi puteți spune cine e organizatorul acestor farse? Scoase textul scrisorii dintr-o poșetă mică și îl puse pe masă. Știți, nu cred că e altceva decât o glumă de prost gust, dar cum știu că și Rose Foley, căsătorită Atwood, a reclamat așa ceva, mă gândesc că poate l-ați prins pe autor și i-ați spus să se astâmpere.

-De unde aveți scrisoarea?

-Am cules-o azi de dimineață din cutia poștală și nu e prima de acest gen. Până acum n-am reacționat, dar încep să mă satur.

-Dumnezeule, iarăși? Doamnă, și eu m-am săturat de povestea asta – dacă depuneți plângere, voi face pe dracu-n patru ca să-l găsesc pe vinovat.

-Nu voi depune plângere, spuse Nelly ferm. Nu aș face decât să dau apă la moară unor puștani. Nu vreau să aflu decât cum s-a finalizat ancheta în cazul plângerii depuse de Rose Atwood, acum mai bine de patruzeci de ani.

Polițistul se încruntă.

-Ancheta s-a terminat fără nici o concluzie, în coadă de pește, iar scrisorile au continuat să apară. Și eu am primit vreo câteva când am venit în Glastonbury, acum însă lucrurile par să se fi liniștit.

-Deci fenomenul nu e legat numai de casa Foley? Dacă au îndrăznit să pună astfel de glume nesărate până și în cutia poștală a unui polițist...

-Nu e ceva specific doar Foley-ilor, într-o vreme vreo douăzeci de familii din sat primeau asemenea scrisori.

-Atunci eu de ce am aflat numai de cazul lui Rose?

-Pentru că doar Rose a luat treaba în serios și a făcut plângere. Iar cum taică-su a fost dus la ospiciu, cei care n-au avut niciodată de-a face cu scrisorile au zis că Rose e nebună, iar cei care primiseră, la rândul lor, astfel de hârtii, au tăcut mâlc ca să nu fie ridiculizați.

-Eu nu pot să cred că un polițist se teme de ridicol. Domnule, în mod sigur ați făcut cercetări atunci când ați primit propria dumneavoastră scrisoare.

Ochii frumoși ai femeii lucіră ca pietrele prețioase. Chiar și în lumina rece a tuburilor cu neon din postul de poliție, privirea ei avea ceva ireal, iar polițistul făcu greșeala să se uite în acești ochi,

-Dacă mă așteptați o clipă, caut în fișet dosarul cazului scrisorilor de amenințare și putem discuta cu dovezile în față.

-Așa te vreau, murmură blonda doar pentru sine.

Polițistul se duse în încăperea alăturată – părea sub efectul unei vrăji. Se mișca de parcă ar fi avut sfori la mâini și la picioare, manevrate de un păpușar iscusit. Nelly îl privi și surâse: de mii de ani vampirii se folosesc de abilitatea lor de a anula voința omenească, iar ea nu făcea excepție.

Când reveni lângă vizitatoarea lui, bietul agent de poliție căra un dosar imens, gros și foarte greu.

-Omul care a cercetat cazul a ieșit la pensie demult, practic de la el am învățat meserie acum mai bine de patru decenii. Omul a

lucrat la caz douăzeci de ani înainte de a mi-l preda mie și mi-a spus că au fost urmărite pe rând toate aceste organizații mistice care își desfășoară activitatea pe aici: cavalerii negri, druizii de soiul lui Brian Stone și celelalte.

-Nu sunt organizații secrete? Listele cu membrii lor sunt publice?

-Unele da, altele nu. Druizii chiar se laudă cu frăția lor, în timp ce cavalerii fac odată pe săptămână un fel de instructaj cu arme medievale pe Tor. Dar chiar dacăsunt secrete, numele participanților tot se află. Aici, dacă nu faci parte dintr-o organizație din astea, de căutători ai Graalului, e ca și cum nu ai exista, așa cum la Londra nu te poți numi gentleman respectabil dacă nu frecventezi un club privat. Toate pistele posibile au fost urmărite timp de câteva luni, dar nu s-a găsit nici un vinovat.

-Dar scrisorile astea trebuie să ajungă cumva în cutia poștală, nu?

-Păi, e simplu. Le pune acolo poștașul, pentru câțiva bănuți în plus. Le găsește în propria lui cutie poștală și este apelat telefonic ca să i se spună la ce adresă trebuie să ducă scrisoarea. Liniile telefonice au fost urmărite și concluzia e că de fiecare dată s-a sunat din alt loc, din câte o cabină publică: din Bristol, din Londra, din satul vecin, apelurile puteau veni de oriunde. Un lucru e însă sigur – literele scrisorilor au fost decupate mereu din același ziar local, ceea ce arată că cel care le fabrică e de aici, din sat.

-Nu cred că e implicată o singură persoană, ci mai multe, spuse Nelly. Dacă povestea asta ține de șaizeci de ani, înseamnă că există oameni care își trec unul altuia, din generație în generație, ordinul de a acționa. Aveți o listă a celor care au primit scrisorile?

-Da, dar nu e completă. Mai mult ca sigur au mai fost și alții, care n-au spus nimănui ce li se întâmplă. Dar poftim, lista e aici, o puteți copia dacă vă interesează.

Vreo douăzeci de nume fuseseră înșirate într-un tabel dactilografiat, începând cu cel al lui Rose Foley. Nelly își copie lista într-un carnețel pe care îl pescui din buzunar, apoi restitui hârtia polițistului. Înapoind lista, făcu în așa fel ca mâna ei și cea a agentului de poliție să se atingă. Omul tresări violent, de parcă ar fi fost scuturat de un curent electric. Ridică ochii, speriat, spre

frumoasa vizitatoare și întâlni ochii mari, liliachii ai acesteia, care îl priveau ficși, hipnotici.

-Discuția asta n-a avut loc. Mai ții minte doar că am trecut din întâmplare pe aici și am intrat ca să întreb dacă o femeie singură se poate simți în siguranță în satul ăsta.

-Desigur că veți fi în siguranță, doamnă Noel. Oamenii din sat sunt cum nu se poate mai liniștiți, cel puțin până când începe festivalul, dar atunci primim întăriri de la Bristol și chiar de la Londra. Știți, cu rockerii nu poate fi vorba de liniște – în fiecare an avem alcoolici, scandalagii, drogați... Din păcate asta e situația, încercăm să o ținem sub control după posibilitățile noastre.

-Nu voi sta atât de mult timp în sat. Înainte de începerea festivalului mă voi întoarce acasă, munca mea de documentare aici trebuie să se încheie până atunci.

-Deci lucrați la o carte, făcu polițistul. Nu vă întreb care e subiectul, dacă ați venit la Glastonbury nu poate fi vorba decât despre Graal.

Nelly părăsi într-un târziu sediul poliției, murmurând pentru sine: „Graalul, întotdeauna Graalul... obsedaților!” În urma ei, polițistul trase o strâmbătură de om nemulțumit – festivalul ăla nu mai venea odată, ca sa scape de băgăcioasă?

Cap.8 Adevăruri dezvăluite

Ceasul deșteptător m-a făcut să tresar. Îl pusesem să sune nu ca să mă trezească, ci ca să nu uit să mă duc la culcare. Pericolul, atunci când cauți ceva pe calculator, e să ignori complet trecerea timpului și să-ți dai seama că e dimineață când tu de fapt voiai să abandonezi căutarea, iar eu dimineața, cum parcă v-am mai amintit, plec la serviciu (de fapt acest lucru înseamnă o plimbare plăcută prin oraș, la capătul căreia schimb laptopul de acasă cu cel de la firmă). Sunt genul de persoană a cărei stare psihică depinde de viteza internetului, de fițele și hachițele pe care mi le face sistemul de operare și, mai ales, de rezultatul acțiunilor mele. Nu voi accepta în ruptul capului diagnosticul de workaholică, pentru că nu sunt lipită cu bandă adezivă de calculator, îl pot abandona oricând pentru o excursie într-un loc exotic sau pentru o petrecere, dar trebuie să recunosc că dacă am de căutat ceva într-o bază de date și nu găsesc ceea ce caut, e mai bine să nu încercați să intrați în vorbă cu mine pentru o vreme.

De astă dată, ca să pot adormi, am băut un ceai de levănțică și între timp l-am înjurat copios pe Ulrich, bucuroasă că e la două mii de kilometri distanță și nici măcar el nu mă poate auzi de la asemenea depărtare. Motivul injuriilor pe care i le adresam în gând era că mă pusese să caut acul în carul cu fân, iar după ce am întors tot fânul din car am ajuns la concluzia că acul fusese pierdut în altă parte. Bineînțeles că am găsit o mulțime de Foley, umpleau rețelele de socializare cu fețele lor de adolescenți care cer atenție (sau o palmă, după caz). Câțiva zeci se numeau Yann sau Richard, dar toți acești Foley se născuseră în urmă cu cel mult douăzeci de ani, nicidecum înainte de 1850.

Motorul de căutare îmi returnase și o grămadă de Folea, ba chiar unuia nepoții îi făcuseră o pagină de internet ca să se laude cu vârsta lui matusalemică, dar cum pe mine mă interesau Foley-ii din Glastonbury și nu alde Folea din Anina, pe aceștia i-am ignorat cu desăvârșire. Concluzia era exasperantă: acei Yann și Richard Foley care îl interesau pe amicul Ulrich trecuseră prin viață fără să lase nici o urmă pe internet – absolut nici una! Am adormit târziu, încercând

să nu mă gândesc la familia Foley, dar l-am visat pe bătrânul Folea din Anina, ale cărui poze de la o mie nouă sute, în costum popular, umpleau pagina lui de internet.

În timp ce mergeam spre serviciu, filozofam în gând la soarta omului: Yann Foley fusese inginer, făcuse o mulțime de studii, activase într-un domeniu de pionierat la mijloc de secol XIX – căile ferate (Ulrich mi-a spus asta) - și se stinsese fără să lase nici o urmă a existenței sale. Ion Folea, țăranul din Anina, probabil nu știa nici măcar să se semneze și își petrecuse viața la coarnele plugului, dar avea un site al lui și la șaizeci de ani după ce murise, zâmbea lumii în cămașă și cioareci albi, plini de broderii. Unde e aici dreptatea? Și totuși îmi plăcea fotografia bătrânului Folea – avea o privire deschisă, un zâmbet senin și părea fericirea întruchipată. Abia atunci mi-am dat seama ce mi se părea bizar la poza bătrânului: acesta zâmbea, într-o epocă în care timpii lungi de expunere cereau fețe serioase – nimeni nu putea zâmbi minute în șir fără să aibă crampe ale mușchilor faciali. Ei, se pare că nimeni, în afară de Ion Folea, care zâmbea larg arătându-și dantura impecabilă. Omul din fotografie părea să aibă în jur de șaptezeci de ani dar era, cum ar spune lumea, „verde ca bradul”. Poftim de explică asta!

-//-

Ulrich îi ațînu calea în zori lui Tom Foley, când acesta se pregătea să împartă laptele clienților lăptarului și ziarul local celor abonați. Apăru din ceața dimineții, dar, cum nu voia să sperie băiatul, îi vorbi de la mare distanță:

-Hei, Tom, am nevoie de ajutorul tău. Mai ești speriat de mine?

-Da, adică … nu, nu, deloc, domnule Heller.

-Bine, așa te vreau. Mă gândesc că nu te-ar supăra să mai câștigi niște bani, nu-i așa?

-Uau, ar fi extraordinar! Ce trebuie să fac?

-Întâi de toate, cum te înțelegi cu bunica ta? Nu i s-ar părea suspect să o descoși așa, deodată?

-Nu, e bucuroasă ori de câte ori o întreb ceva. Spune că atunci simte că mă ajută, când eu îi pun întrebări și ea poate să-mi povestească una-alta.

-Bun, e perfect. Uite aici o listă cu numele unor oameni care au primit de-a lungul timpului scrisori de amenințare din cele care au ajuns și în cutia poștală a surorii mele. Poliția zice că nu ar fi găsit nici o legătură între nume, dar eu nu cred asta. Poți, te rog, să afli de la bunica ta ce relații sunt între oamenii ăștia și familia Foley?

-Păi, sunt convins că nu ar fi mare lucru. Bunica știe legăturile de rudenie dintre toți oamenii din Glastonbury și asta încă de la întemeierea așezării.

-Excelent. Uite aici un mic avans, pentru osteneala ta.

Ulrich strecură în mâna lui Tom o hârtie de cinci lire, apoi privi în urma lui: băiatul plecă dansând și cântând pe drum. „Cât de puțin le trebuie unora ca să fie fericiți", își spuse blondul. „Dar oare informațiile de la Tom vor fi credibile și corecte?" Decise să nu-și bată capul - va avea timp să pună întrebări atunci când Tom îi va aduce răspunsurile cerute. Se întoarse la conac, pe deplin împăcat cu sine însuși: băiatul se ocupa cu problema scrisorilor de amenințare, prietena din Timișoara răscolea internetul căutând orice urmă a familiei Foley, iar John Smith și oamenii lui analizau pocalul de aur. Strașnic! În plus de asta era o zi rarisim de însorită după standardele din ploioasa Anglie, atât de strălucitoare că pe vampir îl apucă somnul. Se așeză într-unul din fotoliile din salon și adormi buștean.

… Vag și inconștient simți arsura din gât, ca o durere care devenea tot mai accentuată. Pesemne se afla pe un vapor, pentru că toată șandramaua se legăna și o voce de bărbat țipa ceva nedeslușit. Ulrich dădu să se întoarcă pe partea cealaltă, ca toți și toate să priceapă că nu voia să fie deranjat, dar omisese faptul că se găsea într-un fotoliu, nu într-un pat, așa că se trezi pe podeaua salonului, mai bine zis pe covorul moale pe care tocmai îl cumpărase (o idee pentru care acum se felicita!).

-Hei, cine țipă? Ce ai pățit, arde ceva?

-Nu arde nimic și eu nu țipam. Dar auzul tău e excepțional de sensibil, răspunse o voce.

Omul vorbea pe un ton potolit – într-adevăr acela nu putea fi luat drept țipăt decât de cineva care încă nu se trezise de-a binelea. Dar acum Ulrich se reconectă repede la realitate și ceea ce văzu îi făcu plăcere, însă ridica noi semne de întrebare: cel care-l scutura,

dându-i impresia că se afla pe mare, era amicul John Smith, iar pocalul de aur de pe masă explica pe deplin senzația de sete cumplită pe care blondul o încerca.

-John? Hei, dar cum ai ajuns aici atât de repede? Nu e nici o săptămână de când ai plecat.

-Oamenii mei se mișcă în viteză, iar laboratoarele ne sunt bine dotate. Dar în timp ce eu credeam că și tu te dai peste cap, te găsesc aici dormind strașnic, cu toate ușile conacului deschise.

-Ce-ai vrea să fac pe soarele ăsta? Sunt o creatură a întunericului, ai uitat? Și-apoi ușile descuiate nu mă deranjează de fel: casa asta a stat așa timp de cinzeci de ani, ceea ce dovedește că nu e nimic valoros aici, care să poată fi furat.

-Chestia aia nu se pune?întrebă John arătând cu mâna spre cupa de aur. Mare noroc ai avut că n-a găsit-o altcineva înaintea ta.

-Era bine ascunsă și poate că oamenii nu au subtilitatea mea și talentul meu de a da peste vechituri de valoare. Dar decât să-mi faci morală, mai bine mi-ai spune ce ai aflat, că mor de curiozitate.

John extrase dintr-o servietă diplomat un dosar pe care îl înmână vampirului.

-Vei găsi acolo toate rezultatele detaliate ale analizelor. Ca să le rezum, cupa are 850 de grame de aliaj aur-argint-cupru, cu aurul în proporție de șaptezeci la sută. Provine cel mai probabil dintr-un atelier egiptean din Alexandria, acolo s-au găsit aliaje asemănătoare. Aurul este sigur din Nubia, sursa egipteană obișnuită pentru metalul prețios. Tehnologia de realizare indică secolele II – I înainte de Christos. Originea pietrelor – smaralde, turcoaze, granate, lapis-lazuli și ametiste – e cu siguranță egipteană.

-Bine, până aici nu e nimic care să-mi contrazică viziunile.

-Stai așa, peregrinările cupei de-abia de acum urmează. În șanțurile cizelate de la baza piciorului am găsit grăuncioare microscopice de polen ale unei plante care nu crește decât în Israel, mai precis în jurul Ierusalimului. Perioada în care polenul cu pricina se găsește în aer e între sfârșit de aprilie și mijloc de iulie. Probabil că, în cursul utilizării ei, interiorul cupei a fost spălat cu mai multă atenție decât piciorul, ceea ce a permis păstrarea urmelor de polen.

-Interesant, spuse Ulrich după ce ascultă cu atenție. Deci un obiect de fabricație egipteană a ajuns în Țara Sfântă. Mai e ceva?

-Da, faptul că băutura conținută în pocal a fost vinul, dar pe fundul lui s-a solidificat un strat foarte vechi de miere cristalizată care conținea urmele unui praf de rădăcină de mătrăgună. Știi, planta se usca, apoi rădăcinile erau măcinate și amestecate cu diverse lichide.

-Știu, acum lucrurile devin cu adevărat clare. Ai idee la ce se folosea în antichitate și Evul Mediu amestecul de miere cu rădăcină de mătrăgună?

-Nu, pot numai bănui. Mătrăguna e o plantă toxică, halucinogenă în cantitate mare. Deci… o otravă?

-Ești pe lângă, râse Ulrich. Anticii aveau otrăvuri care erau foarte eficiente în cantități infime, nu era nevoie să ingerezi un câmp întreg cu buruieni pentru ca cineva să te curețe. Rădăcina de mătrăgună a fost, timp de secole dacă nu chiar milenii, considerată cel mai puternic afrodiziac. M-am întrebat de mai multe ori cum de l-a înnebunit Salomeea pe regele Irod în așa hal încât să-i poată cere capul Botezătorului. După standardele acelor vremuri, o tânără necăsătorită și necurtată încă nu putea avea mai mult de zece sau doisprezece ani, iar la vârsta asta fetele necoapte dansează cu multă stângăcie. Acum pricep – Irod se comporta ca un bezmetic sub influența rădăcinii de mătrăgună – iar cine i-a turnat substanța în pahar nu e greu de ghicit. Irodiada era singura care câștiga ceva palpabil din moartea lui Ioan.

John Smith fluieră admirativ.

-Dar știi că ai fler? Tocmai voiam să-ți relatez că pe verso-ul piciorului care susține paharul s-a găsit un mic semn încrustat, semnul unui sigiliu, iar sigiliul a aparținut cu siguranță lui Irod Antipa.

-Analizele tale nu fac decât să confirme viziunea mea.

-Poate vrei să-mi povestești ce viziune ai avut.

-Nu e mare lucru, doar o sclipire de-o clipă. Eram în această casă când în fața ochilor mi-a apărut un individ în straie aurite, bând vin din pocalul ăsta în timp ce privea un cap tăiat aflat pe o tipsie de argint. La câteva zile după ce am avut viziunea, am găsit firida în care fusese ascunsă cupa. E drept că am fost prevenit: druidul locului mi-a spus că în casă se afla un obiect malefic, pe care îl percepea ca pe un nor negru, prezent aici de când se știa el și de când cunoștea conacul Foley.

-Cum a ajuns cupa asta în casă?

-A fost găsită în cursul unor săpături arheologice, în jurul anului 1850, săpături ocazionate de construcția liniei ferate și a gării din Glastonbury. Casa în care ne aflăm a fost ridicată de o familie de ingineri specializați în căile ferate, dar pe care i-a prins pasiunea localnicilor pentru arheologie. Deși familia Foley a ascuns cupa, prin sat tot s-a răspândit zvonul că ei ar fi aflat Graalul, obiectul căutărilor întregii comunități. Se pare chiar că pentru un timp pocalul era la vedere, arătat cu mândrie vecinilor, stârnind într-atât invidia lumii încât familia Foley a început să primească scrisori de amenințare.

-Au fost doar scrisori? Nu s-a trecut la fapte? Oamenii ăștia au murit din cauze naturale sau au fost ajutați să moară?

-Uite, asta m-am întrebat și eu dar se pare că Foley-ii au murit de moarte naturală. Singurele persoane asupra cărora scrisorile au avut efect au fost ultimele două reprezentante ale familiei, Rose și fiica ei Irene care s-au speriat atât de tare încât au abandonat conacul și s-au mutat la Bristol. Culmea e că scrisorile au continuat să vină și după plecarea celor două femei. Irene a vrut să găsească un chiriaș sau chiar un cumpărător pentru casă, dar de fiecare dată când cineva își manifesta interesul pentru construcție, scrisorile reapăreau. Cele mai recente le-am cules din cutia poștală alaltăieri.

John Smith începu să râdă.

-Asta-i bună, tu să primești scrisori de amenințare?Oare oamenii din sat sunt cu toții nebuni?Cum cred ei că ar putea să sperie un vampir?

-Pentru ei nu sunt decât tipul care face serialul de la BBC dedicat castelelor bântuite, doar druidului i-am spus una-alta, fiindcă el oricum pricepe mai mult decât restul lumii.

-Și ce vei face de-acum înainte? Lași scrisorile să vină în continuare sau…

-Sau trec la represalii? Fii liniștit, John, n-am de gând să atac pe nimeni pentru că se distrează trimițând scrisori de amenințare. Până și poliția a stabilit că nici o persoană n-a murit de pe urma lor. Dar dacă tot am vizitat sediul poliției, am obținut lista celor care, de-a lungul timpului, au primit astfel de scrisori și acum baba atoateștiutoare a ținutului caută să stabilească legăturile dintre oamenii de pe listă și familia Foley.

-Dar știu că îți alegi niște colaboratori, tot unul și unul: eu, druidul și baba satului.

-Mai e și prietena mea din Timișoara, am rugat-o să verifice tot ce se găsește pe internet legat de familia Foley. Ceea ce mă interesează e să dau de urmele lui Yann, fratele lui Richard Foley, cel care a găsit pocalul de aur. Băieții au descoperit împreună o groapă plină cu antichități din perioada cuceririi Insulelor Britanice de către romani, iar ceea ce a luat Yann de acolo mi se pare cu mult mai valoros decât cupa de aur: adevăratul Graal. Iar Yann Foley, în urma certurilor cu familia, s-a mutat în Viena și se spune că de atunci nimeni nu a mai știut nimic despre el.

John Smith ridică uimit din sprâncene.

-Vrei să spui că până și tu crezi în legenda potrivit căreia Graalul a ajuns la Glastonbury?Ulrich, îmi închipuiam că ești mai serios de atât.

-Uiți că am crescut în Evul Mediu, când singura poveste care li se spunea copiilor era cea a regelui Arthur și a cavalerilor săi. Frații Grimm au trăit cu două sute de ani după mine, așa că pe vremea aceea nu se auzise încă nimic de Albă ca Zăpada. Eram cu toții crescuți în respect față de legendele Graalului și fiecare băiat visa să ajungă într-o zi un nou Lancelot sau un Galahad. În afară de asta, ca să vezi că sunt totuși un tip rațional, am recuperat o fotografie reprezentând momentul găsirii obiectelor și pe ea cupa sfântă se vede cu claritate.

Spunând acestea, Ulrich împinse în fața lui John fotografia cu pricina.

--Ei, ce zici de asta? Tot mă mai iei drept un om medieval care se întreabă de ce, dacă pământul e rotund, oamenii de pe partea opusă nouă nu cad de pe el?

John examină poza cu toată seriozitatea.

-Hm, într-adevăr, când vezi cupa cealaltă, pocalul de aur ți se pare un fleac. Din ce e făcută?

-Din lemn. Ochii mei, mai sensibili și cu privirea mai ascuțită decât cei umani, au zărit în poză fibrele lemnului din care a fost sculptată. Nu uita, Isus a fost dulgher...

-Incredibil. Și unde se află acum cupa de lemn?

-A dispărut odată cu Yann. Vezi, de aceea voi pleca de aici, pentru că am o presupunere legată de acest Yann Foley. Cred că știu unde pot să dau de urmele lui.

-Te previn să fii prudent. Nu uita, lupta pentru Sfântul Graal a încăierat țări întregi.

-Da, pe vremea când oamenii credeau în așa ceva. Pe cine mai interesează astăzi, în afara de un tip medieval, așa ca mine?

-Pe cel care trimite scrisori de amenințare, nu? Apropo de ele, ca fost polițist ce mă aflu, am două sfaturi pentru tine: primul, dacă te obsedează autorul scrisorilor, nu-i exclude de pe lista de suspecți pe cei care au primit astfel de hârtii. E o practică destul de comună pentru unii răufăcători să te inducă în eroare având grijă să apară în rândul victimelor. Și al doilea sfat e mai degrabă o întrebare: ce știi despre fotograf?

Ochii adânci și liliachii ai lui Ulrich se făcură parcă de două ori mai mari.

-Ce fotograf? Aud pentru prima oară de un fotograf în toată povestea asta – ar trebui să mă intereseze?

-Bineînțeles că ar trebui. Cum îți imaginezi că a fost realizată poza gropii în care s-au descoperit cele două cupe? Nu uita, tu ești cel care a precizat anul – înainte de 1860. Țin să-ți reamintesc că pe atunci un fotograf căra după el un aparat cât un dulap, din lemn și metal, o cutie cu plăci de sticlă acoperite cu o emulsie de argint și o pânză neagră pe care și-o trăgea peste cap și stătea astfel, cu nasul în aparat, cel puțin o jumătate de oră. E imposibil ca poza să fi fost produsă de unul dintre frații Foley, pe atunci aparatele de fotografiat nu creșteau pe toate drumurile. Așa cum noi, doar uitându-ne la poză, am sesizat valoarea pocalului de lemn, probabil a remarcat-o și fotograful, mai ales că el a privit obiectele de-a dreptul, tridimensional și în culori. Deci oricât ar fi vrut să ascundă frații Foley descoperirea, cineva tot mai știa de ea. Nu crezi că urmașii acestui om ar putea să fie autorii scrisorilor? Încă de pe atunci muzeele din Anglia plăteau sume deloc neglijabile celor care găseau și le aduceau obiecte de certă valoare, iar Richard Foley, despre care mi-ai tot povestit, a vrut să ascundă un astfel de obiect.

-Deci familia Foley ar fi putut fi șantajată de fotograf și urmașii acestuia pentru a-și primi partea, spuse Ulrich îngândurat. Pare

plauzibil.

-Păi, dacă tot îți place să dezlegi enigmele oamenilor, acum ai ocazia. Dar ai grijă, pregătirile pentru festivalul din Glastonbury vor începe cât de curând și atunci liniștea ta patriarhală va fi serios perturbată.

-În cazul ăsta mă duc înapoi la Sasca. Și... mulțumesc, John, mulțumesc din suflet.

-Pe care nu-l ai, vampir netrebnic!

Cei doi bărbați râseră și se îmbrățișară, apoi John Smith plecă în grabă.

-//-

A doua zi, Ulrich pescui din cutia poștală nu numai obișnuita scrisoare de amenințare, ci și biletul pe care i-l dăduse lui Tom Foley, returnat plin cu mâzgălituri scrise cu pixul, nu foarte ușor de descifrat.

-Ce naiba avem aici?murmură vampirul și intră în casă, uitând de plimbarea pe care voise să o facă.

Din lista de nume, vreo douăzeci în total, cinci purtau mențiunea „răposat" și anul decesului. Două personaje erau evident membri ai familiei Foley, Rose și fiica ei, Irene Atwood. Anderson, avocatul familiei Foley, primise și el asemenea misive, la fel și familia Mac Nair, ai cărei strămoși se pare că grădinăriseră pe domeniul Foley din noaptea timpurilor. Alte nume de pe listă aparțineau unor oameni cu părinții, bunicii sau străbunicii servitori la conac, furnizorului de trabucuri al lui George Foley și neamurilor acestuia, familiei croitorului care-i făcea costumele lui Richard Foley și tot așa – toți cei amenințați prin scrisori că vor păți ceva rău dacă nu vor pleca din Glastonbury erau într-un fel sau altul legați de clanul Foley. Abia când se pregăti să pună hârtia într-o mapă de pe masa din salon (pe care o botezase „dosarul Foley"), vampirul observă notița scrisă cu creionul, cu o grafie destul de copilărească pentru a-i aparține lui Tom: „am fost sunat ca să-ți arunc un iepure mort pe scări, diseară". „Adu-l viu", ar fi vrut să spună vampirul „și mă ocup eu să-l omor, pentru că prefer sângele cald". Dar știa că nu va zice așa ceva niciodată, pentru că nu voia să sperie băiatul.

După lăsarea întunericului se puse pe așteptat și când auzi tufele din grădină foșnind, ieși din casă și se așezăpe treptele de la intrare. Știa că Tom va ocoli casa pentru a ajunge la poarta principală – îndată ce-l văzu strecurându-se, îi făcu semn să vină și să se așeze lângă el.

-Ai fost urmărit cumva?

-Nu, cine mă pune să fac asta s-a convins că mă țin de treabă și nu mă mai verifică demult.

-Bine, rămâi aici. Mă duc să îngrop mortăciunea și-apoi stăm un pic de vorbă, vrei?

Băiatul se învoi. Ideea că altcineva se va ocupa de iepurele mort îi făcea plăcere. Ulrich nu avu nevoie decât de câteva secunde ca să facă dispărut animalul într-o groapă din grădină, dar nu se întoarse la Tom decât după ce verifică atent proprietatea, ca nici un fel de urechi nechemate să nu se afle prin preajmă. Reveni lângă băiat, se așeză și el pe scările de la intrare și strecură în mâna copilului o hârtie de zece lire.

-Uau, mulțumesc.

-Nu ai de ce să-mi mulțumești, meriți banii ăștia. E așa cum bănuiam, toți cei care au primit scrisori de amenințare sunt, într-un fel sau altul, legați de familia Foley, numai poliția a avut orbul găinilor.

-Asta zicea și bunica.

-Nu s-a supărat că ai descusut-o?

-Dimpotrivă, s-a bucurat că îmi poate povesti tot ce a bârfit satul în ultima sută de ani.

-Cred că sora mea va fi încântată. Știi, Nelly vrea să scrie o poveste despre locurile astea și pe lista de nume e material cât pentru zece povești.

-Păi, de ce nu vine la bunica? Sigur va afla mai multe decât am putut eu să notez pe o bucată de hârtie.

-Dar nu v-ar deranja? Nu poate merge așa, neinvitată, la casa cuiva!

-Las' că rezolv eu cu invitația. Ne vedem mâine!

Tom o zbughi în noapte și Ulrich îl auzi luându-și bicicleta pe care o rezemase de gardul exterior al grădinii și pedalând către

casă. Abia apucă vampirul să-și ia cina în parcul conacului, că telefonul din salon începu să țârâie strident.

-Casa Foley?întrebă o voce de femeie. Aș putea vorbi cu doamna Nelly Noel?

-Un moment, soră-mea va veni imediat.

Ulrich își trecu receptorul dintr-o mână în alta și vorbi cu un glas de mezzosoprană, cu o octavă mai ascuțit decât vocea lui obișnuită, dar care reușea totuși să nu fie strident.

-Nelly Noel la telefon. Cu cine vorbesc?

-Sunt bunica lui Tom Foley. Fratele tău și Tom, nepotul meu, se pare că se înțeleg foarte bine. Tom mi-a spus că te pasionează istoria localității și viețile oamenilor de pe-aici. N-ai vrea să-mi faci o vizită, ca să depănăm povești? Eu sunt la fel de interesată de subiectul ăsta și știu o mulțime de lucruri.

-Oh, ar fi minunat!

-Foarte bine, Nelly, te aștept mâine după prânz. Sper că-mi faci plăcerea să bei un ceai împreună cu mine.

-Plăcerea va fi de partea mea.

După ce mai schimbară câteva amabilități, bunica lui Tom Foley își luă la revedere, în timp ce Ulrich își folosi noaptea ca să redevină încântătoarea Nelly Noel.

-//-

Nu-i venea să creadă ce vedea: pornise de dimineață să urce colina Glastonbury Tor și, ca de obicei, drumul lui trecea prin fața proprietății Foley. Brian Stone remarcă de la distanță neplăcutul nor negru care stăruia deasupra conacului, în timp ce restul ținutului era învăluit de obișnuitele cețuri albe, lăptoase, ale dimineții.

-La naiba! Domnul Heller trebuie să afle asta!

Brian admise că era el însușidin cale-afară de curios să știe ce se întâmplase, cum de răul se abătuse din nou asupra casei. Apăsă clanța porții – nu era încuiată, după cum se aștepta – și intră pe aleea cu pietriș mărunt și alb care ducea către conac. Pe măsură ce se apropia, un cântecel cântat de o voce de femeie îi atrase atenția. Era o melopee tristă, abia îngânată – dar vocea era frumoasă și în ceața atotstăpânitoare scena avea în ea ceva ireal. Brian se piti la repezeală în spatele unei tufe, trăgând după sine mantia lungă și

albă, de procesiune, care i se agățase de crengi. De ce a făcut asta nici el n-ar fi putut spune, gestul era în mod clar lipsit de logică – dar voia să asculte cântecul în continuare, fără să sperie făptura care cânta. Melodia mai continuă o vreme, apoi se stinse brusc și o voce întrebă, din imediata apropiere:

-De cine te ascunzi aici, domnule Stone?

Brian simți că îi fuge pământul de sub picioare: credea ca el este cel care trage cu ochiul și când colo fusese spionat ca un școlar neatent. Cum anume venise persoana care l-a surprins într-o ipostază atât de jenantă, fără să se facă auzită deloc, druidul n-ar fi putut spune. Se răsuci în direcția din care auzise vocea și înlemni: în fața lui se afla o frumusețe coborâtă parcă dintr-un tablou de epocă, o femeie blondă cu ochii violeți și pielea foarte albă, îmbrăcată într-o rochie lungă, deschisă la culoare și cu chipul umbrit de o pălărie de soare. Ținuta femeii, plină de volane și dantele, avea mai mult de-a face cu o pictură de secol XIX decât cu lumea contemporană. Brian încercă să vorbească, dar în primele câteva clipe rămase mut de uimire. Abia după ce efectul surprizei se mai domoli, reuși să bâiguie, destul de incoerent:

-Am venit... adică am intrat să văd dacă Ulrich este acasă. Am auzit un cântec minunat și nu am vrut să-l întrerup cu prezența mea inoportună.

-Dar nu e deloc inoportună, domnule Stone. Eu cântam, iar fratele meu s-a dus până la muzeul din Bristol, să se intereseze de condițiile în care ar putea scăpa de un anumit obiect aflat deocamdată aici, în această casă, dar căruia i-ar sta mult mai bine într-un muzeu.

-Cupa... cupa de aur?întrebă druidul mirat.

-Da, sursa răului s-a întors și credem amândoi, și eu și Ulrich că dacă ea nu se va mai afla la conacul Foley, Irene Atwood va reuși să închirieze sau să vândă proprietatea și astfel să scape de o bătaie de cap imensă pentru biata femeie.

-Deci știați de cupă și de preocupările fratelui?

-Oh, da, Ulrich nu are secrete față de mine. Obiectul e în mod clar malefic, am simțit asta pe propria piele. Am ieșit din casă pentru că prezența cupei îmi dă o stare cumplită de nervozitate și o durere

de cap atroce. Nu vreți să o vedeți? Am și rezultatele unei expertize asupra ei, pe care a cerut-o Ulrich. Bănuiesc că v-ar interesa, nu?

-Desigur. Dar nu a luat cu el aceste rezultate la Bristol?

O clipă ochii femeii se căscară de mirare, apoi răspunse sigură de sine:

-Le-a luat, bineînțeles, dar doar o copie. Fratele meu a învățat să nu aibă încredere în oameni, din păcate.

Frumoasa femeie urcă scările de la intrarea conacului unduindu-se cu grație și îl conduse pe Brian Stone în salon. De cum intră, acesta remarcă pe masă un magnific pocal din aur, bătut cu nestemate.

-Despre asta este vorba și iată aici și raportul.

Nelly își mușcă buzele și stătu o clipă pe gânduri, după care se hotărî să întrebe:

-Ca druid ce sunteți, nu ați putea găsi ceva care să contracareze energia negativă a cupei? Un descântec, o poțiune magică, ceva, orice... simt că mă seacă de puteri și îmi dă o stare de rău îngrozitoare.

Spusese ultimele cuvinte cu o voce suferindă și în momentul acela chiar suferea: prezența în aceeași încăpere a pocalului de aur și a unui muritor cu sânge cald îi dădea senzația că pielea gâtului, pe din interior, îi fusese jupuită și rana presărată cu sare. O usturime îngrozitoare și o poftă de sânge imposibil de stăpânit o alungaseră pe Nelly din casă, iar acum nu numai că se întorsese, dar mai și cărase un om după ea, ceea ce agrava lucrurile.

-Mă duc în bucătărie să prepar un ceai, zise Nelly gâtuit și o zbughi din cameră înainte ca Brian Stone să pună întrebări încuietoare.

Când tocmai turna ceaiul în cești (porția ei o va răsturna, desigur, pe spațiul verde din fața geamului), îl auzi pe Brian strigând-o:

-Doamnă Noel, doamnă Noel... veniți repede, cred că am găsit ceva ce ar putea să vă ajute.

Nelly se repezi în salon, unde druidul desfăcea unul din cordoanele lungi și aurii cu care fuseseră legate draperiile noi din încăpere. Scriitoarea trase o strâmbătură, ca orice femeie căreia un bărbat lipsit de simțire îi distruge amenajările interioare. Dar Brian

nu-i sesiză gestul: își făcea de lucru în continuare cu cordonul draperiei – îl înnodă, obținu astfel o buclă și cu ea înconjură pocalul, apoi trase de capetele libere ale cordonului și le așeză frumos în unghi drept, cu ciucurii de la capete atârnând pe marginea mesei. Nelly nu pricepu semnificația gestului, dar simți imediat durerea de gât domolindu-i-se.

-Iată, vorbi druidul încântat. Închise o clipă ochii și când îi redeschise, în ei strălucea bucuria. Acum e mult mai bine, nu? Raportul vorbește despre originea egipteană a cupei și m-am gândit că un ankh, o cruce egipteană, ar putea ține negativitatea în interiorul buclei și ar proteja casa de energiile nefaste. Știți că în toate picturile faraonii erau reprezentați purtând o astfel de cruce în mână? Ei se considerau fii ai soarelui, dăruiți de acesta cu putere și viață veșnică și în cazul lor bucla, prin care își treceau degetele, trebuia să împiedice această energie divina să se disipeze în mediul înconjurator.

-Nu știu care e explicația, știu doar că ați făcut minuni, domnule Stone. Mă simt dintr-o dată plină de energie și complet revigorată. Credeți că îi vom putea convinge pe cei de la muzeu să expună cupa în felul acesta?

-Asta nu va fi o problemă, am câțiva prieteni acolo. Dar chiar vreți să cedați această minunăție, acum că nu vă mai poate face rău?

-Da, desigur. Locul ei e într-un spațiu unde toată lumea să o poată vedea și probabil că în felul acesta vor înceta și teoriile conspirației legate de Glastonbury și de Graal.

-De asta să nu fiți prea sigură, oamenii vor afla că a ajuns aici un pocal care i-a aparținut lui Irod Antipa și asta va relansa căutarea Graalului, mai degrabă decât să potolească lucrurile. Dar muzeul va fi încântat și în mod cert veți obține o sumă frumoasă pe această cupă.

-Suntem și eu și fratele meu destul de bogați. Cupa a fost descoperită la conacul Foley, e drept ca banii să-i revina Irenei Atwood.

-Sunteți mărinimoasă, doamnă!

După plecarea druidului, Nelly se trezi înjurând:

-Pe mațele satanei, mâine va trebui să redevin Ulrich și să merg la muzeul de Bristol ca să le ofer celor de acolo cupa. Azi mă întâlnesc cu baba satului, bunica lui Tom... Când voi avea și eu vremea necesară să mă ocup de propria persoană? Când vor înceta afacerile oamenilor să-mi mănânce tot timpul disponibil?

Apoi se liniști... „Timpul meu este eternitatea, iar odată ce energia cupei a fost neutralizată, accidentele ciudate de avion din zonă vor înceta cu desăvârșire". Frumos spus, numai că pocalul se aflase în casa Foley timp de un secol și jumătate, iar prăbușiri de avioane turistice se raportaseră doar în ultimul an. Nu, misterul nu se lega de cupa de aur, ci de cealaltă. Iar lui Nelly o notiță dintr-un ziar din anul 1864 îi indica locul unde se găsește Graalul...

-//-

Hotărât lucru, bunica lui Tom nu se incadra deloc în tiparul clasic al bătrânelor cu părul alb strâns în coc, îmbrăcate în haine cernite și extrem de credincioase. Când Nelly ajunse la casa ei, din interior răzbătea o muzică ritmată și foarte zgomotoasă, iar femeia care îi ieși în întâmpinare nu avea nimic bătrânesc în înfățișare. Era o hipiotă cu părul lung, vopsit într-un roșu strident, cu haine în culori țipătoare și brățări pentru glezne în jurul picioarelor desculțe. Purta o pereche de pantaloni scurți, o cămașă cu motive hawaiene și o cantitate greu de precizat de coliere din lemn și scoici în jurul gâtului. Probabil fața lui Nelly părea șocată, pentru că arătarea multicoloră se grăbi să-i explice:

-Oamenii, când aud că sunt bunica unui adolescent, se așteaptă să vadă un alt soi de persoană. Dar de ce naiba trebuie să arăt ca o babă? Nu am decât cinzeci și cinci de ani, iar generația mea a inventat moda flower-power și pentru noi au cântat prima oară băieții din Liverpool.

Nelly își aduse aminte, la această remarcă, unde auzise melodia din fundal. Sigur că da – trupa Beatles își urla din toți rărunchii convingerea că lumea întreagă e un submarin galben. Gazda părea atât de veselă, încât blonda se întrebă dacă starea ei era rezultatul unei firi lipsite de griji sau al unor halucinogene puternice. Dar femeia mergea drept ca ața, fără să se împiedice și când vorbi, o făcu tare și clar, ca să acopere muzica.

-Eu sunt Annie Foley și dumneata trebuie să fii Nelly Noel, scriitoarea. Haide în casă, te servesc imediat cu un ceai.

Când Annie reveni cu ceaiul, Nelly detectă cauza exuberanței ei: în ceașcă se găsea, e drept, și o urmă de ceai, dar rom era cât cuprinde! Annie își goli ceașca dintr-o singură înghițitură, după care dispăru în bucătărie pretextând că trebuie să-și mai toarne niște ceai. Scriitoarea zâmbi, întrebându-se dacă lui Annie îi rămăsese ceva în ceainic sau de astă dată își va turna pur și simplu o porție generoasă de rom, fără să mai adauge nimic altceva. Dispariția gazdei pentru câteva momente îi lăsă blondei timp să scape de conținutul propriei cești, pe care îl turnă într-un ghiveci cu flori de pe pervazul geamului. Se întreba tocmai dacă ucisese bietele plante sau doar le îmbătase, când Annie se întoarse și începu să turuie, fără nici o introducere:

-Știu, dragă, pentru ce ai venit. Află că nu ești singura care vrea să afle mai multe despre blestematele de scrisori de amenințare, dar bineînțeles că poliția a mușamalizat totul. Te cred, doar Glenn, polițistul, e văr de-al doilea cu Anderson, avocatul și ăștia doi se pricep grozav să ascundă tot ce n-au ei chef ca lumea să afle. Mac Nair, grădinarul cu băieții ăia caraghioși care seamănă între ei ca două picături de apă a avut o mătușă măritată cu ultimul majordom al lui Steven Foley.

-În toată istoria asta nu apare nici un fotograf?

-Fotograf? Potopul de vorbe părea să se fi oprit în gâtul lui Annie. Dar de ce întrebi?

-Pentru că mă interesează pozele vechi din Glastonbury și mă gândeam că dacă un fotograf ar fi lucrat chiar în sat, aș avea poate norocul să găsesc mai mult material.

-Păi, a fost unul dar e o poveste tare urâtă. Era un tip care s-a apucat să facă poze chiar de la începuturile acestei îndeletniciri, când nici măcar la Bristol nu găseai așa ceva, poate doar la Londra. Dar individul a avut parte de o moarte îngrozitoare și după moartea lui n-a mai venit nici un fotograf în sat.

-Cum a murit omul?întrebă Nelly vădit interesată de subiect.

-Închipuiește-ți, a fost înghițit de mlaștinile de la marginea satului. Absolut înspăimântător! Asta a fost prin 1853 sau 1854, după ce Yann s-a întâlnit cu ai lui la expoziția de la Londra și a plecat din

nou în lume. Nevasta fotografului, Muriel, care era un pic rudă cu o stră-străbunică de-a mea, servitoare la casa Foley, a susținut mereu că bărbatu-său ar fi fost împins în mlaștina cu pricina.

-Hm, pare posibil așa ceva? Adică să mai existe prin ținut mlaștini capabile să înghită un om, după secole de agricultură în care oamenii au tot îndepărtat apa în exces de pe terenuri?

-Acum un secol și jumătate lacurile nu fuseseră încă secate cu totul și o mlaștină marca locul unde se găsise odinioară lacul care a alimentat povestea cu Doamna Lacului, cea care i-a dat lui Arthur sabia Excalibur și a luat-o înapoi după moartea acestuia. Muriel zicea că soțul ei a dispărut sub ape chiar în acel loc în care o mână s-ar fi ridicat din lac și ar fi luat sabia. Annie se aplecă peste masă și șopti: iar Muriel susținea mereu că cel care i-a împins soțul în mlaștină a fost nimeni altul decât Richard Foley.

Nelly se aștepta să audă acest nume.

-Mda, credibil. Am dat peste jurnalele lui Richard la conac și mi-a făcut impresia unui individ cu care era mai prudent să nu ai de-a face. Cum s-a descurcat Muriel după moartea soțului? Au avut copii?

-Da, două fete. Ca să le crească, biata Muriel a trebuit să plece din Glastonbury și să se angajeze ca muncitoare la o fabricădin Bristol, un lucru groaznic în acele vremuri: se lucra câte paisprezece ore pe zi, șapte zile pe săptămână, pe un salariu de mizerie. Auzisem că fetele ar fi crescut într-un subsol insalubru, dar era tot ce își putea permite Muriel mai de soi. Cea mică a devenit infirmieră și a murit de plămâni de tânără, cea mare s-a măritat cu un brutar, un anume Sanders și au avut o liotă de copii. Nu știu dacă fata aia a fost fericită în căsnicia ei sau nu, dar să fii nevastă de brutar era o alegere bună în zilele alea – îți asigura în fiecare zi pâine proaspătă pe masă, ceea ce nu era puțin lucru. Și-acum apropie-te ca să-ți spun un fapt pe care lumea l-a cam uitat, dar care nu e lipsit de importanță: printre copiii Sanders era unul foarte ambițios, Jason, care a vrut să urce mai sus de statutul de mic meșteșugar sau negustor de mărunțișuri al familiei. Jason Sanders a urmat ceva școli și a ajuns funcționar la poșta din Bristol, unde și-a schimbat numele în cel de Anderson, pentru că zicea că Sanders e prea pudrat cu făină. Iar unul dintre strănepoții acelui Jason s-a ajuns și mai bine: a

devenit avocat și s-a întors în Glastonbury, ba chiar a devenit avocatul familiei Foley.

-... și a asistat la ruinarea familiei și abandonarea conacului, completă Nelly. În felul acesta l-a răzbunat pe fotograf.

Se despărți seara târziu de Annie, care încă mergea surprinzător de drept și vorbea remarcabil de clar după cantitatea de rom băută, ceea ce dovedea faptul că femeia avea ceva antrenament în domeniu.

Acum toate se legau între ele și faptele deveneau în sfârșit clare: Richard și Yann Foley descoperiseră cele două cupe, cea malefică, din aur și Graalul, iar Richard alesese, în lăcomia lui, să tăinuiască pocalul de aur și să-l asasineze pe fotograf. Un urmaș al acestuia, avocatul Anderson, se întorsese în sat și avea grijă ca Irene Foley să rămână cu conacul ca o piatră de moară agățată de gât. Acum era limpede că el trimitea, prin poștașul satului, scrisorile de amenințare ca să descurajeze pe cei interesați de achiziționarea sau închirierea conacului și tot el îl punea pe Tom să arunce animale moarte pe scări, o tactică destul de perfidă ca să le impresioneze pe Rose și Irene. Nelly bănuia chiar că avocatul nu era prima persoană care făcea acest lucru, ura față de neamul Foley și dorința de răzbunare i se transmiseseră de la acel Jason Sanders care a decis, cu mai bine de un secol în urmă, că nu vrea să rămână un simplu fiu de brutar. Iar urmele care duceau la Anderson le acoperea sistematic Glenn, polițistul, care îi era văr – un alt Sanders, până la urmă. Acum nu-i mai rămânea să afle decât ce se întâmplase cu cealaltă ramură a familiei Foley, cu Yann cel cinstit și simplu, care alesese cupa de lemn – alesese implicit nemurirea și înțelepciunea date de Sfântul Graal? Dacă era așa, unde dispăruse totuși Yann Foley?

Cap.9 Întoarcerea acasă

Avocatului Anderson îi tremurau mâinile necontrolat.

-Domnul a mai primit asemenea scrisori și niciodată nu s-a simțit atât de rău. Domnul are nevoie de îngrijiri medicale? Să cherm o ambulanță?

Valetul era realmente îngrijorat și avea de ce să fie: de cum văzu plicul fără adresa destinatarului sau a expeditorului, domnul Anderson deveni subitîngrozitor de palid și când luă plicul de pe tava pe care fusese așezat, mîinile începură să-i tremure ca niciodată înainte. E adevărat că mai primise asemenea scrisori, numai că asta era singura a cărei sosire îl luase prin surprindere. Nu-i putea spune valetului că era prima al cărei text nu îl fabricase el însuși – dacă în cazul celorlalte scrisori jucase un teatru bine pus la punct, cea de acum nu era decât semnul că cineva îi aflase secretul și că devenise la fel de șantajabil ca blestemații aceia de Foley.

-Poți să pleci, îi spuse valetului care continua să-l privească îngrijorat. Dacă voi avea nevoie de dumneata, voi suna.

-Prea bine, domnule.

Îndată ce valetul ieși din încăpere, avocatul tăie nerăbdător plicul. Era, evident, unul dintre plicurile pe care le folosise el însuși, la fel și hârtia care căzu din plic. Recunoscu textul decupat din ziare – „pleacă sau vei muri”, dar dedesubt fusese adăugat un alt mesaj, construit de asemenea din cuvinte decupate și lipite. Pentru numele proprii, cuvântul era asamblat din litere decupate individual, ceea ce dovedea o răbdare ieșită din comun.

„Domnule Anderson sau Sanders, cum preferi, jocul s-a terminat și dacă insiști cu scrisorile n-o să-ți fie bine defel. Irene Atwood-Foley a suferit destul și ea oricum nu e vinovată de ticăloșiile lui Richard. Dacă vrei să trăiești de acum o viață liniștită, consideră răzbunată asasinarea strămoșului dumitale și astâmpără-te. Muzeul din Bristol a plătit șase sute de mii de lire pentru cupa de aur descoperită de Richard și Yann Foley. Verifică-ți contul, o treime din această sumă ți-a fost virată în cont, restul de două părți, părțile lui Richard și Yann, i se cuvin Irenei. Cupa va fi expusă la muzeu începând de luna viitoare și te-aș sfătui să mergi să o vezi – este

cea folosită de Irod Antipa la ospățul la care a cerul capul sfântului Ioan Botezătorul și energia ei negativă a otrăvit timp de un secol și jumătate casa Foley. Ai grijă ce faci de acum înainte – dacă lași ura să-ți domine sufletul, s-ar putea să-l pierzi. Deși se spune că iadul e plin de avocați, încăunul ar fi prea mult. Alegerea îți aparține".

-Tipul de la BBC, Heller ăla, murmură domnul Anderson.

Mai citi odată scrisoarea și „Heller ăla" începu să i se pară mai simpatic. În primul rând, se alesese cu o sumă consistentă de bani, o plată pentru tăinuirea crimei lui Richard, ceea ce i se păru drept. În al doilea rând, reporterul nu era prost deloc: descâlcise întreaga poveste, îl etichetase de „ticălos" pe Richard Foley (asta era perfect adevărat) și știa, măcar el, că fotograful fusese asasinat. Deși scrisoarea nu era semnată, provenea în mod clar de la Uri Heller, care chestionase tot satul despre treburile familiei Foley, ca un adevărat reporter ce se afla.

-N-am crezut niciodată că trebuie să ai mintea lui Sherlock Holmes ca să ajungi reporter la BBC. Îmi închipuiam că e de-ajuns să fii fotogenic și să dai bine pe sticlă, dar se pare că e mai mult de-atât.

Își sună valetul, care constată îndată că „domnul arată mult mai bine".

-Pregătește-mi mașina, ies un pic.

-Să telefonez la restaurantul obișnuit de la Bristol?

-Nu merg până la Bristol, ci doar la conacul Foley.

Un drum cu mașina era perfect justificat: casa Foley se situa la marginea satului, mult în afara aglomerării de case care constituia vatra așezării, iar în plus de asta mai și ploua.

Domnul Anderson auzise, ca tot satul de altfel, că Uri Heller a investit bani serioși în restaurarea conacului, dar nu fusese niciodată la casa Foley după ce blondul se mutase acolo. Acum opri în parcare, privi cu atenție în jur și îi scăpă un fluierat de admirație: Heller ăsta se pricepea, nu glumă și făcuse minuni cu bătrâna casă. Pietrișul alb din parcare era netezit cu grijă și nici un fir de iarbă nu răsărea dintre pietricele. Acolo unde înainte buruienile creșteau în voia lor, înalte de un stat de om, acum fusese plantat un gazon mărunt, tuns uniform, care părea un soi de catifea verde așternută în fața conacului, ca suprafața unei mese de biliard de calitate. Casa

însăși îl șocă: știa de zeci de ani acoperișul prin care se infiltra ploaia, zidurile pe care doar iedera părea să le mai țină la un loc, geamurile cu lemnăria putrezită și coloanele de marmură de la intrare, mâncate de ani și pline de crăpături. Acum aceleași coloane (sau or fi fost unele noi?) păreau abia ieșite din atelierul sculptorului, de un alb ireal, care contrasta cu nuanțele de muștar și măsliniu ale clădirii. Zidul părea sănătos și trainic, iedera dispăruse, jgheaburi și burlane noi împiedicau apa ploii să se prelingă pe pereți, iar acoperișul se înălța mândru peste întreaga construcție, fără nici o gaură în el și fără vreo urmă de rugină sau de olane desprinse. În salonul de la parter ardea o lumină care risipea întunericul adus de norii grei, plumburii, ce stăruiau de zile bune deasupra așezării.

Domnul Anderson sună la poartă. Printr-un geam întredeschis, auzi vocea blondului:

-Intră, ușa nu e încuiată.

Avocatul răsuci clanța grea din alamă („strălucește ca aurul”, nu se putu împiedica să constate) și se trezi în holul pavat cu lespezi de marmură albe și negre, luminat de geamurile cu vitralii curate și strălucitoare. Ușa cu două canaturi care dădea în salon era și ea deschisă, lăsând să se vadă un interior bogat, care combina frumos tapițeria și textilele noi cu mobila veche, exemplar restaurată. În șemineul de piatră ardea un foc vesel, alungând frigul și umezeala. Pe masa mare se găsea o valiză deschisă, în care Uri Heller tocmai așeza niște hârtii.

-Pleci?întrebă surprins domnul Anderson.

-Am închiriat casa pentru trei luni, spuse reporterul întrerupându-se din activitate și venind să dea mâna cu oaspetele neanunțat. Se apropie festivalul și asemenea manifestări zgomotoase nu sunt bune pentru nervii mei, așa încât prefer să le evit. De săptămâna viitoare veți avea ca vecini o echipă de la o televiziune americană, venită să filmeze festivalul. Irene a fost încântată când oamenii s-au arătat interesați de casă.

Anderson încercă să se concentreze la ce spunea blondul, dar îi venea foarte greu să o facă: se gândea într-una la strângerea de mână a acestuia, mai rece decât dacă ar fi ținut în palmă o bucată de metal uitată afară într-o noapte geroasă de iarnă. Degetele lui

Ulrich erau tari ca marmura și la fel de albe – dacă nu s-ar fi mișcat, ar fi putut fi luate drept niște obiecte neînsuflețite.

-Ia loc, te rog și scuză-mi dezordinea. Cu ce te pot ajuta?

-Am primit scrisoarea, spuse cu greu avocatul simțindu-și dintr-o dată gâtul uscat.

-A, aia? Foarte bine!

-Și ce-mi ceri să fac?

-Nimic. Spre deosebire de oameni, eu nu șantajez pe nimeni. N-o mai șicana pe Irene Atwood, nu-l mai pune pe Tom să arunce animale moarte pe domeniu și nu mai trimite scrisori de amenințare. Cu alte cuvinte, vezi-ți de treabă, trăiește în pace și lasă și pe alții să trăiască.

-Nu-mi cere așa ceva! Știi cu cine ai de-a face?

-Cu domnul avocat Anderson, bănuiesc, răspunse Ulrich blazat. Și mai știu că ești urmașul acelui fotograf a cărui văduvă s-a mutat la Bristol și a cărui fată s-a măritat cu Sanders, brutarul. Înțeleg că Richard Foley a fost un asasin, e drept că nu asasinul lui Yann, așa cum crede tot satul, ci al fotografului care știa de descoperirea comorii. Dar asta nu înseamnă să o persecuți pe Irene Atwood, o femeie destul de încercată de soartă. Vezi, ți-am spus cine și ce ești, acum nu mă face să-ți vorbesc despre cine și ce sunt eu, pentru că s-ar putea să nu-ți facă plăcere.

-Ești reporter la BBC, dar trebuie să recunosc că ai simț de investigator cât pentru zece polițiști.

-Sper că nu mă compari cu Glenn când vorbești despre poliție. Știu că e vărul dumitale și că a oprit toate anchetele legate de scrisorile de amenințare pe care le fabrici cu atâta entuziasm.

Anderson dădu din mână a lehamite.

-Lasă-mă cu Glenn, e prea prost ca să priceapă situația. Poate doar Brian Stone, în nebunia lui, a înțeles câte ceva. Nu te-ai întrebat niciodată de ce, dintre toți sătenii din Glastonbury, comoara a ales să i se arate tocmai familiei Foley? Nu erau nici mai credincioși, nici mai lipsiți de păcate decât alții.

-Poate, doar că au săpat mai mult și mai temeinic după artefacte decât toți ceilalți, făcu Ulrich inocent. Acum că avocatul se ambalase, era convins că va putea afla adevăruri interesante de la el.

-Sau sunt legați de Graal printr-o legătură de sânge, nu te-ai gândit la asta?

-Zău? Ce legătură?

-Strămoșii mei se înrudeau întrucâtva cu strămoșii familiei Foley și din cauza asta judec comportamentul lui Richard, care a vărsat sângele neamurilor sale.

Ulrich deveni numai urechi. Dintre toate ființele de pe pământ, vampirii sunt cel mai ușor de convins de puterea legăturilor de sânge, pentru că toate legendele lor se bazează pe poveștile țesute în jurul sângelui.

-Și încă ce sânge, continuă avocatul. Nu zeama chioară care curgea prin venele Foley-ilor, ci sângele nobil al urmașilor lui Arthur însuși. Te-ai întrebat vreodată cum a făcut avere George Foley?

-Presupun că inginerii nu creșteau pe vremea aia pe toate drumurile și că munca lui era bine plătită, răspunse blondul.

-Nu atât de bine cât să-și permită un castel ca ăsta, demn de o casă nobiliară. Și ei chiar erau nobili, dar nu dinspre partea neamului Foley. Mary, soția lui George Foley, era o Pendragon.

-Imposibil! Nu putea fi din stirpea lui Arthur! Regele Arthur nu a avut urmași.

-El nu, dar soră-sa, Morgana, avea un fiu, cel care l-a și rănit de moarte pe rege. Familia Pendragon a continuat să existe prin acest fiu – dacă nu mă crezi, la biserica Sfintei Margareta din sat se găsesc actele de naștere ale copiilor lui George Foley și Mary Pendragon, iar mătușa lui Marry și bunica lui Muriel erau surori, asta apare în arborele genealogic al lui Mary, păstrat în biserică.

-Te cred, îl liniști Ulrich pe domnul Anderson. Acum pricep cum de-a pus mâna Yann Foley pe Graal: cupa i s-a arătat ca urmare a legăturii de sânge dintre Yann și regele Arthur. Cu toate astea, eu în locul tău nu m-aș grăbi să mă laud cu rubedeniile mele, pentru că fiul Morganei era un regicid și un ucigaș cu nimic mai bun decât Richard Foley.

-Coroanele regilor în ținuturile astea au fost mereu stropite cu sânge, iar Arthur era rege. Nepotul lui de soră nu era mai bun, dar nici mai rău decât alți stăpânitori ai pământurilor din Anglia începutului de Ev Mediu.

-De acord, spuse Ulrich pe un ton împăciuitor. Dar nu crezi că ar fi vremea ca vechile dușmănii să se stingă? Ai asistat la ruinarea treptată a familiei Foley și bănuiesc că ai făcut-o fără nici un fel de remușcări. Acum e timpul să te astâmperi și s-o lași pe Irene să-și vadă de viața ei. Bagă de seamă, deocamdată numai eu am aflat de supraviețuirea Pendragonilor și nu am de gând să vorbesc dacă tu îmi ceri să tac. Dacă aflu însă că răscolești trecutul căutând să găsești ceva pentru a compromite familia Foley, crede-mă că te așteaptă vremuri grele. M-ai înțeles?

Avocatul încuviință dând din cap. Nu știa prin ce mijloace, dar simțea că blondul exercită o ciudată autoritate asupra lui, o autoritate cu care era mai prudent să nu te contrazici și să nu-i testezi limitele. Domnul Anderson acceptă toate condițiile blondului și se pregăti să plece acasă, mai liniștit decât fusese când se hotărâse să viziteze conacul Foley.

-//-

De undeva, de departe, se auzea o muzică înfiorătoare, ceva între un răpăit continuu de tobe și zgomotul unei drujbe în plină activitate. Ulrich studia în bezna deasă catastifele parohiei sfintei Margareta, luminate doar de secera de argint a lunii. Era momentul ideal să dea o spargere, acum că festivalul începuse și toată lumea era interesată numai de reprezentațiile de pe scenă. Îl contraria mărturisirea avocatului, cea referitoare la înrudirea Foley-ilor cu Pendragonii și voia să verifice cu ochii lui registrele bisericii. Și-apoi aflase că Richard și Yann Foley au venit la conac când erau deja studenți, iar Anderson vorbea despre actele lor de botez păstrate la parohie. Ceva nu se potrivea... Totuși, de unde se trăgea neamul Foley? Oamenii aceștia erau din Glastonbury sau se stabiliseră acolo odată cu construcția căii ferate? Și era adevărat că George se căsătorise cu o Pendragon?

Dintr-o dată, portretul lui Mary îi apăru într-o altă lumină: nu o mai văzu ca pe femeia puritană, nițeluș caraghioasă, pe care și-o imaginase mai înainte, ci ca pe urmașa strălucitoarei linii de sânge a regelui Arthur. „Dacă e așa, atunci și Irene Atwood este o urmașă a regelui Arthur”, i-o trânti mintea lui rece și analitică. Numai asta nu!

Fata bătrână, cu aspect de șoricel speriat, nu putea avea nimic în comun cu măreția Pendragonilor! Era împotriva bunului simț!

În timp ce se gândea la toate acestea, mâna și ochii lui lucrau parcă singuri: lua de pe raft registrele prăfuite de evidență a enoriașilor, puse acolo cu două sute de ani în urmă, le răsfoia în căutarea numelui Foley (sau Pendragon) și le stivuia frumos într-un teanc gros de cărți citite. Afară era noapte și asta-l făcea să fie incredibil de rapid în acțiunile sale – spera să termine până dimineața verificarea tuturor registrelor parohiei, pentru că îl îngrozea ideea de a mai reveni acolo, acum că festivalul începuse. Își simțea auzul torturat de zgomotul acela îngrozitor căruia muritorii îi spuneau „muzică”, nervii biciuți de aglomerația de oameni, unii veniți cu caravane – mașini cu rulote – iar alții cu cortul, de aspectul de tabără pe care îl luase întreaga localitate și vecinătățile. Pe lângă toate astea, se gândea mereu la Anderson, pe care îl lăsase să plece fără a-i spune că e vampir, așa cum a intenționat la venirea avocatului. Știa căuneori, pentru a face ce trebuie, oamenii au nevoie de câte o spaimă bună (oare cele zece porunci nu se respectă din frica de iad?) și era gata să-i deschidă avocatului ochii, numai pentru a ști că va înceta cu fabricarea scrisorilor de amenințare, de altfel benigne dar enervante. Strecurase aluzii transparente în timpul discuției, dar acestea fuseseră ignorate: Anderson era prea ocupat cu ura lui față de clanul Foley ca să poată avea mintea destupată.

Cugetând într-una la veștile ultimelor zile, Ulrich ajunse la cel din urmă registru parohial. Practic parcursese un întreg secol, răscolise toate actele dintre anii 1800 și 1900, iar numele de Foley sau de Pendragon nu apăreau nicăieri. Era mai rău decât dacă ar fi umblat după fantome! Oare oamenii ăștia trăiseră cu adevărat sau existența lor fusese doar o iluzie? Dar conacul era cum nu se poate mai real, ce naiba? Și de ce bubuie tobele în halul ăla, oare n-ar putea să mai tacă? În minte îi răsări cu claritate imaginea unui titlu mare, pe prima pagină, din toate ziarele: „artiștii invitați la festivalul de la Glastonbury, uciși și exsanguinați de o creatură monstruoasă”. Surâse ideii: nu era imposibil, dar... „Pot să mă stăpânesc. Nu voi face asta... decât dacă mă enervează prea mult”. Simțea, cu fiecare clipă pe care o mai petrecea la Glastonbury, că nu acolo voia să se

afle – un dor de liniștea cheilor Nerei, de verdele proaspăt al vegetației și de albul colților de stâncă, de peșterile răcoroase și de meandrele leneșe ale apei cristaline îl sfâșia pe dinăuntru.

Puse registrele la loc și verifică atent că a lăsat camera în exact aceeași ordine în care o găsise. Nu i se mai întâmplase să se simtă atât de ratat, dar voia efectiv să abandoneze cercetările din Anglia pentru a pleca acasă – locul unde simțea că trebuie să fie. Din aprilie nu se mai prăbușise nici un avion, iar acum era deja iunie, deci problema putea fi considerată rezolvată. Brian Stone rămânea să vegheze la pacea locurilor, doar dovedise că se pricepea sădirecționeze energiile telurice. „Lucrurile au intrat pe făgașul lor normal, chiar dacă eu nu știu tot adevărul despre Foley-i și Pendragoni – în fond, îmi pot continua liniștit existența fără să știu totul”. Renunțarea îl deprima, dar ropotul tobelor de la festival îi făcea nervii praf – Ulrich admise că e înțelept să plece înainte de a se lăsa copleșit de furie. În jur erau zeci de mii de oameni veniți din toate colțurile lumii și furia lui nestăpânită le punea viața în pericol.

Un gând i se născu în minte, plecând de la imaginea puhoaielor umane care se înghesuiau să vină la festival: de ce naiba dăduse deoparte registrul pe care scria „mutații”?Verificase toate registrele parohiei, dar considerase neinteresant să vadă cine plecase din Glastonbury. Dar dacă „mutații” se refererea și la cei care veniseră din altă parte și se stabiliseră în sat? Parcă sătenii erau de acord că neamul Foley apăruse odată cu construcția căii ferate și a gării satului, nu? Se întinse după registrul aflat separat, pe un raft al bibliotecii parohiei și îl deschise.

Catastiful gros conținea sumedenie de liste de enoriași care plecaseră la Bristol sau la Londra la începuturile secolului al XIX-lea, să lucreze în fabricile nou-deschise odată cu revoluția industrială. Alte liste lungi erau pline de numele celor care emigraseră în America, la sfârșitul aceluiași secol, în căutarea aurului și a unei vieți mai bune.

„Pe mațele satanei, de aici fug toți? Nu a venit chiar nimeni în locul celor emigrați? Atunci cum de mai există satul ăsta?”

Dar satul continua să ființeze, parcă spre a-i face în ciudă. Dezorientat, răsuci registrul în mâini și acesta se deschise la întâmplare, la o pagină oarecare. Ulrich înlemni – era sigur că nu

văzuse niciodată pagina cu pricina. Era o listă lungă de nume, ani și locuri, lista celor care veniseră în Glastonbury de-a lungul timpului. Pricepu că acel catastif străvechi fusese folosit cu ingeniozitate: într-o parte a lui erau plecările din sat, în partea cealaltă, răsucindu-l, găsi sosirile, iar între ele:

-George Foley, inginer, născut în 1798 la Londra, venit în 1845

-Lorena Foley, născută în 1820 la Londra, fiica lui George Foley și a Elisabethei Roberts, măritată Foley

(„Ei, drace”, mormăi Ulrich „aud pentru prima oară de această Elisabeth”. Dar citi mai departe, cu încăpățânare.)

-Margaret Foley, născută în 1821 la Londra, fiica lui George Foley și Elisabeth Roberts

-Richard Foley, născut în 1823 la Londra, student, fiul lui George Foley și Elisabeth Roberts. Mama, moartă la naștele, a fost înmormântată la Londra

-Yann Foley, născut în 1825 la Londra, student, fiul lui George Foley și Mary-Morgane Pendragon, soția lui George Foley din anul 1824.

Conform catastifului, Mary Pendragon îi mai dăruise două fiice lui George, dar nici un alt băiat. Murise în anul 1859 și fusese înmormântată la Glastonbury. Soțul ei o urmase în mormânt cu șase ani mai târziu. „Asta era cheia”, își spuse Ulrich victorios. „Richard și Yann au fost frați vitregi – prababil Richard a moștenit trăsăturile familiei Foley, pe când Yann a rămas un Pendragon.” Dușmănia lui Richard față de fratele mai mic i se părea acum explicabilă, ba chiar scuzabilă pânăla un punct: Yann era cel cu „sânge albastru”, iar Richard și-a simțit probabil amenințate privilegiile de primul băiat născut al familiei. Dintr-o dată motivul pentru care Yann dispăruse fără urmă în Viena i se păru evident: fiul lui Richard, în încercarea de a da de unchiul său, căutase un Foley și Ulrich ar fi putut să jure că Yann a folosit în exilul auto-impus numele de familie al mamei sale, nu numele de Foley al tatălui său, cu care de altfel nu se înțelegea deloc. „Nimeni nu a căutat un Pendragon la Viena”, cugetă Ulrich. „Nimeni, înaintea mea. E vremea ca această greșeală să fie îndreptată”.

-//-

Ieși în soarele strălucitor și se pierdu în mulțimea de gură-cască (în special turiști) care umpleau în ziua aceea luminoasă de vară străzile Vienei. Odată cu plecarea din Anglia, scăpase de ploile sâcâitoare și interminabile – aici, pe continent, era cald și bine, iar pe cerul albastru nu se zărea nici urmă de nor. Pe lângă toate astea, mai era și duminică. Slujba se terminase și puhoaie de lume se revărsau prin ușile larg deschise ale bisericii care domina, cu turnurile ascuțite și acoperișul policrom, întreaga piață. Ulrich se trase în umbra întunecoasă a bolților vechii biserici – era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a te ascunde de soarele arzător și se lămurise demult că putea pătrunde într-o biserică fără să ia foc sau să se transforme într-o mână de praf. Desigur, prezența crucifixelor și a apei sfințite îi perturba gândirea, dar acum nu era nevoie să gândească – pur și simplu nu avea la ce să se gândească (și asta îl enerva).

Își planificase acțiunile minuțios, așa cum făcea fiecare lucru: va căuta arhivele fostelor căi ferate cezaro-crăiești austriece, va intra în noaptea de sâmbătă spre duminică în arhive și va ieși duminică dimineață cu temele făcute – urma să reconstituie traseul în viață al lui Yann Foley, mai bine zis Yann Pendragon. Prima parte a planului mersese strună: abilitățile lui de ceasornicar, specializat în mecanica fină, făceau ca nici o ușă încuiată să nu-l poată opri. După ce intră în sediul arhivelor, constată plăcut surprins că era un loc în care nimeni nu instalase vreo videocameră: toată clădirea nu conținea decât dosarevechi și prăfuite, care probabil nu mai interesau decât pe vreun doctorand într-ale istoriei. În arhive domnea ordinea nemțească, așa încât găsi repede listele cu personalul care lucrase la extinderea și-apoi exploatarea rețelei de căi ferate. Lăudabil, toată arhiva era organizată după ani, anii pe tipuri de activități (fabricarea de locomotive, construcția de gări și linii ferate, exploatarea,…) iar în cadrul fiecărei activități listele cu numele celor care lucraseră acolo erau înșirate frumos în ordine alfabetică. Pe lângă asta, găsi bilanțul contabil anual al întregii societăți: cât și pentru ce se cheltuise, câți bani adusese transportul pe calea ferată – totul, înregistrat cu precizie, până la ultimul bănuț.

Își petrecu întreaga noapte studiind acele arhive teribil de ordonate, dar dimineața trebui să accepte că nu avea nici un rost să

caute în continuare și că era obligat să se dea bătut. Găsise, într-adevăr, numele lui Yann (care apărea ca Yann Foley-Pendragon) înscris în anul 1851. Acesta își începuse activitatea ca simplu muncitor la terasamentul liniei ferate Oravița - Baziaș, a cărei construcție a demarat în anul 1849, odată cu finalizarea clădirii gării din Oravița, cea mai veche gară din Europa de sud-est. Lucrările duraseră până în 1854, iar Yann, căruia i se recunoscuseră între timp studiile de inginer, a rămas la Oravița până în 1856, făcând testele pentru deschiderea liniei în vederea transportului de călători, după ce doi ani de zile trenurile nu căraseră decât cărbunele din munții Banatului către Dunăre, de unde vapoarele cu aburi îl duceau în toată Europa.

Ulrich își aducea bine aminte de anul 1790 și de Mathias Hammer, tăietorul de lemne care descoperise în pădurile Aninei, pe atunci un mic cătun al celor care defrișau pădurile virgine ale zonei, producând cărbune de lemn pentru uzinele metalurgice din Reșița, o piatră neagră. Piatra ardea și degaja o căldură neobișnuită – fusese descoperit cel mai bun cărbune cocsificabil cunoscut vreodată pe bătrânul continent. Ce vremuri! Anina s-a transformat rapid într-un oraș minier înfloritor, coloniștii au ridicat cartiere numite după locul lor de origine: colonia cehească, Steierdorf – cartierul austriecilor din Stiria și tot așa; ba chiar și o stațiune de vilegiatură, Sommerfrische, renumită pentru aerul ei curat.

Mai bine de două sute de ani durase exploatarea cărbunelui și viața prosperă a zonei. Prima mină se deschisese la doi ani după descoperirea lui Hammer și exodul coloniștilor către Anina și către Oravița începuse. La 1817 în Oravița se inaugura copia fidelă a Burgtheater-ului din Viena, orașul avea deja o farmacie, școli și iluminat public, în timp ce la Sommerfrische soseau mii de oameni din toată Eurora la ozonotarepie, iar în cazinoul din oraș se pierdeau și se câștigau în fiecare zi sume colosale. Pe lângă cărbune, pământul îi răsplătise pe oameni și cu cupru, cu aur (o mină de aur exista lângă Oravița de pe vremea romanilor) și-atunci când oamenii au înțeles ce foloase pot trage de pe urma lui – cu uraniul din Ciudanovița. Ulrich văzuse toate astea, dansase la seratele și balurile din Anina, pentru care femeile mergeau la Viena să-și comande rochii croite după ultima modă, frecventase cazinoul,

teatrul din Oravița și „lumea bună” a celor două orașe. Dar, ca orice activitate umană cu un început și un sfârșit, și minele din zonă se închiseseră, nevoile oamenilor și prioritățile lor deveniseră altele și întreg ținutul, cândva înfloritor, revenise la statutul de mici așezări agrare, uitate de lume.

Ulrich îl regăsi pe Yann în registrele societății cezaro-crăiești de căi ferate în 1857 – plecase din Oravița după darea în funcțiune a liniei Oravița – Baziaș și se întorsese la Viena, unde stătuse timp de trei ani. Yann-Foley Pendragon nu și-a pierdut vremea degeaba prin Viena: a fost trimis să studieze Semmeringul, prima cale ferată de munte din lume la aceea vreme, ale cărei tunele străpungeau Alpii. Se pare că a elaborat și o lucrare științifică referitoare la „tehnici de realizare a curbelor în pantă în cazul liniilor ferate montane”, ceva care ar fi echivalat cu un doctorat din zilele noastre. Apoi s-a întors la Oravița, confirmând ceea ce Ulrich bănuia din clipa când aflase, din jurnalul lui Richard, că fratele mai mic a fost pomenit de un ziar englezesc ca participant la construcția celei mai spectaculoase linii de cale ferată din lume la aceea dată.

Ulrich cunoștea povestea și făcuse parte dintre tinerii entuziaști care pariaseră în draci, în jurul anului 1860, la casele de pariuri din Anina. Istoria era legată de cărbunele din Anina, care trebuia să ajungă în Europa centrală (adică la Viena), ceea ce nu era simplu deloc. Anina se află la aproape șase sute de metri deasupra nivelului mării, în creierul unor munți până atunci neumblați, acoperiți de păduri virgine. De la Oravița problema fuse deja rezolvată: „aurul negru” se încărca în vagoane, se descărca la Baziaș din trenurile care ajungeau lângă Dunăre pe o linie ferată de câmpie, iar de acolo era mutat în cala vapoarelor cu aburi și transportat la Viena. Simplu! Rămâneau însă cei cincisprezece kilometri (în linie dreaptă) între Anina și Oravița. Munte și piatră, nici o palmă de pământ neted!

Un prim proiect de transport al cărbunelui între cele două localități a fost propus în 1847: o galerie subterană de la Anina la Lișava, galerie până la care cărbunele urma să fie adus cu căruțe trase de cai. De la Lișava la Oravița, unde pantele muntelui se îndulcesc cât de cât, urma să se realizeze o cale ferată. Proiectul a fost demarat dar s-a împotmolit în săparea galeriei subterane. Câțiva ingineri cu vederi radicale au spus atunci că această idee de

transport parțial cu trenul, parțial cu căruțele trase de cai nu este o soluție destul de modernă, nu e în pas cu vremurile. „Dacă ne putem gândi la o galerie subterană, cu atât mai mult ne putem gândi la tunele pentru o linie ferată care să lege direct cele două orașe, Anina și Oravița”, spuseseră ei.

„Așa ceva nu s-a făcut niciodată și nici nu poate fi făcut” a venit replica atoateștiutoare a conservatorilor. Firesc, spiritele s-au inflamat și lumea a început să pună pariuri – se va face sau nu linia ferată dintre Anina și Oravița?

Ulrich pariase și el – avea pe atunci mai mult de trei secole de experiență și văzuse multe, dar totuși o linie ferată prin sălbăticia de nedescris a acelor locuri i se păruse o utopie, un vis fără nici o bază reală. După care dispăruse din zonă pentru vreo zece ani, din același motiv pentru care fugise de la Glastonbury Festival: munții Aninei s-au transformat într-un imens șantier, liniștea arhaică a locurilor părea alungată pentru totdeauna. Chiar dacă în aceea perioadă locuia când la Viena, când la Bratislava, Ulrich aflase din ziare că unul dintre arhitecții liniei ferate s-a sinucis aruncându-se în prăpastie de pe munte, atunci când la săparea unui tunel echipa din aval și cea din amonte nu se întâlniseră, în urma unei greșeli de calcul. „Știam eu” mormăise vampirul. „Așa ceva pur și simplu oamenii nu pot să facă, e peste capacitățile lor”. Dar oamenii s-au încăpățânat să continue, alții au venit în locul celor care muriseră – accidentele de muncă nu erau puține la mijloc de secol XIX - și Ulrich a trebuit să revină la Oravița ca să-și plătească datoria – pierduse pariul!

Iar numele lui YannFoley-Pendragon apărea printre cele ale constructorilor acelei minuni începând cu anul 1861 și terminând cu sfârșitul anului 1864, când linia ferată era deja funcțională. Apoi se întâmplase ceva ciudat: toți cei cu studii de specialitate care lucraseră acolo, după dobândirea unei experiențe impresionante, au fost trimiși să execute alte linii ferate de munte - se inaugurau primele trasee în Italia de nord, în Alpi și Apenini, în Croația actuală, se deschideau noi trasee în Austria. Toți, cu excepția lui Yann!

Oamenii cu priceperea dobândită la linia Anina – Oravița, căreia i se dusese faima în toată Europa, erau căutați ca pâinea caldă și plătiți regește, după cât de grea și de periculoasă le era

munca. Toți merseseră să lucreze în altă parte, numai în dreptul numelui lui Yann Foley scria „demisie – decembrie 1864”. De ce oare? Omul avea treizeci și nouă de ani, era în plină putere, iar din acel moment orice informație despre el dispăruse din arhive, ca și cum Yann ar fi murit. Ce motive ar fi avut să demisioneze și să părăsească astfel societatea de căi ferate? Doar avea un serviciu bine plătit și un rost al lui în lume. Ce om abandonează așa ceva? „Nu și-a iubit meseria”, îi răsună blondului în minte. „Voia să devină artist, pictor”. Da, dar mai încercase asta odată, în tinerețe – fără folos. Fusese obligat să abandoneze, din lipsa fondurilor necesare pentru a duce o viață cât de cât omenească. Oare a mai reluat aceeași experiență la maturitate? Banii economisiți pe când lucra la căile ferate i-au permis să se dedice artei? Puțin probabil! „Sau l-a ucis Richard”, îi trecu blondului prin minte. Nu ar fi fost prima crimă, doar Richard îl omorâse și pe fotograf, așa încât te puteai aștepta la orice de la el.

„Yann a plecat de la Glastonbury având Graalul asupra sa”, reflectă vampirul. „Chiar dacă Richard l-a urmărit încercând să scape de el, Graalul trebuia să-l protejeze”. Și totuși, registrele agasant de exacte și de detaliate ale căilor ferate austrece nu mai pomeneau nici un cuvințel despre Yann Foley după anul 1864 – un om sănătos, în puterea vârstei dispăruse fără urmă și nimeni nu părea să se fi impacientat din cauza asta.

Ulrich abandonă căutarea. Oricât de repede ar fi lucrat, afară se făcuse deja ziuă, ceea ce-i scădea cu mult rapiditatea de acțiune iar imensitatea acelei arhive o verificase deja, răsfoind sute de dosare pagină cu pagină. Dezamăgit că îl pierduse pe Yann Foley, de parcă ar fi fost o pierdere personală, decise să plece acasă. Va profita de zilele lungi, cu mult soare pe cer, ca să se retragă pe fundul lacului lângă care își ducea existența și să lase pur și simplu timpul să curgă pe lângă el pânăla venirea iernii. Planul i se păru bun – luă un tren de la Viena la Budapesta, iar de acolo un alt tren îl duse la Timișoara. Ultima parte a călătoriei până la Oravița o făcu într-un autobuz de navetiști, înghesuit între o femeie teribil de grasă și coșul imens, plin cu bunătăți, al unei alte femei care sporovăi neobosită tot drumul. Coborî cu un aer nehotărât din autobuz, își roti ochii încântat de verdele crud al ierbii și de mirosul de ploaie, trase

adânc aer în piept (deși vampirii nu au nevoie să respire) doar pentru a simți izul familiar al pădurii de foioase, al pământului de acasă și al puzderiei de flori care se deschideau în iunie în toate ungherele grădinilor și prin toate luminișurile codrului și dintr-o dată i se păru că Yann Foley, legendele regelui Arthur și Graalul însuși nu mai aveau nici o însemnătate – toate păleau în fața frumuseții acelor locuri.

Cap.10 O excursie cu trenul

Mă întorceam de la serviciu, seara pe la ora șapte, când l-am zărit: mă aștepta așezat pe banca din fața blocului, îmbrăcat ca de obicei în pantaloni negri de catifea și o cămașă din mătase violet, în culoarea ochilor lui mari și stranii. În jur era mult mai rece decât era normal să fie într-o seară de iunie, iar trandafirii cățărători care se agățau de gardul din spatele băncii pe care se așezase el, păliseră.

-Nu erai în Anglia, parcă?am întrebat surprinsă de prezența lui acolo.

-Eram, dar m-am întors. Mi-am isprăvit treaba la Glastonbury și am revenit la Sasca.

Ghinion! Trebuia să-l invit în casă, din moment ce el pe mine mă aștepta, iar lucrul ăsta îmi dădea fiori pe șira spinării: nu fiori de groază (Ulrich era un tip civilizat, nu m-ar fi atacat niciodată), ci fiori de frig. Abia scăpasem de câteva săptămâni de ploaie și vreme rece, care coborâseră în mod neplăcut temperatura din apartamentul meu și-acum urma să discut cu Ulrich, care avea efectul unui congelator cu ușa lăsată deschisă. Dar ce puteam face? Trebuia să vorbim și la majoritatea acestor discuții nu era bine să fie de față martori, pentru că uneori ajungeau în zone mai mult decât stranii ale realității.

O cunoscusem pe Nelly Noel cu aproape zece ani în urmă, când mă rugase s-o ajut cu tehnoredactarea uneia din cărțile ei. Țin minte și acum manuscrisul pe care mi l-a adus, oribil de plin de tăieturi, adăugiri, salturi peste pagini marcate cu săgeți indicatoare și mai presus de toate, scris cu o groaznică pastă roșie, care obosea ochii și făcea lectura cu adevărat neplacută. Dar cu toate astea subiectul „m-a prins”, cum s-ar spune și a făcut munca mea mai ușoară (și – de ce să n-o recunosc – era extrem de bine plătită?). Acum Nelly angajase o secretară pentru această corvoadă, o tânără care venea câte patru ore pe zi la casa ei pierdută în pădurile de la Lacul Dracului, casă pe care o ridicase după multe lupte pentru a obține aprobările necesare, asta pentru că se afla într-o arie naturală protejată, cu statut de rezervație, pe Cheile Nerei. Pentru o scriitoare excentrică, motivația construirii casei, de fapt o superbă vilă cu un etaj, în acel loc era perfect credibilă: locul o inspira, peisajul mirific al

Cheilor Nerei fiind considerat unul din cele mai spectaculoase din țară, dacă nu din toată Europa. Eu, bineînțeles,fusesem pusă la curent și știam istoria adevărată, aceea căUlrich murise pe malul lacului și a fost azvârlit în apă acum cinci sute de ani, agonizând în urma rănilor primite de la niște muritori, dar cu gâtul mușcat de un vampir. Aici se transformase din tânărul naiv și credul în vampirul întunecat a cărui prezență aducea apele lacului aproape de punctul de îngheț chiar și în plină vară. Atât că, devenind nemuritor, Ulrich se transformase doar fizic: în ciuda puterii și rapidității care caracterizează această specie (recunoscută ca atare de foarte puține ființe vii și pe care naturaliștii nu o catalogaseră niciodată), el a rămas același băiat de ispravă care fusese întotdeauna, un individ căruia nu i-ar fi trecut prin minte niciodată să ucidă vreun om ca să se îndestuleze cu sângele lui, nici să facă rău unei făpturi înzestrate cu rațiune atât timp cât aceasta nu-i făcea rău la rândul ei – un motiv suficient ca să-l invit fără teamă în apartamentul meu.

După ce nu m-am mai ocupat cu tehnoredactarea și pregătirea pentru tipar a cărților sale, relația noastră s-a transformat cu timpul într-un soi de legătură între Sherlock Holmes și doctorul Watson. El începuse să se preocupe de legendele omenirii și de găsirea a tot soiul de artefacte ciudate, care de multe ori duceau la crime și criminali umani, al căror comportament voia să-l înțeleagă. Eu eram o devoratoare a poveștilor polițiste și învățasem să mă întreb, chiar înainte ca el să-și termine istorisirea întâmplărilor, cine și ce câștiga în urma încrengăturii de fapte prezentate, iar el susținea că întrebările pe care i le puneam îl ajutau să înțeleagă tiparele de comportament uman. Așadar se obișnuise să mă caute ca să-mi relateze cele mai ciudate aventuri din existența lui și să-mi ceară părerea referitor la ele. Acum am ascultat, interesată, povestea lui Yann și Richard Foley, a scrisorilor de amenințare ale avocatului Anderson și a Graalului însuși.

-Știu că îți place să călătorești, îmi spuse Ulrich. Pot să contez pe tine ca să mă însoțești de la Oravița la Anina și înapoi cu trenul?

Firește, eram încântată. Mă bucuram realmente pentru un astfel de drum și speram că, arătându-mi bucuria, îmi va ierta insuccesul în a-l găsi pe Yann Foley prin jungla de date a internetului. S-a grăbit să-mi spună că nu e nici o problemă, că știa

oricum unde se dusese și ce făcuse Yann după ce se despărțise de Viena anului 1851.

-Dar să fii neapărat lunea viitoare, dimineața la șapte și jumătate, la autogară, îmi sugerase el. Iei autobuzul de ora opt spre Oravița, cobori la autogara din oraș, apoi urmează să te grăbești să prinzi trenul care pleacă spre Anina cu o jumătate de oră înainte de miezul zilei, măpuse Ulrich la curent. Te voi aștepta pe peronul gării din Oravița.

Am făcut exact cum îmi zisese și iată-mă într-o zi mohorâtă de început de vară urcând treptele către peronul gării din Oravița, unde urma să mă întâlnesc cu el. Degeaba îi spusesem că era o afacere proastă să mă ia cu sine în speranța că Graalul mi se va arăta mie. E drept că eu sunt om, nu vampir, dar în materie de credință și religie amicul meu cel blond are cunoștințe net superioare celor ale mele. El se născuse la granița dintre Ev Mediu și Renaștere, când biserica domina încă viața omului, pe când eu eram un produs tipic al epocii comuniste, care a creat atei pe bandă rulantă. Singurul personaj pomenit în vreo scriere biblică, cu care simțeam că am ceva în comun, era Sfântul Toma, necredinciosul. Probabil și eu aș fi crezut dacă aș fi văzut, deși Ulrich se străduia să-mi explice că procesul e taman pe dos, că întâi trebuie să porți credința în suflet ca apoi ochii să vadă semnele potrivite. Nu pricepeam și pace! Mă convinsesem singură că Graalul nu avea cum să mi se arate tocmai mie, o necredincioasă. Cu toate astea am acceptat să-l însoțesc pe Ulrich – ce om cu mintea întreagă ar rata un lucru atât de palpitant ca o călătorie pe cea mai frumoasă cale ferată de pe bătrânul continent?

Așadar am urcat la etajul gării din Oravița și mi-am aruncat ochii roată ca să reperez chica blondă a vampirului. Simplul fapt de a umbla prin gara din Oravița e o trăire în sine, pentru că intrarea în clădire e la parter, iar peronul la etaj. Cândva existase un ascensor hidraulic pentru pasageri, acum o scară exterioară duce la liniile de cale ferată. De fapt e vorba doar de o singură linie, cea care leagă orașul de Anina, pentru că pe ruta Oravița-Baziaș nu mai circulă trenuri de multă vreme – azi o parte a acestei linii se găsește pe teritoriul Serbiei și trenul nu mai poate ajunge decât până la Iam. Venind de departe, vezi un superb viaduct de cale ferată, care

domină orașul de la mai bine de zece metri înălțime deasupra caselor. Lumea crede în general că el aparține celebrei linii ferate montane, dar nu este așa – e viaductul care ducea cândva la Baziaș și pe care n-a mai trecut o locomotivă din vremuri imemoriale.

Pe Ulrich l-am găsit studiind vechea locomotivăcu aburi care circula cândva până la Anina și care e expusă în gara din Oravița: un monstru imens de fier negru, cu un spațiu mult supradimensionat pentru depozitarea cărbunelui. Fochistul care alimenta acest colos trebuise să fie un om iute de mână, pentru că, spre a face trenul să urce îngrozitoarea pantă de douăzeci și unu la mie a liniei, focul care genera aburul necesar locomotivei era întreținut și ințețit cu cantități impresionante de cărbune. Probabil că amicul meu s-a pleoștit văzând locomotiva aflată pe linie, în fața celor două vagoane ale trenului, pentru că era una Diesel banală, modernă. Vagoanele în schimb făceau toți banii: proaspăt vopsite în galben și verde strident, datau din perioada interbelică și aveau bănci de lemn înșirate pe toată lungimea vagonului, care era mai scurt decât cele obișnuite și necompartimentat. Citisem pe undeva că aceste vagoane sunt întreținute cu mare grijă, pentru că dimensiunile lor sunt adaptate razelor de curbură extrem de mici ale liniei, mult sub standardele actuale.

-Mă mir că linia asta mai funcționează, observă Ulrich în timp ce ne așezam în băncile de lemn, cât mai aproape cu putință de geamurile pe care se va derula „spectacolul", ca pe un ecran de cinematograf.

-Au tot vrut s-o închidă, dar nici localnicii și nici asociațiile de conservare a patrimoniului istoric nu au permis acest lucru. E drept că acum există șoseaua, dar nu toată lumea are mașină pe-aici și-apoi sunt și turiștii care pentru asta vin în regiune.

-Și pentru Cheile Nerei, mă completă Ulrich.

-Da, și pentru ele. În zonă ai ce vedea, natura e spectaculoasă.

Se aplecă spre mine și întrebă în șoaptă, deși nefiind încă perioada vacanțelor, trenul era mai mult gol:

-Când s-a vorbit ultima oară despre închiderea liniei?

-Păi, se vorbește mereu! Oricum, din trei curse pe zi a rămas una singură și linia nu mai e rentabilă economic de multă vreme, dar

cum e o atracție turistică de prima mână, iar în vacanțe trenul e plin...

-Așa și trebuie, șopti Ulrich. Continuă, tot în șoaptă: cred sincer căYann Foley a adus Graalul încoace și l-a ascuns pe aici pe undeva, pe când lucra la construcția liniei ferate. Graalul are rolul de a sluji și de a proteja oamenii cu magia lui străveche. Chiar dacă oamenii îl caută și nu-l găsesc, el nu poate fi niciodată nici uitat, nici abandonat, pentru că în absența oamenilor nu-și poate îndeplini misiunea.

M-am apropiat de blond și am spus, la fel de încet cum vorbise el:

-Dar Yann ar fi putut ascunde Graalul pe linia cealaltă, aflată în construcție când el a venit încoace, cea înspre Baziaș, nu?

-O linie de câmpie, șopti Ulrich. Greu de crezut! Pe când aici e plin de tunele și de văgăuni săpate în corpul muntelui, în care poți să cauți până îți pierzi mințile. Tipic pentru Graal!

-Nu mi-e rușine nici cu viaductul acela abandonat peste care trecea trenul spre Baziaș, am spus. Ajunge să scoți un bloc de piatră din el, să scobești o deschidere, să pui cupa înăuntru și să așezi piatra la loc. Poftim de caută acul în carul cu fân!

-Nu, mă contrazise el, Graalul nu poate să se afle într-un loc abandonat. De fapt cred că încercarea de a închide linia asta a fost evenimentul care a dus la perturbarea energiei liniilor Ley. Cum liniile Ley sunt interconectate într-o rețea care îmbracă tot pământul, perturbațiile s-au transmis până în Anglia, unde s-a aflat Graalul timp de aproape două milenii și asta a dus la prăbușirea avioanelor. Lucrurile magice așa funcționează, crede-mă că știu ce zic.

Discuția ne-a fost întreruptă de un fluierat ascuțit al locomotivei și trenul se puse lin în mișcare.

-Deschide ochii bine, îmi susură Ulrich la ureche.

Asta era o recomandare superfluă, pe care n-ar fi trebuit să mi-o facă. De îndată ce trenul ieși din gară, părăsi orășelul și își începu drumul domol către nord-est: treizeci și trei de kilometri în mai bine de două ore de urcuș continuu. Nu-mi venea să-mi iau ochii de la geam – treceam printre dealuri pline de flori și de arbori care se aplecau formând o boltă ca un tunel verde, prin care locomotiva se

strecura târând după sine cele două vagoane vopsite în verde și galben, culori care le făceau să pară una cu peisajul.

-La ce ar trebui să fiu atentă?I-am întrebat încet pe Ulrich. Cum ar putea să se manifeste prezența Graalului?

-Nu știu, răspunse el în șoaptă. Nimeni nu știe. După părerea unor teologi medievali, ar fi vorba de un extraz mistic sau cam așa ceva.

-Pfui, am pufnit neîncrezătoare. Ți-am zis doar că sunt atee, așa că n-am habar cum se prezintă acela „extaz mistic”.

-Dupa alții, continuă blondul, ar trebui să te simți cam ca primii oameni în rai, înainte de căderea în păcat.

-Adică dezbrăcată, am chicotit eu. Noroc că am treningul și bocancii pe mine, ba chiar și rucsacul.

-Nici vorbă. Ei nu știau că sunt dezbrăcați. Cred că e vorba pur și simplu de o stare de fericire.

-Păi, asta nu e greu deloc, să fii fericit aici. Uită-te și tu pe geam, nu e minunat ce se vede?

Acum norii se spărseseră și petice de cer albastru se zăreau din loc în loc, ba chiar și câteva raze de soare timide luminau peisajul, făcând să sclipească picăturile ultimei ploi pe frunzele copacilor, asemenea unor smaralde neprețuite. Natura devenea tot mai sălbatică, vârfurile dealurilor se înălțau tot mai sus și trenul străbătu un viaduct aruncat deasupra prăpastiei, urmat imediat de un al doilea și de un al treilea, acesta din urmă foarte lung și extrem de înalt. Fundul văii abrupte pe deasupra căreia treceam se zărea ca privit de la ultimul etaj al unui bloc-turn. Apoi trenul încetini și opri preț de câteva clipe.

-Aici a fost cândva satul Maidan, un târg încă de pe vremea turcilor, cu o carierădin care oamenii scoteau plumb și aramă. Acum nu e decât un punct de oprire, satul se găsește la ceva distanță de linie și se numește Brădișor, îmi spuse Ulrich.

Dacă pânăla Maidan trenul urcase doar puțin, de acum am început să mă simt ca într-un avion care decolează. Locomotiva suia pieptiș muntele, mie mi se înfundaseră urechile și îmi țineam gura căscată ca să atenuez presiunea din timpane, care devenise dureroasă. Însoțitorul meu, care nu suferea de asemenea necazuri omenești, râdea încetișor de mine. Ne-am oprit din nou, peste trei

sferturi de oră, în gara Lișava, timp în care am străbătut șase kilometri măsurați din Maidan.

-Du-te în coada trenului și pregătește-te să fotografiezi, îmi spuse Ulrich. Ce e frumos abia de acum urmează.

Ultimul vagon se termina printr-o platformă deschisă pe care m-am instalat cu genunchii ușor îndoiți și picioarele rășchirate, ca să contrabalansez cumva mișcarea trenului. Oricât aș fi vrut să-mi aleg timpi scurți de expunere pentru pozele mele, ne aflam într-un tunel verde de vegetație care absorbea lumina, așa că am fost nevoită să-mi țin respirația și să mă rog ca fotografiile să iasă clare. Nu cred cărugăciunea asta era genul de extaz mistic la care se referise Ulrich mai devreme, dar parcă poți să știi?

Am apăsat pe declanșator... și am trecut subit de la rugăciuni la înjurături.

-Paștele mă-sii de treabă, din poza asta n-a ieșit nimic!

Ulrich râse. Până să-mi reglez aparatul, intrasem într-un tunel și pe ecranul aparatului meu de fotografiat se zărea o imensă pată neagră în mijlocul căreia se deslușea un fir anemic de lumină.

-Ți-am spus doar că îți trebuie iuțeală de mână ca să faci poze aici, dar tu ai fost ironică și mi-ai răspuns că la cincisprezece kilometri pe oră, viteza trenului ăstuia, poți să și dormi între două imagini. Poftim, ți s-a făcut pe voie, vei dormi cu mult mai bine dacă nu te mai deranjează lumina.

-La dracu'. Îți bați joc de mine!

-Zău, eu nu l-aș pomeni pe șeful meu în așa un loc întunecos. Mai bine te pregătești din vreme pentru că...

Pentru că am ieșit din tunel la fel de repede și de neașteptat pe cât intrasem. În fața noastră se zărea deja tunelul următor!

-Când ieșim și din ăsta, întoarce-ți capul și privește în urmă! Deasupra lui e pusă o placă pe care scrie anul construcției, 1863.

-Mulțumesc. Mai sunt multe?

-Până la următoarea stație, nouă în total. Nouă tunele și unsprezece kilometri de linie e ceva, nu? Apropo, doar două sute de metri sunt în linie dreaptă, în rest urcăm.

Era evident că urcam. Iar mi se înfundaseră urechile și vocea ghidului meu se auzea parcă de la mare distanță.

-În următorul tunel să-ți faci cruce. Eu nu pot, din motive evidente.

Am făcut cum îmi ceruse, apoi am vrut să aflu motivul.

-Pentru că e tunelul lui Dollhoff, iar el n-a avut parte de cruce pe mormânt. Măcar așa sufletul lui își va găsi liniștea.

-Dollhoff e arhitectul care s-a sinucis pentru că a greșit un calcul?

-Da. A fost un om bun și un constructor capabil, doar că pe-atunci și mai ales la amploarea acestei lucrări greșelile costau scump.

Trenul a ieșit din tunelul Dollhoff, apoi a intrat într-alt tunel, în timp ce eu fotografiam în draci. Din anumite unghiuri, din gura unui tunel se vedeau altele două înșirate în linie dreaptă și separate prin fâșii înguste de lumină verzuie, culoare dată de vegetația luxuriantă. Pe o parte se zăreau pereții abrupți de stâncă, pe partea cealaltă a șinei prăpastia adâncă. În unele locuri se vedeau contrașine, montate anume ca trenul să nu deraieze. Linia ferată avea în ea ceva ireal, părea suspendată la mijloc între cer și adâncul văilor al căror fund îndepărtat nici măcar nu se deslușea în întuneric.

-Să vezi cum e iarna, când versanții sunt acoperiți cu zăpadă, îmi spuse Ulrich. Uneori blocuri masive de gheață se prăvălesc peste linie, trenul se oprește, mecanicul coboară și împreună cu pasagerii pune mâna pe lopată, ca să degajeze calea.

-Mda, un mod ideal de a te încălzi, datul la lopată!

-Vorbesc serios! Chiar așa se întâmplă, sau în fine, se întâmpla când pe-aici circulau locomotive cu aburi.

Tunelele se repetau într-un ritm amețitor, care-mi tăia respirația. Sau de vină erau diferențele de altitudine, pentru că urcam mereu?

-Acum înconjurăm dealul Golgotei, continuă Ulrich să explice.

-Ei, poftim, dacă ai pornit după Graal, aici e locul unde trebuie să-l cauți.

-Simți ceva? Vezi ceva ce eu nu pot vedea?

Să vezi lucruri care scapă privirii inuman de ascuțite a unui vampir e cu neputință, așa că am dat doar din mână a lehamite la întrebarea lui.

-Bineînțeles că nu văd nimic care ție ți-ar fi scăpat, fac doar legătura cu numele dealului: Golgota era locul în care a fost răstingnit Isus, iar tu cauți cupa din care a băut El la ultima cină. Nu crezi că cel care a botezat locul ăsta după un deal din Ierusalimul de acum două mii de ani a făcut-o cu o intenție anume?

-Ba da, dar te voi dezamăgi: dealul nostru se numește Golgota de dinaintea venirii în regiune a lui Yann Foley. Numele l-a primit cu mai bine de o sută de ani mai devreme, din partea primilor coloniști care erau agricultori. Golgota noastră e îngrozitor de abruptă și de greu de urcat, iar solul stâncos, bogat în minereuri, a făcut imposibilă terasarea dealului, deși oamenii au încercat. Acolo pur și simplu nu au reușit să cultive nimic, dealul s-a opus cu înverșunare, parcă vrând să rămână în starea lui de sălbăticie de dinainte de apariția omului pe aceste meleaguri. De aici i se trage numele.

-Da, dar Yann trebuia să aleagă cumva un loc special pentru a ascunde cupa de lemn și mă gândesc că poate toponimele regiunii l-au inspirat. Eu așa aș fi procedat în locul lui, asta e sigur.

-Bine, am reținut ideea ta și voi explora ținutul cu toată atenția.

Abia am apucat să văd că trenul iese iar la lumină din adâncul tunelului, când locomotiva frână brusc și ne oprirăm. În fața noastră se zărea o căsuță mică, o miniatură care părea construită pentru păpuși. Avea un acoperiș ascuțit, geamuri cu sticlă termopan și un soclu din piatră atât de înalt încât casa dădea impresia de construcție cocoțată pe catalige. În lumea asta ciudată și cu totul neconvențională, căsuța de basm reprezenta o gară. „Gârliște” se putea citi pe peretele lateral. Am parcurs peisajul cu ochii lacomi: din spatele casei pornea un drum ascendent, care se pierdea după o culme domoală, iar în pantă, pe lângă drum, se afla o altă casă, de astă dată mare, joasă și dărăpănată – o casă pe care o știam dintr-o fotografie păstrată în familia mea cam din anii 1925-1935. Mi-am șters pe furiș o lacrimă, sperând că Ulrich e ocupat cu altceva și nu mă bagă în seamă, dar el bineînțeles a observat.

-Ce-i, de ce plângi? Nu fii tristă, viața omului e prea scurtă pentru așa ceva.

Ca să-și arate compasiunea, mă strânse în îmbrățișarea lui care-mi făcu dinții să clănțănească în gură.

-Casa aia a aparținut bunicilor mei, am spus printre suspine, înghițindu-mi lacrimile și arătând spre clădirea mare și părăginită.

-E imposibil! Aia e fosta locuință a celor care deserveau cândva gara, șeful de gară cu familia și acarul cu familia. Până în sat e cale de două ore în coborâre continuă, așa că cele două familii trăiau izolate în casa mare și galbenă iar drumurile lor duceau când la Anina, când la Oravița dar foarte rar în sat.

-Știu. Exista o platformă prevăzută cu o bancă și un volant care acționa, printr-o tijă lungă, un soi de mecanism bielă-manivelă. În urcare spre Anina trebuia să miști de tija aceea, cam ca și cum ai vâsli, iar platforma se deplasa pe șina de cale ferată. În coborâre spre Oravița era mai simplu, pentru că pe panta mare platforma era trasă în jos datorită atracției gravitaționale. Era un mod simplu și comod de deplasare iar bunicii l-au folosit deseori ca să meargă la balurile din Anina.

-Tu chiar ai avut rude în zonă, dacă știi așa de bine platforma aia și modul ei de funcționare. A fost dezafectată acum mai bine de șaizeci de ani, pe vremea când nici măcar nu te născuseși, dar bătrânii satului își mai aduc aminte de ea. Deci cum e cu bunicii tăi?

-Bunicul a fost șeful gării din Gârliște, cândva între cele două războaie mondiale. Eu nu l-am cunoscut – a murit de tânăr – dar mama a copilărit practic la casa gării și mi-a povestit multe. Mergea la școală în Timișoara, unde locuiau străbunicii mei, însă fiecare vacanță o petrecea aici, cu părinții. A colindat prin multe locuri, pentru că cei de la căile ferate erau mutați adesea de la o gară la alta, dar dintre toate locurile ei Gârliștea i-a plăcut cel mai mult. Vorbea mereu de frumusețea peisajului de munte, de caprele bunicii care se suiau pe tunele și pășteau acolo toată ziua, iar seara erau imposibil de adus acasă, de păstrăvii fripți în jar, de terenul de tenis amenajat de bunicul, de tirul cu arma de vânătoare – se trăgea după un fel de talere rotunde din metal, lansate dintr-un tun în miniatură, de balurile din Anina și de vacanțele de iarnă în care bunicul cobora în sat pe schiuri, cu pușca pe umăr de răul lupilor.

-Bunicul tău a fost nea Matei cumva?

-Da.

-L-am știut. Am bănuit că de el era vorba, când ai pomenit de terenul de tenis. Juca foarte bine și trebuie să recunosc că m-a bătut

de vreo câteva ori.

-Pe tine? Cu viteza și agerimea privirii tale?

-Păi, m-am ferit să mă arăt prea iute și prea ager. El mă știa ca pe ajutorul albinos, care se ferea de soare ca de ucigă-l toaca, al spițerului din Anina – asta eram pe-atunci și nu voiam să fiu nevoit să dau explicații despre natura mea mai... hm... neobișnuită. E adevărat că în perioada aceea Gârliștea era un sat bogat și viața era tare frumoasă aici.

-Dar asta ne face să eliminăm Gârliștea și puzderia de tunele din jurul ei de pe lista de locuri în care familia Foley ar fi putut ascunde Graalul.

-Da? De ce?

-Pentru că tu susții că prezența sau apropierea Graalului lungește în mod neobișnuit viețile oamenilor. Bunicul a murit cu puțin după ce a împlinit cinzeci de ani.

-Am zis că lungește viețile, nu că ar avea puterea să vindece bolile profesionale. Inhalarea fumului locomotivelor, plin cu praf de cărbune, i-a fost fatală bunicului tău, să știi asta. Dar el nu a trăit foarte mulți ani la Gârliște și când a plecat de aici era încă sănătos. Însă mai bine să vorbim despre bunica ta, o femeie celebră pentru frumusețea ei, dar extrem de bolnăvicioasă. Zici că ai cunoscut-o bine, ceea ce mă face să cred că a trăit mult.

-Nouăzeci de ani, am recunoscut.

-Și mama ta?

-Nouăzeci și cinci.

-Și femeia mai în vârstă care aducea copiii familiei în vacanță la Gârliște?

-Era străbunica mea. A trăit nouăzeci și patru de ani.

-Toate aceste persoane își petreceau, ca din întâmplare, vara la Gârliște, observă Ulrich. Toate aceste vârste venerabile nu au nici o legătură cu Graalul, nu?

-Păi… în cazul în care presupui că Graalul ar fi ascuns undeva pe-aici, vei avea foarte mult de căutat. Dacă Yann nu a îngropat pocalul chiar sub terasamentul liniei de cale ferată, lucrurile se complică al naibii: bătrânul drum dintre sat și Anina se desfășoară pe cheile Gârliștei, cele mai sălbatice chei din câte am văzut vreodată, pline de peșteri și arcade naturale de piatră, iar în partea mai veche

a satului sunt câteva case ruinate și cotropite de vegetație, ale căror beciuri adânci nu știi nicodată ce pot ascunde. Asta fără a pune la socoteală drumul de două ore de urcuș dintre sat și gară, sălbăticit și el dar pe care am văzut urme din pavajul de odinioară. Poftim de caută acul în carul cu fân!

-Dar știu că ai făcut cercetări, nu glumă!

-Am crescut cu povestea frumuseților Gârliștei, așa încât mi s-a părut normal să vin încoace și să arunc o privire. Recunosc că peisajul m-a tulburat.

-Și cum te-ai simțit?

-Melancolică. E un loc unde cândva omul conviețuia armonios cu natura, dar acum pare uitat de lume și natura șterge urmele trecerii omului. În plus, toți cei care mi-au spus povești frumoase despre sat sunt în lumea celor drepți și asta mă întristează.

-Cunosc senzația. În cinci sute de ani am pierdut multe ființe iubite. Deci nu simți nici un pic de fericire când revezi locurile astea?

-Ba da, dar amestecată cu tristețe și cu durerea pierderii. Nu am nici o idee dacă așa ar trebui să mă simt în prezența Graalului sau nu.

-Fericirea nu înseamnă numaidecât că trebuie să fii veselă tot timpul și să râzi în hohote. Sunt multe feluri de a fi fericit și unele nu exclud tristețea.

Am băgat la cap ce mi-a zis Ulrich. Suna ca o sentință de viață a unui bătrân înțelept și nu era el bătrân, nespus de bătrân sub înfățișarea de tânăr de treizeci de ani, cu pielea netedă și părul ca aurul strălucitor?

În timp ce noi discutam astfel, trenul se puse din nou în mișcare. Până în Anina mai erau de parcurs nouă kilometri, trecând prin patru tunele și peste spectaculosul viaduct Schlucht, înalt de treizeci de metri. Panta se domolise, de la Gârliște la Anina nu se mai urcă în mod semnificativ, ba chiar există o porțiune a liniei pe care trenul coboară. De sus, de la înălțimea terasamentului, se zărea platoul carstic al Carașovei cu minunatele chei ale Carașului ca o despicătură de fulger în podișul calcaros. Vegetația de foioase de pe marginea liniei ferate fusese înlocuită aici de pădurea de brad și aerul devenise mai rece, proaspăt și mirosind a munte și a rășină. Privind în jos, spre vale, zăream din ce în ce mai multe case, ba

chiar și câteva blocuri de patru etaje și instalații industriale vechi, dezafectate. Am observat de departe puțul celebrei mine de cărbuni a Aninei, puțul întâi care a funcționat timp de peste două sute de ani și care ducea la cea mai adâncă mină din țară, de peste o mie două sute de metri – un kilometru și mai bine în jos, spre măruntaiele pământului niciodată atinse de lumina zilei.

Locomotiva fluieră scurt și intră în gara Anina, aflată în apropierea vechii mine. Cei câțiva călători răzleți coborâră din vagoane și plecară fiecare în treaba lui. Ne-am dat și noi jos din tren pentru câteva minute, cât să facem doi-trei pași pe peronul gării și să ne dezmorțim oasele. Trenul pleca înapoi la Oravița peste un sfert de oră și noi odată cu el. Ulrich mă iscodi curios:

-Ei, cum te simți?

-Copleșită, am răspuns în șoaptă. Nu găsesc un alt termen mai bun. Dar să știi că dacă asociezi Graalul cu Anina, teoria ta are o mare problemă: ziceai că Graalul prelungește viața omului, însăaici la Anina oamenii trăiau de regulă foarte puțin.

-Așa e, accidentele de mină au curmat multe vieți. Cei o mie două sute de metri ai minei au cerut, pentru fiecare metru săpat în jos, câte un suflet de om la schimb. Știu asta pentru că mi-am dus existența printre oamenii aceștia și într-o vreme galeriile minei au constituit locul meu ideal de refugiu: întunericul era desăvârșit, nici o rază de soare nu ajungea acolo și mereu găseam galerii vechi, abandonate, în care nu mai intra nimeni și unde mă puteam ascunde în voie.

-Pentru tine mina nu era periculoasă?

-Nu. Eu nu respir, așa că aerul aproape irespirabil, plin cu praf de cărbune, nu îmi punea probleme. Nu mă temeam decât de exploziile spontane – în căldura din adâncul pământului praful de cărbune se autoaprindea uneori și asta genera cele mai oribile accidente. Oamenii mureau fie asfixiați, fie arși de vii sau pulverizați pur și simplu de suflul deflagrațiilor. Nu-i vorbă, au încercat să se protejeze cum s-au priceput mai bine: am mai prins epoca în care fiecare miner cobora în subteran ducând cu sine un canar în colivie.

-Un canar?am întrebat uluită. La ce bun?

-Păsările astea sunt teribil de sensibile la acumulările de monoxid de carbon, acumulări extrem de periculoase. Când oamenii

vedeau că păsările par brusc abătute, părăseau abatajele în goană și încercau să-și scape viața. Uneori asta le reușea, alteori nu – în exploziile de mină, flăcările și suflul fierbinte al deflagrației se propagă atât de iute încât nu prea ai vreme să fugi.

-Și tu vrei să mă convingi că Graalul s-a aflat cândva aici, în acest loc în care oamenii mureau ca muștele, pe capete?

-Eu nu încerc să te conving de nimic, eu doar caut cupa fără să am păreri preconcepute despre locul în care ea ar putea să fie.

-Păi unde a trăit de fapt Yann Foley? La Oravița? La Anina? La Gârliște? Dacă afli asta putem restrânge aria căutărilor, pentru că nici măcar ție nu-ți va fi ușor să răscolești tot ținutul în căutarea unui obiect atât de mic – asta dacă presupunem că Yann a ascuns cu adevărat Graalul pe undeva pe aici.

-Ei, uite, nu am reușit să aflu niciodată unde a trăit de fapt Yann Foley. Atunci când a lucrat la construcția liniei ferate se deplasa odată cu șantierul, la fel ca toți ceilalți. Dar după aceea? În Anglia nu s-a întors, arhivele din Viena l-au șters din evidențele lor, dar undeva tot trebuia să se ducă, nu?

-Doar dacă nu a fost ucis de frate-su sau de accidentele de muncă survenite la construcția liniei ferate, am spus ca să temperez elanul de căutător al lui Ulrich.

-Peste poate să fi fost ucis, mă contrazise el. Doar avea Graalul!

M-am uitat cu coada ochiului la ceas, văzând că mecanicul și ajutorul acestuia urcau în locomotivă.

-Știi ce? Ar trebui să ne suim și noi în tren, peste cinci minute va pleca înapoi la Oravița.

-Te sui tu, replicăUlrich râzând. Știi bine că eu am alte mijloace de deplasare și nu-mi place să pierd vremea. Până când tu vei fi ajuns la Oravița, eu pot parcurge linia în sus și în jos de câteva ori, fără să mă grăbesc prea tare.

Ei, da – faimoasa poveste cu vampirii care aleargă atât de repede că mișcarea lor e invizibilă ochiului uman. Mă convinsese deja că „povestea” e purul adevăr, așa încât nu mă îndoiam că e mai rapid decât trenul și nu doar decât trenul ăsta istoric, ci și decât trenurile de mare viteză. Dar de aceea tot îmi părea rău că nu e cu mine la cursa de întoarcere, ca să putem discuta și să aflu o parte

din fascinantele legende ale locurilor acestora atât de pitorești, dar și atât de crude cu viața oamenilor.

M-am suit în tren, mi-am cumpărat biletul (pe care, ca majoritatea turiștilor, îl voi păstra drept suvenir) și m-am aplecat pe geam. Ulrich stătea pe peron agitând o batistă pestriță, cu aerul unui tânăr cumsecade care își condusese la gară mătușa bătrână. Scandalos de uman! Simțeam că îmi lipsește prezența lui: în vagon abia mai erau trei persoane, iar în liniște și singurătate amintirile mele despre istorisirile mamei reveneau cu mai multă acuitate și pierderea ei mi se părea mai greu de suportat. Mi-am întors cu totul chipul spre geam, ca ceilalți călători, atât de puțini câți erau, să nu-mi zărească lacrimile de pe obraji. Apoi m-am lăsat fermecatăde feeria de verde a peisajului, întreruptă de întunericul adânc al tunelelor. Ne apropiam de Gârliște, prima stație în drumul spre Oravița, când m-am pomenit cu o fetiță de vreo zece ani pe capătul băncii de lemn pe care ședeam. Avea părul castaniu-roșcat, bucle rebele pe frunte și ochii mari, verzi și purta o rochiță ușoară de vară, albă. S-a apropiat de mine într-un mod ciudat, parcă plutind. Am remarcat miratăcă prin silueta ei cumva eterică vedeam interiorul vagonului, slab luminat de cele câteva lămpi care se aprindeau automat la intrarea în câte un tunel.

-Ceea ce cauți este aproape, am auzit un glas în mintea mea, glasul copilei ale cărei buze nu se mișcaseră. Apoi arătarea a dispărut și trenul a ieșit la lumina soarelui.

Am încercat să-mi revin. Eram sigură că doar eu o observasem pe ciudata călătoare, apărută din senin și dispărută în neant. Dar buclele castanii și ochii verzi îi mai văzusem, chiar dacă în fotografii alb-negru, în albumul familiei. De părul acela minunat, fin ca o părere, îmi aminteam perfect, chiar dacă eu îl țineam minte alb ca neaua, însă lumina din ochii verzi rămăsese aceeași peste ani. Fetița fusese mama mea, la vârsta când copilărise la gara din Gârliște.

Am intrat în următorul tunel și, cu o frână pusă extrem de brusc, trenul s-a oprit chiar în gura tunelului, astfel ca eu să pot fotografia atât peretele de beton care mărginea linia, cât și gara Gârliște vizibilă în depărtare.

Mecanicul zărise, la lumina farurilor locomotivei, ceva ce părea un bloc negru de rocă rostogolit peste șine și pusese frâna aceea care făcuse să sară scântei de sub roți. Bineînțeles că în pantă nu poți opri instantaneu, nu când ai o locomotivă de zece tone și două vagoane atașate în urma ei. Mecanicul aștepta impactul cu ceea ce el bănuia că este o bucată de stâncă desprinsă din peretele lateral sau din tavanul tunelului, dar trenul se opri fără să se lovească de vreun obiect solid.

-Ce dracu?se miră mecanicul și sări de la locul lui, cu o lanternă în mână.

Oricât de surprins ar fi fost, pe linie nu se zărea nici urmă de vreun obstacol.

-Asta e, mi s-o fi părut. Ciudat!

Trenul porni din nou și după câțiva zeci de metri parcurși opri în gara Gârliște. Când se puse iar în mișcare, conductorul străbătu alene cele două vagoane, punând obișnuita întrebare:

-A mai urcat cineva aici?

-Da, eu. Un bilet până la Oravița, vă rog.

Am rămas cu gura căscată: Ulrich se afla în mijlocul vagonului, cu un rucsac în spinare și părul ca aurul strâns sub o pălărie pleoștită, cu bocanci de munte în picioare și cel mai autentic aer de turist pe care cineva putea să-l ia într-o călătorie cu trenul. După ce-și plăti biletul, se așeză vizavi de mine și căscă relaxat. Evident, conductorul care îl văzuse cu o oră mai devreme, în cursa spre Anina, nu-l recunoscu dar nu știam dacă să pun asta pe seama noii deghizări a blondului sau pe seama puterii de a hipnotiza a ochilor lui.

-Hei, salut, îmi dădu el binețe. După ce conductorul se așeză la capătul celuilalt vagon, Ulrich adăugă în șoaptă: ei, cum ți-a plăcut momentul artistic din tunel, prin care am obligat trenul să oprească? Sper că am făcut bine calculele, voiam să ai o vedere de ansamblu atât a tunelului cât și a stației Gârliște, ca să faci poze reușite fără grabă.

-Deci tu… tu ai fost?

-Evident. Atât că l-am făcut pe mecanic să creadă că a văzut o piatră rostogolindu-se peste șine, ca să nu am de dat explicații

oamenilor. Dar constat că a fost suficient să te las singură o jumătate de oră ca să te găsesc palidă și cu ochii roșii. Ce ți s-a întâmplat?

Nu-i puteam ascunde adevărul, m-ar fi bombardat cu întrebările până i-aș fi povestit viziunea cu fetița apărută din senin și dispărută la fel de misterios. Așa că i-am relatat întâmplarea din fir în păr, detaliat.

-Așa… înseamnă că am făcut bine că te-am lăsat să pleci din Anina fără mine. Mă așteptam la soiul acesta de întâmplări, însă știam că cei trecuți dincolo se simt deranjați de lumea multă și de forfotă și-atunci preferă să nu se arate.

-Ai premeditat totul? Fir-ar! Dar era mama mea!

-N-am premeditat nimic, m-am folosit doar de ceea ce știu și am lăsat magia străveche să acționeze de la sine. Pentru sufletele care nu locuiesc într-un trup fizic, noțiunea de timp nu există, trecutul, prezentul și viitorul fiind doar convenții ale oamenilor. Pentru că mama ta a iubit peste măsură locul acesta, ceva din spiritul ei de odinioară a rămas aici – ceva ce, din dragoste pentru ea și pentru aceste ținuturi, tu ai putut să chemi. Nu este imposibil să materializezi o amintire, atât timp cât investești destulă energie psihică pentru a o chema.

-Mi-a spus că ceea ce caut este aproape, am zis în șoaptă.

-Era previzibil. Cea mai sălbatică, mai romantică și mai impresionantă parte a liniei e cea din jurul gării Gârliște, iar Yann Foley a fost un artist înainte de a fi un inginer. Probabil locurile l-au fermecat și pe el, atât de mult încât să îngropate cupa pe undeva pe aici.

-Dar asta îți complică existența. La Gârliște se găsesc cele mai incredibile ascunzători naturale: peșteri, tunele, vechi case părăsite, cheile spectaculoase ale pârâului… Sunt sute de kilometri pătrați de răscolit și de căutat, pe drumuri demult abandonate și cotropite de vegetație, peste dealuri semețe și prin văi adânci, pe poteci suspendate deasupra abrupturilor și…

-Și, mă întrerupse el, iată în fine ceva de făcut pentru un tip cu talentele mele cu totul remarcabile. Nu uita că de cinci secole mă mișc prin lumea aceasta, cunosc terenul cum îmi cunosc buzunarele și sunt cel mai în măsură să descopăr ascunzătoarea unui obiect magic aflat în zonă. Dacă ești interesată, te pot lua în câte o

dimineață de duminică din Timișoara, ca să colindăm împreună, iar seara te aduc înapoi în oraș.

-Minunat! Ca să apar luni la serviciu țeapănă de febră musculară! Mulțumesc, eu rămân la părerea mea că înainte de orice altceva ar trebui să aflăm ce s-a întâmplat cu Yann Foley după terminarea construcției liniei ferate.

-Asta e părerea ta. Dar să știi că au încercat și alții și au dat greș.

Văzând că nu o pot scoate la capăt cu el, am renunțat. Experiența și o minimă prudență mă învățaseră că e recomandabil să nu contrazici un vampir: oricum ei au mereu ultimul cuvânt și dreptatea nu poate fi decât de partea lor. Am tăcut și am continuat să privesc pe geam, la peisajul ireal de frumos cu care natura înzestrase aceste locuri. Îmi era dor de fetița cu ochii verzi, tare dor…

Cap.11 Cheile Gârliștei

Să-ți bubuie cineva cu pumnul în ușă când ziua se îngână cu noaptea, după ora cinci dimineața, e foarte neplăcut, iar când asta se petrece într-o duminică, e de-a dreptul crimă. Am sărit din pat buimacă de somn și m-am repezit la ușă, sperând că doar visasem și că mă voi putea culca din nou, ca să-mi continui somnul. Pe naiba! În fața ușii stătea Ulrich! L-am poftit în casă chiar dacă eram în pijama și m-am minunat:

-Cum ai trecut de poarta încuiată pe dinăuntru? Doar n-ai sunat la interfon, nu?

Nu catadicsi să-mi răspundă, rânji doar și-mi făcu cu ochiul: un expert în mecanica fină, așa ca el, nu avea nici o problemă să deschidă orice încuietoare, oricât de sofisticată ar fi fost. Apoi îmi arătă un mic magnet ținut în palmă.

-Chiar dacă e montat pe interior, zăvorul se poate mișca de afară cu magnetul, zise el râzând. Dar lasă asta. Ce vrei să faci astăzi, ai vreun plan?

Nu aveam nici un plan dinainte stabilit. Aș fi vrut să ies într-o excursie prin împrejurimi, însă cerul era – ca de obicei – amenințător și în aer mirosea a ploaie. Am ridicat din umeri.

-Foarte bine. Atunci înseamnă că ai timp să vii cu mine pe cheile Gârliștei. Știu că ai mai fost pe-acolo, dar o revedere a locurilor nu ți-ar strica.

-De acord, dar cum ajungem la Gârliște? Cu trenul de la Oravița? Nu avem timp să vedem mare lucru între două trenuri.

-Am închiriat un automobil.

-Și șofezi tu?

-Da.

-Fir-ar!

-Să nu-ți fie frică. Orice ar fi, vei ajunge nevătămată la Gârliște.

Un vampir cu volanul în mână e un kamikaze care n-are mamă, n-are tată. El nu poate fi ucis într-un accident de mașină, ceilalți participanți la trafic nu sunt, oricum, decât sandviciuri umblătoare, așa încât colțosul se consideră din principiu regele șoselei și calcă accelerația până la podea fără să-i pese de nimeni și de nimic. E

adevărat că pe Ulrich cei cinci sute de ani de existențăprintre oameni îl mai îmblânziseră, dar cu toate astea să fii pasager într-o mașină condusă de el era o experiență care-ți făcea părul măciucă.

-Știi, ar trebui să mă spăl și să iau micul dejun înainte de a pleca la drum, am început eu să negociez. Și să-mi adun câteva mărunțișuri într-un rucsac. Și să mă îmbrac. Și să-mi pregătesc aparatul de fotografiat...

-Știu. De aceea am venit atât de devreme. Până când tu vei face toate astea, eu mă voi uita la albumul cu pozele tale de familie – uneori găsești amănunte interesante în fotografiile vechi și cum multe dintre ele au fost făcute în zona care ne interesează pe noi, mă gândesc că n-ar strica să arunc o privire.

I-am pus albumul pe biroul din bibliotecă, în timp ce el îmi spuse:

-Putem scoate din lista de posibile ascunzători ale Graalului linia de cale ferată și dealul Golgota. Pe astea le-am explorat metru cu metru.

-Cum așa? Povestește!

-Ba nu, tu vezi-ți de treabă iar eu voi povesti în timp ce voi șofa. Să nu pierdem vremea!

Aha, mă aștepta una din scenele clasice cu Ulrich la volan, când el se lăsa comod pe spate, fixa volanul cu genunchiul piciorului pe care de obicei oamenii îl folosesc pentru frânăsau ambreiaj (el nu utiliza decât pedala de accelerație!) și-și lua mâinile nepăsător de pe volan ca să poată gesticula în voie. Îl mai văzusem făcând asta de câteva ori și poate că pentru el era ceva obișnuit, dar pe mine mă băga în sperieți.

Mi-am pregătit un sandvici pentru prânz (la Gârliște nu se găsește nici urmă de restaurant și cu atât mai puțin în chei), apoi mi-am mâncat cu noduri micul dejun, numai la ideea călătoriei care urma. Mi-am aruncat impermeabilul și un pulover în rucsac, am luat o sticlă cu apă minerală, mi-am pus bocancii și...

-Iată-mă, sunt gata de plecare.

-Te miști lăudabil de repede pentru un om, iar pentru o femeie cu atât mai mult.

Parcă aveam de ales? Mă obișnuisem să fiu gata în cinci minute atunci când voia să plecăm pe undeva împreună. Deși

plecările astea intempestive își aveau și părțile lor neplăcute, nu am refuzat niciodată excursiile propuse de Ulrich: ele mă duceau prin locuri magnifice dar de regulă greu de străbătut, iar eu le puteam vedea fără să trebuiască să-mi port singură de grijă.

La șase și jumătate dimineața lăsasem Timișoara în urmă și ne îndreptam în linie dreaptă spre Moravița, prin șesul Banatului, pe un drum neted ca-n palmă și puțin circulat la ora aceea matinală. Ulrich era evident atent la orice altceva, dar nu la șofat, deși mergeam pe cât de repede ne permitea mașina. Am decis că mai rău de-atât nu avea cum să fie, așa că am riscat să-l întreb:

-Deci cum e cu dealul Golgota și cu linia ferată?

-Cu linia a fost simplu de tot. Îi știi pe acei muncitori de la căile ferate care umblă prin gări cu un baros cât toate zilele și ciocănesc roțile trenurilor?

-Da, i-am mai văzut, deși cam rar în ultima vreme.

-Ei, tipii ăia pot să-ți spunădupă cum sună metalul dacă roțile sunt intacte și în bună stare sau sunt fisurate. Pe vremuri în același mod se inspectau șinele de cale ferată. Dacă un om poate face o asemenea inspecție, de ce n-aș putea să fac și eu? Doar am auzul mult mai sensibil decât al oricărui muncitor, oricât de antrenat ar fi.

-Aici nu te contrazic...

-Am luat o uniformă de ceferist, am găsit un ciocan din ăla în gara din Oravița și după ce a trecut trenul, într-o seară, am pornit pe jos spre Anina inspectând linia. La răsărit mă întorsesem deja în Oravița, barosul și uniforma șterpelită erau la locul lor, iar eu tăiasem de pe listă un loc unde presupuneam că s-ar fi putut afla Graalul. Nu există goluri în terasament, șinele se sprijină pe pământul ferm și nici o săpătură n-a mai fost făcută în zonă de zeci de ani. Golgota am înconjurat-o de multe ori, căutând un semn – un colț de stâncă ieșind din pământ, scorbura unui copac bătrân, orice care mi-ar fi putut atrage atenția. Presupun că dacă îngropi ceva de o asemenea valoare, marchezi cumva locul, nu?

-Așa ar trebui, am fost eu de acord.

-Pe dealul Golgota nu se află nimic care ar putea fi considerat un semn făcut de mâna omului, continuă Ulrich. Deci locul căutat de noi nu e nici linia ferată și nici Golgota, care – între noi fie vorba - mi-a amintit cumva de Glastonbury Tor și cred că i-a amintit și lui Yann.

Atunci am decis să caut Graalul pe cheile Gârliștei, locul cel mai apropiat de sat în care se găsesc puzderie de ascunzători convenabile. Și cum tu mi-ai spus că ai mai fost pe acolo, m-am gândit că nu te-ai supăra să mai mergi odată.

-Păi, n-am fost decât până la mijlocul cheilor, unde poteca e spartă și fie te cațeri pe stâncă, fie o iei prin apa rece și iute. Din locul de care n-am putut trece m-am întors în sat, așa că nu știu cum ajunge pârâul Gârliște până în Anina.

-Nu-i nimic, nu-ți bate capul, de astă dată vei trece fără probleme de locul cu pricina. Iar pârâul își schimbă nu numai cursul, ci și numele – la intrarea în Anina se numește pârâul Anina și asta îi derutează pe mulți care cred că apa Gârliștei nu poate dispărea de pe hartă decât înghițită de vreo peșteră subterană.

-Aha. Așa deci...

Tot discutând, am ajuns la Moravița. În fața noastră se zărea un șir de munți, dar ei se găsesc dincolo de graniță, în Serbia. Chiar înaintea punctului de vamă șoseaua face un cot brusc la stânga, pe indicatoarele rutiere apare orașul Oravița, aflat la cinzeci de kilometri în față, ca următoarea localitate importantă, iar peisajul începe brusc să se schimbe.

Șoseaua șerpuiește lin printre dealuri, urcă pe culmi de unde se vede panorama satelor așternute pe fundul văilor, munții din Serbia rămân la dreapta, apoi se estompează în ceața depărtărilor, în timp ce înainte apare un zid compact și albăstrui care se ridică la o mie de metri peste nivelul câmpiei. Sunt munții Aninei, cei considerați până și de către iubitorii împătimiți ai Bucegilor sau ai Pietrei Craiului ca fiind cea mai minunată alcătuire montană din câte a lăsat Dumnezeu pe pământ. Munții Aninei nu sunt înalți și nu există o creastă principală. În loc de asta, au tâlve, cârșe și sălașe, câte o cascadă sau două la fiecare kilometru străbătut (primăvara, când se topesc zăpezile, chiar mai multe) și o mulțime de chei spectaculoase și peșteri fără număr, care se încheagă în dantelării de goluri sub- și suprapământene, unele încă nici acum pe deplin cartografiate. Acesta este raiul celor care iubesc podurile de frânghie suspendate peste abisuri, raftingul pe ape repezi, speologia, alpinismul și – mai ales – viața aventuroasă în aer liber, pentru că iubitorii adevărați ai acestor munți se vor duce să-i viziteze neapărat cu cortul.

Noi ne-am apropiat de munții Aninei până când din masa compactă de înălțimi au început să se individualizeze culmi și creste, iar ceea ce părea de la distanțăun monolit a luat forma unor valuri încremenite cu milioane de ani înaintea apariției omului.

Pe lângă impunătoarea biserică din Grădinari am cotit iar la stânga, pe drumul spre Reșița. Am străbătut câteva sate printr-o regiune tot mai muntoasă, până am dat de un indicator către Gârliște. Ulrich a avut bunul simț să domolească întrucâtva goana mașinii, ca eu să mă pot bucura de priveliște. Am urmat șoseaua până în sat, unde asfaltul se termină și locul îi e luat de drumuri de pământ. După o primăvară ploioasă, aceste așa-zise drumuri nu erau decât un soi de mlaștină, un noroi lipicios prin care înaintarea devenise un adevărat chin. Dar Ulrich – naiba știe cum, pentru că în mod sigur n-a învățat să șofeze în tinerețea lui – s-a achitat cumva și de această corvoadă și iată-ne opriți la ieșirea din sat, pe un tăpșan străbătut de pârâul Gârliște și strâns pe laterală între două dealuri, în timp ce un al treilea deal mai abrupt decat celelalte ni se înălța înaintea ochilor, e drept că situat ceva mai la distanță. Degetul arătător al blondului îmi indica această înalțime:

-Pe culmea aia e gara.

-Știu. Când am fost aici pentru prima oară ca să caut cheile, după ce citisem cât de spectaculoase sunt, am ajuns pe dealul acela numai datorită faptului că într-acolo ducea o cărare largă, croită ca pentru căruțe. Dar n-am găsit gara, fiindcă pe culmea dealului poteca lată se transforma într-o cărăruie firavă și apoi într-un hățaș sălbatic prin iarba înaltă, iar semnele de marcaj lipseau cu desăvârșire.

-Așa e. Însă cândva aceea a fost singura modalitate de a ajunge în sat și de ce să pui semne pe un drum atât de circulat, pe care toata lumea îl știe?

Lăsând la dreapta drumul către gară, în stânga se vedeau urme prin iarbă. Cărarea aceasta înainta de-a lungul apei, ba chiar o traversa, ceea ce am făcut și noi, folosindu-ne de un vad în care cineva poziționase strategic niște bolovani mari. Prin vegetația care devenea tot mai sălbatică, drumul începea să urce printr-o pădure în care mulți copaci erau năpădiți de iederă și alte plante cățărătoare, ca într-un fel de mică junglă. Dar poteca abia conturată devenea

după câteva sute de pași un drum de căruță, care continua să urce accentuat lăsând pârâul în vale și cârmind-o mult către stânga.

-Nici ăla nu e drumul nostru, zise Ulrich zâmbind.

-Știu și asta. Cărarea coboară în Carașova, peste deal.

-Așa e. Chiar nu te pot surprinde cu nimic?

-Am mai fost pe chei. Ca să dăm de ele, noi trebuie să urmăm strict firul apei.

Mai ușor de zis decât de făcut, pentru că apa părea să se piardă îndărătul unei perdele dese de vegetație. Ulrich ridică iedera care atârna de toți copacii, făcându-mi loc să trec. Dincolo de cortina aceea verde se ascundea o lume de basm: apa șerpuia printre pereți de stâncă, iar pe malul ei stâng își făcea loc o potecuță aproape invizibilă, care își croia drum pe sub un perete surplombat. Ajunsesem în fine în cheile Gârliștei!

Imediat după noi a ajuns și ploaia – o ploaie măruntă, mocănească, din fericire destul de caldă. Ne-am adăpostit câteva minute într-un tunel săpat de mâna omului, la mai puțin de jumătate de oră de mers de la intrarea în chei. Mi se părea mie sau din față se auzea zgomot înăbușit de voci?

-Mai sunt și alții destul de nebuni ca să pornească pe asemenea vreme?am întrebat mirată.

-Mai sunt. Am zărit urmele lor prin iarbă de cum am ieșit din sat.

Peisajul era prea frumos ca să poți sta locului în tunel – mi-am pus impermeabilul, am escaladat cu stângăcie pietrele care se prăvăliseră din perete și blocau parțial ieșirea tunelului și am regăsit potecuța noastră, așa prăpădită și abia vizibilă cum era ea – iar acum plină de apă, ceea ce făcea iarba și bolovanii alunecoși. Cu toate astea pășeam hotărâtă, știind că Ulrich era în spatele meu, gata să intervină dacă m-aș fi împiedicat. Cărarea urma riguros firul apei, când pe praguri și brâne suspendate, când atât de aproape de pârâu încât vântul îmi arunca stropi de cleștar pe față și pe haine. Atâta pagubă! Măcar nu cărasem degeaba impermeabilul. Între timp însă ploaia s-a oprit și la fel a trebuit să facem și noi, pentru că soarele ivit printr-o spărtură a norilor și-a revărsat asupra noastră dogoarea de cuptor încins. Mi-am pus impermeabilul în rucsac, tot așa și puloverul și am continuat să merg pe cărare, mereu cu Ulrich

în urma mea. După vreo douăzeci de minute socotite din tunel, apa făcea un cot în unghi drept spre stânga, iar poteca trecea pe sub cea mai spectaculoasă formațiune a zonei, un arc uriaș de piatră sculptat de mama natură. M-am oprit de partea cealaltă a arcadei și i-am arătat vampirului umbra pe care soarele o proiecta într-o adâncitură a stâncii: desenul clar al unui cal în galop, trasat cu o uimitoare precizie.

-Crezi că chestia aia e naturală?

-În mod sigur este. Știu la ce te gândești, că poate Yann a lăsat indicii pe aici pe undeva, tot așa cum a lăsat bilețelul acela lipit sub tapet în casa părintească. Dar despre forma acelei umbre am auzit vorbindu-se pentru prima oară acum trei sute de ani, când primii coloniști s-au stabilit în Gârliște, după alungarea turcilor și au construit drumul spre Anina. E foarte bine că îți ții ochii larg deschiși, dar încetează să cauți semne și indicii acolo unde nu sunt. Cât despre bilețelul lui Yann, bănuiesc că s-a distrat bine gândindu-se că îl va enerva pe Richard, când acesta îl va găsi. Pe când aici cui i-a păsat de un englez excentric, care cară după sine o cupă de lemn?

-Deci bănuiești că Yann n-a dezvăluit nimănui taina potirului pe care îl aducea. Oamenii din zona asta n-au avut habar că Graalul ar fi ajuns în ținuturile lor.

-Da, așa presupun.

-Eu mă îndoiesc. În toate locurile unde s-a aflat cândva Graalul au apărut și conjurații de păstrători ai secretului, dar nu și aici. Oare asta nu înseamnă că după terminarea lucrărilor la linia ferată, Yann și-a continuat călătoria spre cine știe ce colț tăinuit al Europei?

-Ei, găsește-mi colțul cu pricina și mă duc până acolo târându-mă pe burtă! Fiul lui Richard a făcut investigații în Viena, eu tot așa – Yann a dispărut de parcă l-ar fi înghițit pământul și nu se mai știe nimic despre el după anul 1864.

-Exact ca apa Gârliștei, atât că ea își schimbă doar numele, am zis într-o doară.

După care n-am mai spus nimic. Mă concentram să fotografiez imaginea de basm a peisajului ce ni se deschidea acum în fața ochilor: pereți perfect verticali de stâncă între care pârâul parcă fierbea, cu albia modelată de bolovani aruncați în apă de mâna unui uriaș supărat. În zona aceasta versanții își ating înălțimea maximă și

sălbăticia priveliștii nu are egal. Tot aici poteca suspendată pe o brână prezintă o ruptură de câțiva metri, imposibil de străbătut dintr-un salt și călătorul trebuie să aleagă: ori să riște o traversare orizontală pe un perete de calcar complet neamenajat (fără o carabinieră, fără un piton de siguranță, fără măcar o balustradă făcută din corzi de alpinism), ori să coboare până în firul apei și să străbată lungimea pe care poteca a fost distrusă de-a dreptul prin apa învolburată și furioasă a pârâului. Acum, fiind un an ploios, Gârliștea căra la vale un mâl maroniu și crengi rupte din copaci, o priveliște deloc plăcută. Și mai rămânea o soluție, pe care eu o aplicasem la fiecare vizită pe chei: întoarcerea în sat și abandonarea cursului apei, cu justificarea că doar suntem oameni prudenți, nu iresponsabili în stare să pornească în necunoscut fără nici o urmă de prevedere. Îmi place grozav vorba care zice că ce numim la alții lașitate, la noi înșine e prudență și bun-simț. Da, dar acum stăteam ca o curcă plouată pe marginea pragului rupt al potecii și nu știam ce să fac.

O mână îngrozitor de rece mi se strecură pe talie și mă strânse cu putere.

-Dacă ți-e frică, închide ochii. Deși nu ai de ce te teme, în mod sigur nu te voi scăpa în apă.

Mi-era și frică, eram și curioasă, așa încât mi-am ținut ochii mijiți, nici deschiși, nici închiși. Ulrich sări de pe loc fără să-și ia elan, cu gesturi de felină. Un timp care mi s-a părut îngrozitor de lung m-am simțit suspendată în aer, fără nici un alt punct de sprijin decât mâna vampirului, apoi am aterizat lin cu picioarele în iarbă, pe cărare, de partea cealaltă a golului lăsat de ruptura potecii. Îndată ce mă văzu stând ferm pe picioarele mele, Ulrich îmi dădu drumul și se aplecă să studieze niște urme doar de el zărite.

-Ce vezi?

-Stânca e udă aici și în pământ s-au întipărit mai multe semne de perechi de tălpi decât oameni sunt în fața noastră. Ba mai mult, au târât și o cordelină după ei, de asemenea udă.

-Asta înseamnă că au trecut prin apă?

-Da. S-au descălțat de bocanci, și-au pus niște sandale de plajă, primul a trecut cel mai îndemânatic dintre ei, care a fixat cordelina ca pe o balustradă, ca ceilalți să nu fie luați de apă, iar

după ce au ajuns cu toții aici și-au schimbat iar încălțările și au înfășurat coarda.

-Câți sunt?

-Am auzit patru voci discutând. Dar asta ridică un nou semn de întrebare: ce caută tipii ăștia în zonă? În mod sigur nu sunt alpiniști, alpiniștii ar fi făcut traversarea pe perete, folosind asperitățile acestuia ca puncte de sprijin și n-ar fi avut nevoie nici de coardă, nici să treacă prin apă. Turiști începători iarăși nu-s, aceia ar fi făcut cale întoarsă în sat. Vacile sătenilor și caprele lor preferă zonele cu iarbă grasă și bogată de lângă sat, deci oamenii din fața noastră nu sunt săteni veniți până aici ca să-și recupereze animalele. Atunci?

-O spui ca și cum ar putea să fie periculoși.

-Pentru mine nici o ființă muritoare nu e periculoasă. Dar unele mă pot neliniști totuși...

-Ce propui?

-Să mă apropii neauzit de ei și să trag cu urechea. De aici până în Anina drumul e ușor și excursia se transformă într-o plimbare, așa încât te poți descurca singură. Nu te grăbi, lasă-le un avans iar eu te voi găsi undeva pe potecă. Dacăe vreun pasaj care ți se pare periculos, te oprești pur și simplu și aștepți să mă întorc la tine. De acord?

-Sigur, mă descurc.

Ulrich se evaporă de lângă mine ca și cum n-ar fi fost acolo niciodată, înainte ca eu să apuc să clipesc din ochi. Avea dreptate: poteca deveni o cărare lată pe lângă firul apei, iar pereții amenințători de stâncă se transformară treptat în dealuri împădurite. Ieșită din strânsoarea cheilor, apa Gârliștei se răsfira alene în fire domoale și toată grija mea consta în a evita noroiul.

Când faci o plimbare plăcută, care nu-ți solicită calitățile sportive și îți permite să tragi de timp cât poftești și să fotografiezi în voie, vremea trece parcă altfel. Mergeam liniștită pe poteca destul de bine conturată, abandonând-o doar atât cât să prind câte un unghi bun pentru o poză de peisaj. Nu-mi băteam capul cu Ulrich și problemele lui – doar avea de-a face cu muritori, chiar dacă erau patru – se va descurca el cumva! În drumul meu n-am zărit nici țipenie de om, ceea ce nu putea să însemne decât că atât cei patru excursioniști, cât și Ulrich se aflau cu mult înaintea mea și că urma

să mă reîntâlnesc cu vampirul în Anina, mai bine zis în cartierul Schlucht, până unde ducea cărarea. Iar până în Schlucht mai aveam două ore de mers (trei cu totul, socotite din Gârliște, dar făcusem deja o oră până în punctul în care blondul sărise peste hău cu mine în brațe).

Mi-am aruncat ca din întâmplare ochii pe ceas și am înmărmurit: eram deja de o oră, singură, pe drumul spre Anina, dar peisajul mă „furase" cu totul și am uitat de trecerea timpului. Am început să simt un ghimpe în inimă: unde era Ulrich? Unde erau cei patru oameni ale căror voci le auzisem în cheile Gârliștei? Din loc în loc copacii purtau semne vechi de marcaj, deci sigur nu pierdusem drumul, care de altfel ducea drept înainte, fără să se ramifice. Dar de ce eram singură? Știam că e o prostie să-mi fac griji pentru însoțitorul meu – Ulrich se va descurca el cumva. Dar dacă ar trebui să-mi fac griji pentru cei patru oameni? Dacă îl atacaseră pe vampir iar acesta, pierzându-și stăpânirea de sine, i-a ucis? Am încercat să alung gândul – doar aveam încredere în Ulrich, ce naiba? Da, dar totuși... unde erau cu toții?

Apoi am început să mă gândesc la mine însămi. Mă apropiam de Anina, dar cum voi ajunge înapoi la Timișoara? Dacă măgrăbeam, reușeam poate să prind trenul care pleca la ora unu și jumătate după-amiaza spre Oravița. După care urma să mă rog să găsesc cazare în singurul hotel din Oravița și să plec a doua zi cu autobuzul la Timișoara, dacă nu voiam să iau autobuzul de noapte și să rătăcesc pe străzile pustii în drum spre casă. Acum că îmi rânduisem și rostul meu (nu eram pregătită să înnoptez în vreo peșteră de pe chei) îmi rămânea vreme destulă să-l înjur pe blond, care mă băgase în bucluc, să alerg ca să prind trenul și totuși să mai fac și câte o poză sau două. Evident că nu mă mai gândeam la cei patru, când am auzit pași în urma mea – probabil alți excursioniști plecați să exploreze cheile și să se întoarcă la Gârliște cu trenul. Eram sigură de asta pentru că pașii erau umani – pe Ulrich nu l-aș fi auzit oricât de bine îmi ciuleam urechile, el întotdeauna se deplasa fără nici un pic de zgomot.

-Bună ziua, doamnă. Singură pe-aici?

Vocea din spatele meu m-a făcut să tresar.

-Bună ziua. Sunt cu o echipă de fotografi, dar ne-am răspândit fiecare în altă parte.

Experiența îmi poruncea să ascund căeram singură pe munte și nici despre Ulrich nu aveam de gând să scot vreun cuvințel.

-Ciudat. Noi nu am văzut pe nimeni.

Hait! Nu era a bună!

-Veniți de pe cheile Gârliștei?am întrebat cu candoare.

-Da.

-Păi și eu tot de acolo vin și nici eu nu v-am văzut pe voi. În vegetația aia poți să pierzi și un elefant, darămite un om!

Au râs și atmosfera s-a destins. Erau patru bărbați, toți înalți, arși de soare și cu alură sportivă.

-Mai e mult până în Anina?

-Cel mult o jumătate de oră de mers, veni răspunsul.

Am arătat spre aparatul de fotografiat care îmi atârna de gât.

-Pentru mine sigur va fi mai mult, eu mă tot opresc să fac poze.

-Păi atunci... spor la pozat și drum bun!

-Drum bun, am răspuns, iar cei patru bărbați m-au depășit și au pornit cu pas iute pe cărare. Am remarcat că aveau asupra lor un detector de metale, dar n-am dat importanță subiectului.

Am încetinit pasul și i-am lăsat să se distanțeze, chiar dacă ratam trenul. Eram tot mai convinsă că Ulrich va apărea și el de undeva, pe tăcute așa cum făcea de obicei și nu m-am înșelat. Abia au dispărut cei patru, înghițiți de verdele pădurii, când blondul se ivi lângă mine.

-Ai ajuns departe, zise el în loc de „bună ziua”.

-Iar tu ai lipsit mult. Mă gândeam deja că voi lua trenul înapoi spre Oravița și de acolo, mâine, un autobuz până la Timișoara.

-Ți-am promis doar că te duc acasă astă-seară, în siguranță. Te-am mințit vreodată?

-Nu, bineînțeles, dar văzând că nu mai vii m-am gândit că s-a întâmplat ceva... adică li s-a întâmplat ceva celor pe care îi urmăreai.

Ulrich râse.

-Nu am mâncat pe nimeni, dacă asta insinuezi. Doar te-ai întânit cu cei patru, ai văzut cu ochii tăi că erau vii și nevătămați.

-Da, dar nu mai înțeleg nimic. Erau înaintea noastră pe chei, iar apoi apar din spatele meu. Cum așa?

-Simplu. Pe cheile Gârliștei sunt două peșteri dar puțină lume știe de ele, pentru că se găsesc sus pe versant, nu în firul potecii. Tipii erau în peșteră, i-am spionat și apoi a trebuit să aștept să plece ca să pot explora peștera în căutarea Graalului.

-Și... ?

-N-am găsit nimic. Nici eu, dar nici ei.

-Am remarcat că aveau un detector de metale. Oamenii ăia căutau Graalul?

-Nu, ei umblau dupăo presupusă comoară a lui Adam Neamțu. Să le fie de bine, dar Adam Neamțu n-a lăsat vreo comoară, l-am cunoscut și nu era genul care să pună deoparte nici o para chioară pentru ziua de mâine. Însă tot a meritat să stau și să ascult, cei patru au purtat o conversație foarte interesantă între ei, fără să aibă habar că eu am înregistrat fiecare cuvințel.

-Cine e – sau era – Adam Neamțu ăsta dacă nu-i cu supărare?

Ulrich mă privi ca și cum aș fi întrebat de ce nu zboară hipopotamii.

-Nu știi? A fost un haiduc celebru pe aici, a terorizat decenii în șir Oravița, Anina și satele din jur.

-Aha, cam ca Răspopitul.

Blondul zâmbi îngăduitor.

-Păi nu e același lucru. Răspopitul era un sadic, ucidea de plăcere musulmani și creștini, vinovați și nevinovați. Pe când despre Adam Neamțu oamenii au în general o părere bună, pentru că-i jefuia doar pe bogați, împărțea toți banii săracilor și ucidea în mod decent, numai atât cât era nevoie.

Preferam să nu întreb mai multe despre asasinatele decente în percepția unui vampir. Știam că, deși se născuse creștin, nu mai asculta demult de legea creștină, „iubește-ți aproapele” ci de legea veche, „dinte pentru dinte și ochi pentru ochi”.Pe lângă asta, cei aflați în afara legii sau certați cu ea, ca lotrii, fugarii, contrabandiștii și o faună variată de mici găinari se bucurau de simpatia lui – probabil un sentiment datând din timpurile când acest mod de viață riscant era singurul care asigura supraviețuirea pe timp de foamete.

-Dar, continuă Ulrich, deși s-au perindat multe bande de haiduci prin zonă, singurul care a lăsat o adevărată comoară a fost Răspopitul. Crede-mă că în cinci sute de ani am avut destulă vreme

să răscolesc ținutul și să caut prin fiecare peșteră, să ridic fiecare bolovan și să urmăresc cursul fiecărei ape.

-Dacă știi asta, de ce i-ai lăsat pe oamenii aceia să caute degeaba?

-Dar nu caută degeaba! În primul rând o plimbare prin cheile Gârliștei e bună pentru sănătate, în al doilea rând ridică moralul. Și-apoi de unde crezi că provin acele mici monede din argint și bronz de la nou-deschisul muzeu al monetăriei din Oravița? Nu valorează cât o comoară, dar recunoaște că turiștilor le plac bănuții aceia bătuți acum trei și patru sute de ani.

Îngrozitor – Ulrich iarăși avea dreptate! Vizitasem recent muzeul acela și mi s-a părut încântător. Ca să nu-l văd cum jubilează, am schimbat subiectul:

-Ascultă, parcă ziceai că ai tras cu urechea la conversația din peșteră a căutătorilor de comori. Ce era așa de interesant?

-Indivizii au zis că dacă tot merg la Anina, se duc să-l caute pe fiul unuia Folea, un moș matusalemic și-l întreabă de comoara lui Adam Neamțu.

-Ion Folea, nu?

Mă privi surprins.

-Nu, fiul lui, Marian-George Folea, dar de unde știi?

-Păi când tu m-ai pus să caut pe internet informații despre Yann Foley, n-am dat decât de acest Ion Folea, un tip extrem de longeviv căruia nepoții i-au făcut site.

-Avea și poză situl ăla?

-Poză? Avea o grămadă de poze, unele vechi, în alb-negru.

-Foarte bine. Îți menții oferta de a mă ajuta?

-Desigur! (eu nu țineam minte să-i fi făcut o asemenea ofertă, dar dacă prietenii te roagă frumos...)

-Bun. Într-o zi voi veni la Timișoara și te voi ruga să mă scoți din încurcătură cu editarea unor fotografii. Dar până atunci, obiectivul nostru va fi cimitirul din Anina, mai bine zis vechiul cimitir din Steierdorf. Mergem chiar acum acolo. N-ai obosit încă?

-Să obosesc? Nici vorbă!

Măcar la asta eram bună, la umblatul pe jos, chiar dacă nu aveam viteza lui amețitoare. Am luat-o la pas vioi pe cărare și în mai puțin de trei sferturi de oră ne aflam în vechiul cimitir, cu mormintele

acoperite cu iarbă și pietrele funerare năpădite de mușchi, crăpate sau răsturnate. Locul ar fi părut cumplit de trist dacă flori multicolore nu ar fi împestrițat verdele ierbii – o mulțime de maci se legănau în bătaia vântului care mâna nori albi pe cer, rândunelele ciripeau, căldura dătătoare de viață a verii se răspândea pretutindeni ca o binecuvântare. Cum să nu fii vesel, când până și ploaia se oprise și soarele inunda ținutul?

-Poți să te așezi pe undeva pe-aici, nu ai cum să mă ajuți pentru că e nevoie de ochii mei ca să descifreze ce scrie pe pietrele funerare.

Cu asta puteam fi perfect de acord, pentru că eu nu vedeam nici o inscripție pe pietrele cu pricina: timpul și intemperiile șterseseră demult urmele literelor care fuseseră dăltuite cândva în piatră. Cu toate astea, nu-mi surâdea să mă așez în iarba încă udă de la ultima ploaie, așa că am început să mă plimb printre morminte, atentă la ce făcea Ulrich. Acesta citea deopotrivă cu ochii și cu mâinile, pentru că își trecea degetele peste suprafața fiecărei pietre și se pare că metoda lui dădea roade – își scoase un mic carnețel din buzunar și nota numele celor care se odihneau pentru eternitate în cimitirul din Steierdorf. Pe măsură ce ne apropiam de capătul cimitirului, se zăreau și unele morminte ceva mai noi, cu pietrele funerare mai puțin degradate de scurgerea timpului, dar și asta numai în comparație cu cele mai vechi monumente, care aveau cu mult peste două sute cinzeci de ani; erau mormintele primilor coloniști sosiți în Banat după alungarea stăpânirii turcești. O piatră funerară mi-a atras atenția, pentru că era mult deosebită de celelalte. Majoritatea acestor pietre de căpătâi aveau forma unui dreptunghi cu colțurile rotunjite, cu una din laturile scurte înfiptă în pământ și cealaltă ridicată spre cer, terminată într-o cruce. Piatra la care mă oprisem fusese sculptată în formă de cruce celtică, iar brațele ei egale erau înscrise într-un cerc. În centrul cercului se mai puteau deosebi urmele unor litere.

-Hei, Ulrich, uită-te la asta! Ce caută aici o cruce celtică, atât de departe de apusul Europei?

Mă privi mirat apoi, observând monumentul la care mă uitam, răsări instantaneu lângă mine și își trecu degetele peste piatră.

-Fir-ar să fie, n-ai putut să zici mai devreme? Exact asta căutam! E numele lui Ion Folea înscris pe piatră și anul morții – 1953.

-După cum arată, pare unul din cele mai noi morminte din cimitirul ăsta, am zis surprinsă.

-Așa și este, iar pe fiul sau nepotul lui voiau să-l viziteze amicii noștri cu detectorul de metale, ca să-l întrebe de poveștile despre Adam Neamțu.

-Curios lucru!

-Ce ți se pare așa de curios?mă chestionă Ulrich.

-Că tipului a cărui poză am văzut-o pe situl acela i-au pus la căpătâi o cruce celtică. Omul era fotografiat pe la 1900, în costum popular. Ce are un țăran de lângă Anina cu celții de la Atlantic? Crezi că omul nostru a călătorit în tinerețe? Cu ce bani? Și nu e trecut decât anul morții, nu și anul nașterii!

-Nu, nu e trecut, îmi răspunse vampirul privind încă odată, concentrat, piatra. De ce vrei să știi anul nașterii?

-Pentru că în poza de la 1900 părea deja bătrân, cu părul alb. Să fi trăit încă cinzeci de ani? Sau aici e înmormântat fiul celui pe care l-am văzut în fotografie? Dar tot Ion Folea îl chema și pe acela! Nu mai înțeleg nimic!

Ulrich mă privi zâmbind.

-Mie mi s-a luminat mintea când ți-am explicat cum e cu pârâul Gârliște, care își schimbă numele în pârâul Anina. Mi-am pierdut vremea căutându-l aici pe Yann Foley după anul 1864. Dacă omul nostru nu se mai numea Foley? Mi se pare perfect explicabil că n-au trecut anul nașterii pe piatra de mormânt, pentru că ce om ar suporta să vadă una ca asta? Născut în 1825, decedat în 1953?

Am făcut un calcul rapid în minte – 128 de ani!

-Imposibil, am spus.

Ulrich mă duse lângă o altă piatră de mormânt.

-Stai să vezi asta, îți va plăcea la nebunie! Aici găsim anul nașterii –1883 – dar nu găsim anum morții. Numele e Marian-George Folea. Ce părere ai?

-Că omul și-a cumpărat loc de veci în Anina, după care s-a mutat din orășel, a emigrat, a plecat, habar n-am ce a făcut, dar mormântul a rămas gol.

-Sau e gol pentru că individul mai trăiește, spuse Ulrich vesel. Tu ești cea care face din cap calcule rapide – câți ani are astăzi Marian-George Folea?

-O sută treizeci și șase, am spus pe nerăsuflate. Imposibil!

-Da, dar vorbim de Graal. Nu e imposibil deloc. În Vechiul Testament toate personajele biblice aveau vârste remarcabile, iar Adam a trăit o mie de ani.

-Doar nu crezi tot ce scrie în Biblie! Sunt o mulțime de figuri de stil și de exagerări datorate nenumăratelor transcrieri și traduceri.

Nu voi uita prea curând zâmbetul de pe buzele lui Ulrich, o combinație perfectă între un rânjet de satisfacție și un surâs drăcesc, mustind de ironie.

-Așa deci. Atât de multă încredere aveți voi, creștinii, în cartea voastră fundamentală încât o contestați și pe părți și în întregul ei. Iar aici vorbim totuși de o carte de căpătâi, care a rezistat ca bestseller peste o mie cinci sute de ani – „Mein Kampf” și cărticica roșie a lui Mao, alte scrieri „fundamentale” ale omenirii au expirat mult mai repede. Măcar „Epistolele stacojii” ale lui Lucifer, mult mai vechi decât primele versete din Vechiul Testament, sunt valabile și azi și nimănui nu i-a dat prin cap să le pună la îndoială.

-Da, pentru că după aceea s-ar fi putut să nu mai aibă cap. Nu știam că Lucifer a scris ceva vreodată, dar după cum sună, „Epistolele stacojii” trebuie să fie un fel de Biblie a vampirilor.

-Cam așa ceva... „Stacojii” le zice datorită aspectului, pentru că sunt scrise cu sânge pe pergament obținut din piele de om.

-Nu vrei, te rog, să schimbăm subiectul?

-Păi, tu ai început. Eu voiam doar să-ți demonstrez că așa-zisele vârste matusalemice nu sunt ceva neobișnuit la popoarele din vechime, numai omul modern se încăpățânează să creadă că e sortit să trăiască cel mult o sută de ani.

-Cum ajungeau oamenii la vârste de sute de ani?

-Ca și Yann Foley și neamul lui: folosind magia. În plus, Yann a fost un Pendragon după mamă, asemenea regelui Arthur, iar legenda susține că Arthur n-a murit, chiar dacă era pe moarte după ultima lui bătălie. Trupul i-a fost luat de sora și eterna lui rivală, Morgana și dus în Avalon, de unde Arthur se va putea întoarce atunci când vremurile vor fi potrivnice Angliei.

-Așa știam și eu povestea.

-Doar că nu e o poveste. E relatarea, într-o formă artistică, a luptei care s-a dat în Anglia după cucerirea romană între vechile credințe celtice, politeismul roman și creștinismul incipient. Morgana reprezenta vechile credințe: era vrăjitoare, ucenica lui Merlin, iar zvonurile zic că era de-a noastră.

-Vampir?

-Exact. Ajunsese să suporte lumina soarelui prin magie, iar ai mei o caută cum căutați voi Graalul, ca să-i smulgă formula rezistenței la radiația ultravioletă.

-Dar nici pe tine nu te deranjează soarele.

-Nu, însă majoritatea vampirilor ar prefera să ajungă la această performanță fără cinci sute de ani de post.

În fine... chiar nu avea rost să ne luăm la ceartăpe tema vechilor legende, colțoșii câștigătoate disputele, indiferent dacă sunt dueluri cu arma sau înfruntări retorice. Îmi mărturisise odată demult că ei trișează din principiu, așa încât are sens să te pui cu unul ca ăsta? L-am întrebat într-o doară:

-Deci cu ce ne alegem din plimbarea de azi pe cheile Gârliștei? Eu am căscat bine ochii la drum, tu zici că ai verificat și peșterile, iar de Graal nici urmă pe-aici.

-I-am găsit pe descendenții lui Yann Foley, sau cel puțin pe aceia despre care eu presupun că ar fi urmașii lui, ceea ce nu e puțin lucru. Lasă-mă să verific unele idei și îți voi spune cu certitudine dacă familia Folea e urmașa familiei Foley. Dar mai întâi mă voi întoarce în satul Gârliște, ca să aduc mașina până aici, să te pot conduce acasă.

Pentru un om asta ar fi însemnat să-l prindă noaptea pe drum, dar Ulrich apăru la volan în mai puțin de o oră – era mai prudent să nu întreb cum naiba făcuse!

Cap.11 Necazurile unei fete simple

Casa familiei Folea se găsea în Steierdorf – Ulrich aflase asta fără dificultate, întrebând în dreapta și-n stânga.O descoperi pe o străduță în pantă, înnecată literalmente în verdele unei grădini imense. Dinspre stradă casa părea mică: obișnuita cameră „de oaspeți” cu geamuri spre fațadă și o poartă pentru pietoni. Alături, către vecinul aflat la mare distanță, o enormitate de poartă proiectată ca să treacă printr-însa o căruță încărcată cu fân până dincolo de limita posibilului. Poarta aceasta dădea într-o curte întinsă, mărginită în stânga de casă, iar în dreapta de grajdul pentru cai și căruță, cotețul găinilor și al porcului, un țarc pe lângă care pășteau liniștite câteva capre și o vacă de dimensiuni respectabile.

În fundul curții se zărea un gard îmbrăcat în trandafiri sălbatici, cu poarta spre grădină aflată în mijlocul gardului. Grădina, cu straturi îngrijite și o mulțime de pomi fructiferi, se întindea cât vedeai cu ochii, urcând dealul din spatele casei. Ulrich reținu toate aceste amănunte dintr-o privire, apoi trecu nepăsător mai departe pe stradă, ca și cum nimic nu l-ar fi interesat. Dar odată cu căderea nopții se întoarse, îmbrăcat în negru și ascunzându-și sub un batic înnodat la spate părul auriu, sări gardul dinspre deal al grădinii și se puse pe pândit locuitorii casei. Trebuia să-și verifice cumva ipoteza că Yann Foley devenise Ion Folea și după multă gândire și răzgândire ajunse la concluzia că cel mai bun punct de pornire îl constituia presupusa familie a inginerului englez ajuns – incredibil - țăran în Anina cu peste o sută șaizeci de ani în urmă. Ca să-i înțeleagă alegerea, avea nevoie să cunoască motivația omului: nu oricine e capabil să ia o decizie care îi schimbă radical modul de viață și asta nu doar pentru o singură generație.

Clădirea care adăpostea clanul Folea era joasă, fără etaj și se întindea mult în lungul curții. În afara celor două geamuri aflate la stradă, aparținând camerei de oaspeți, la exterior nu se vedea nici o fereastră dar Ulrich cunoștea bine modul de construcție al acestor case țărănești vechi. Majoritatea erau din chirpici, un material ieftin și aflat mereu la îndemână, un amestec de lut, paie și bălegar folosit ca

lipici. Toate aceste construcții, ridicate de oamenii de prin sate, care nu aveau nici o pregătire în domeniu ci doar o experiență solidă, constau dintr-un coridor lung spre care se deschideau ușile camerelor și geamurile acestora, care dădeau invariabil spre curte. Ultima încăpere, în fundul coridorului, era bucătăria de unde pornea scara interioară către podul gospodăriei, locul tradițional de depozitare al plantelor medicinale puse la uscat.

Familia Folea închisese cu sticlă acest coridor, un mod de a-i feri pe cei ai casei de intemperii atunci când treceau dintr-o cameră în alta iarna sau pe ploaie. Coridorul se sprijinea pe stâlpi solizi și era destul de lat ca acum, vara, o masă mare să fie așezată în capătul dinspre bucătărie. Familia tocmai lua cina și două femei, după toate aparențele mamă și fiică, roboteau aducând numeroase platouri încărcate cu bunătăți. Oamenii mâncau ca la țară, bucate simple, produse în propria grădină – Ulrich văzu castroane în care se găseau roșii, ardei, castraveți și ceapă, o imensă pâine rotundă pe care o feliară și o împărțiră între dânșii, brânzeturi felurite, friptură de pui și de porc și tradiționala palincă de prune,din care bărbații își puseră înainte de masă câte un pahar plin, iar femeile o jumătate de pahar. Copiii primiră lapte proaspăt muls și o vreme nu se auzi nici o vorbă, timp destul ca blondul să studieze chipurile celor adunați în jurul mesei. Cum oamenii erau ocupați fiecare cu ce-și pusese în farfurie, Ulrich ieși din grădină și se piti în dosul măceșului din curte, ca să-i poată vedea mai bine pe convivi.

Pe locurile de onoare din cele două capete ale mesei ședeau doi bărbați, tată și fiu sau frate mai mare și frate mai mic, era destul de greu de apreciat pentru că amândoi aveau părul și barba albe ca neaua. Asemănarea dintre ei era evidentă: același nas drept, aceiași ochi vioi și negri, aceleași sprâncene stufoase și fețe osoase, prelungi. Între cei doi se înșirau patru sau poate chiar cinci generații de membri ai familiei Folea, bărbați și femei, de la oameni bătrâni și maturi până la adolescenți și copii. Longevivul clan adunase la masă douăzeci de persoane, care acum mâncau fără să scoată o vorbă. După ce trecu o jumătate de oră și toate farfuriile se goliseră cu spor, femeile strânseră masa iar unul din cei doi bătrâni din capul mesei se ridică și rosti o scurtă rugăciune de mulțumire pentru cina îmbelșugată.

Ulrich se simți dezamăgit – nu aflase mare lucru. Abia când văzu că unul dintre bărbați dispare în bucătărie, de unde reveni aducând o damigeană și diverse sticle, mai mici și mai mari, se lumină la chip: urma șueta de seară, o șansă de a auzi discutând numeroasa familie. Paharele comesenilor se umplură cu vin alb și roșu, cu siropuri de fructe și vișinată, iar o femeie de vârstă mijlocie, aflată pe la mijlocul mesei, sparse tăcerea:

-Străbunicule, vecina Florica zicea că iar au venit doi oameni să se intereseze de noi. Cică ar fi fost de la un ziar.

„Străbunic?" gândi Ulrich. Femeia mergea pe șaizeci de ani. La vârsta asta puțini oameni se pot lăuda că le trăiesc părinții. Bunicii – chiar mai puțini. Dar străbunicii?

-Enervant, pufni un bărbat aflat lângă ea. Parcă ar fi un păcat să trăiești atât de mult!

-Liniștiți-vă, răspunse calm străbunicul clanului. E firesc ca oamenii să fie curioși, nu le-o poți lua în nume de rău. Suntem norocoși să fim longevivi, atâta tot. Ultima oară când s-a scris la ziar despre noi, s-a scris de bine: de aerul curat și clima prielnică de aici, de grădinile care ne aduc toate cele necesare traiului, de faptul că noi nu ne stropim plantațiile cu chimicale, cum fac orășenii. Și, bineînțeles, că muncim cu brațele de dimineața până seara.Nu e nimic inexplicabil aici, iar oamenilor le place să audă că un trai sănătos prelungește viața, nu se mai satură să le spui asta.

Un copil de vreo zece ani se hotărî să întrebe:

-Opa, ce înseamnă „longevivi"?

-Păi că și tu, ca și mine, vei fi un om de ispravă, în putere, când vei împlini o sută de ani.

-E așa de rar să ajungi la o sută de ani?

-Nu e rar, dacă muncești mult și nu dai prea des pe la birt. Și în casa de vizavi e un centenar, iar bătrânii Floricăi se pregătesc să meargă la biserică, să se mai cunune odată la șaptezeci de ani după ce au făcut-o pentru prima oară.

Ulrich ciuli urechile – era interesant de știut că în zona aceea locuită de oameni simpli, care trăiau ca la țară la marginea orășelului Anina, ploua cu centenari. „Graalul e ascuns undeva pe aici", gândi el. „Nu la Gârliște și nu de-a lungul liniei ferate, ci aici". Îi privi pe rând, cu toată atenția de care era în stare, pe membrii familiai Folea.

Încerca să vadă în trăsăturile lor asemănări cu portretul de pe patul de moarte al lui George Foley – era oare posibil ca după trecerea atâtor generații oamenii aceștia să mai păstreze ceva din liniile feței inginerului englez?

Cum siesta de după cină se prelungea mult – acum discuțiile lunecară spre starea vremii și recoltele viitoare – Ulrich scoase dintr-un buzunar un mic aparat de fotografiat, destul de sofisticat ca să i se poată inhiba blitzul. Oamenii aceia nu trebuiau să bănuiască nici măcar din întâmplare că erau fotografiați din curtea propriei lor case. Bunătatea de aparat, foarte performant și nu mai mare decât o cutie de chibrituri, fusese un cadou de la John Smith și acum îi prindea tare bine. Ulrich îl duse la ochi – era imprudent să fotografiezi noaptea cu ecranul aparatului luminat, dacă nu voiai să-ți fie detectată prezența. Spre norocul lui, blondul văzuse dezvoltarea industriei aparatelor de fotografiat de la origini (ba chiar avusese odată o cutie din acelea imense, acoperite cu o pânză neagră) așa încât se descurca bine să pozeze doar prin vizor, fără mulțimea de informații afișate de obicei pe ecran. Pe când compunea imaginea încercând să obțină cât mai clar în cadru fețele bărbaților familiei, un amănunt aparent nesemnificativ îi atrase atenția: pe peretele coridorului, aproape de locul în care se găsea masa, fusese fixat un mic tablou. Acesta se putea confunda cu zidul vopsit cu humă, fiind un desen în peniță destul de șters, aflat sub o bucată de sticlă, dar fără ramă. Ulrich fotografie tabloul care reprezenta un blazon al unei familii nobiliare. „Ciudat obiect în casa unor țărani din Anina”, își spuse vampirul.

Noaptea era caldă, plăcută, dinspre grădină se zăreau luminițele verzui ale licuricilor și cei tineri ar mai fi stat la taclale, dar patriarhul clanului îi goni în casă:

-Ia mai mergeți la culcare, că mâine ne trezim în zori cu toții! Animalele trebuie hrănite și-apoi ne pregătim de seceriș, tractoriștii au fost tocmiți pentru ora șase. La cinci dimineața toată lumea e în picioare, da?

Cei care mai aveau o urmă de băutură în paharele aflate dinaintea lor pe masă dădură repede pe gât lichidul și nimeni, nici măcar copiii, nu protestară. Oamenii se răspândiră prin camere, doar cele două femei rămaseră să strângă lucrurile de pe masă. După

câteva minute lumina se stinse în bucătărie, femeile dispărură în camerele lor și un bărbat tânăr, în pijama, ieși să dezlege câinii, doi dulăi ciobănești, imenși.

Ulrich anticipase mișcarea – când câinii începură să amușineze prin curte, el ședea deja de ceva vreme încălecat peste coama acoperișului, unde colții lor nu-l puteau ajunge. E drept că proprii lui colți erau mult mai periculoși decât cei ai unui câine, oricât de feroce ar fi fost acesta, dar blondul n-ar fi vrut să ucidă două exemplare atât de frumoase ca acești dulăi. Șezu liniștit pe acoperiș până când bărbatul intră în casă, lumina de pe coridor se stinse și câinii se liniștiră. Când întregul Steierdorf se cufundă într-un somn adânc, Ulrich sări de pe acoperiș în stradă și o porni cu pași neauziți către pădurea din apropiere, la vânătoare.

-//-

-Nu mă așteptam să te revăd atât de curând, am spus când i-am zărit chica blondă apărând din noapte. Excursia pe cheile Gârliștei a fost minunată!

-Ți-a plăcut?

-Da.

Îmi întinse micul lui aparat de fotografiat și un card de memorie. Peste un sfert de oră ne aflam amândoi la biroul meu, eu înfofolită ca iarna, în ciuda serii calde de vară, el privind curios ecranul calculatorului, la mică distanță de mine. Cum nu dispuneam de un program de recunoaștere a fețelor, separasem din fotografiile lui chipurile membrilor familiei Folea, cărora le lipeam acum straturi succesive de bărbi false și favoriți stufoși, găsiți prin cadre ale unor filme istorice disponibile gratuit pe internet. Ulrich compara rezultatele muncii mele cu poza lui George Foley, poză pe care o copiase la Glastonbury. Uneori mormăia câte un „da” sau „nu”, alteori dădea din cap doar.

-Ascultă, dacă vrei o comparație profesională între imagini, de ce nu-l soliciți pe John Smith? În toate aeroporturile serioase există softuri care se ocupă cu așa ceva și n-am mai juca jocul ăsta de-a „seamănă sau nu seamănă”.

-Nu voiam să-i mai cer ceva, a făcut destule pentru mine. Dar ai dreptate.

Tastă incredibil de repede adresa lui John pe propriul telefon și-i trimise vechea poză a lui George Foley, urmată de cea a celor doi bătrâni ai clanului Folea și de unele din încercările mele de a ajusta trăsăturile neamului Folea la moda mijlocului de secol XIX. Puse întrebarea „asemănare între personaje?" și apoi expedie mesajul.

Pesemne John era conectat în vreo rețea, pentru că răspunsul sosi în mai puțin de cinci minute: toate fețele semănau între ele în proporții care variau între șaptezeci și cinci și nouăzeci la sută.

-Seamănă, dar nu sunt identice, observă Ulrich. M-aș fi așteptat la un răspuns mai clar.

-Mai clar de atât nu se poate, am zis încercând să-l liniștesc. Programul ăla determină gradul de asemănare, nu-ți poate spune cu precizie absolută „X este fiul lui Y". Și-apoi procentul mi se pare foarte bun, pentru că nici gemenii identici nu sunt chiar identici până în cele mai mici amănunte. Ca să formulez răspunsul la întrebarea ta, există o probabilitate extrem de ridicată ca familia Folea din Anina să se înrudească îndeaproape cu Yann Foley, cel care a dispărut în zona Oraviței cu mai bine de o sută șaizeci de ani în urmă. Ca presupunerile tale să devină certitudini nu ai încotro, va trebui să urmărești câteva zile familia din Anina și să aduni toate informațiile disponibile despre originile ei.

-Sau să aflu tot ce pot despre acest blazon, zise Ulrich atrăgându-mi atenția asupra imaginii reprezentând tabloul atârnat pe coridorul casei Folea din Steierdorf.

Am privit poza cu atenție. Dacă nu greșeam prea mult, era vorba de un dragon, o cruce și o sabie medievală, toate aceste elemente fiind înconjurate de un zid masiv de cetate.

-Ciudat obiect în casa unor țărani din Anina. Să vedem dacă putem afla mai multe despre el, am zis începând să răscolesc cotloanele nesfârșite ale internetului. După o vreme (în care Ulrich urmărea fascinat ceea ce făceam), am ajuns la o concluzie:

-Ascultă, istoricii par de acord asupra faptului că blazoanele nobililor n-au apărut înainte de anii 1000-1100, cam atunci când cavalerii plecau în primele cruciade. E sigur deci că nu vei putea găsi blazonul regelui Arthur, pentru că el nu avea așa ceva.

-Pe vremea mea oricine conta în societate avea blazon, răspunse el îndârjit.

-Pe vremea ta… Tot istoricii spun că legenda lui Arthur reflectă o situație de la sfârșitul epocii romane din Anglia, când stăpânirea Romei se clătina deja și în haosul creat s-a ridicat un conducător local – sau mai mulți – din care s-a inspirat figura lui Arthur. Vezi deci, te-ai născut cu o mie de ani mai târziu și știi tot atât de puține despre lumea de atunci, pe cât știu eu.

-Poate. Doar că tu vorbești de legende, pe când eu sunt convins că faptele povestite în ciclul arthurian s-au întâmplat cu adevărat.

-Da… mai ales transferul prin magie al megaliților aflați acum la Stonehenge din Irlanda în Anglia, peste mare, într-o clipită. Probabil Merlin s-a concentrat intens ca să realizeze așa o minunăție, nu?

-Îți râzi de mine! Și totuși am văzut actele lui Mary, a doua soție a lui George Foley, născută Pendragon. Nici măcar tu nu poți să negi asta!

-Dar nu neg deloc. Cred doar că numele de familie comun nu face implicit ca Mary Foley să fie o strănepoată a regelui Arthur. Mă gândesc că oamenii aceia, familia Folea, ar trebui să păstreze o urmă a originii lor englezești dacă presupunerile tale sunt juste. Oare nu poți afla mai multe despre ei?

-Păi nu ți-am spus că indivizii au ciudatul obicei de a trăi neobișnuit de mult? Graalul ar putea să fie ascuns pe undeva prin casa lor din Anina.

-Aici te contrazici singur. Căutarea ta a pornit de la acele accidente aviatice fără explicație aparentă din zona Glastonbury, despre care ai presupus că se datorează modificării câmpurilor de energie locale - și asta probabil din cauza acelei cupe de lemn despre care zici că ar fi Graalul. Dacă Graalul s-a aflat mereu în casa familiei Folea din Anina, atunci prăbușirea avioanelor acelora nu mai are nici o explicație, iar șirul lui Fibonacci rămâne un șir de coincidențe.

-Noi nu credem în coincidențe, mârâi Ulrich printre dinții încleștați. E clar că încercarea cuiva de a abandona Graalul într-un loc uitat de lume, poate chiar inaccesibil, a dus la acele tragedii aviatice.

-Dacă e inaccesibil nu e aici, în munții Aninei. Or fi munții ăștia cei mai frumoși din lume, dar recunoaște că nu sunt ca Himalaya,

imposibil de escaladat. Mii de plimbăreți, uneori nu tocmai potrivit echipați, îi străbat an de an și nimeni n-a susținut vreodată că munceii aceia de o mie de metri ar fi din cale-afară de periculoși.

-Aici ai dreptate. Dar asta nu confirmă decât faptul că sunt un loc potrivit pentru Graal. Nu uita că și la Glastonbury pocalul sfânt a stat îngropat într-un loc la îndemână. Menirea lui e să se afle aproape de oameni, altfel cineva l-ar fi îngropat demult în vreun deșert din orient prin care câte un călător se rătăcește la un deceniu odată.

Avea și el dreptatea lui, doar că eu nu-mi puteam imagina Graalul ascuns în Anina – cine ar tăinui o comoară în plin oraș? Pentru mine cupa trebuia să fie legată într-un fel de linia ferată Oravița – Anina, doar Yann Foley fusese inginer la căile ferate, nu? Și mai era bineînțeles și viziunea mea din tunelul de la Gârliște, despre care puteam să bag mâna în foc că nu halucinasem.

Ulrich mă părăsi târziu noaptea, hotărât să se întoarcă la Anina și să urmărească viața de zi cu zi a familiei Folea. Dacă oamenii aceia erau păstrătorii secretului sfântului Graal, ceva din comportamentul lor trebuia să-i furnizeze indicii despre acest lucru, sau cel puțin el așa spera.

-//-

Vremea se mai încălzise în ultimele zile, apropiindu-se de ceea ce ar fi trebuit să fie temperaturile de vară specifice sfârșitului de iunie, dar de aceea rămăsese tot ploioasă. În Oravița ploua câte un pic în fiecare seară, dar ce desfășurare de forțe pentru câțiva stropi de apă! Tunete bubuitoare, fulgere ca niște șerpi de foc, vânturi care rupeau copacii, orașul avusese parte de toate acestea până acum. Chiar și la ora aceea târzie, când ziua se îngâna cu noaptea (trecuse binișor de nouă seara), încă mai ploua cu stropi mari, deși bubuitul tunetului se auzea tot mai slab și mai depărtat.

Ulrich se strecura neauzit la adăpostul clădirilor, pregătit să fugă acasă și să înnopteze în superba lui vilă din apropiere de Lacul Dracului. Hotărâse deja, venind de la Timișoara, că a doua zi va pleca din nou la Anina și va pândi membrii familiei Folea: dacă familia deținea Graalul sau măcar știa unde se află acesta, atunci oamenii vor fi dați de gol de comportamentul lor protector față de

artefactul neprețuit. Ei erau cavalerii apărători ai sfântului Graal, moștenitori direcți, peste secole, ai cavalerilor Mesei Rotunde și ai lui Arthur însuși. Blazonul conținând un șarpe înaripat părea să indice acest lucru. Ce era un șarpe zburător dacă nu un dragon? Iar numele de familie al lui Arthur fusese Pendragon – evocator, nu?

Cufundat în gândurile lui, Ulrich se simțea bine să se plimbe prin ploaie, în întunericul tot mai dens care îl învăluia ca o pătură tăcută. De îndată ce va ieși din oraș o va lua la fugă, dar aici nu era prudent să-și arate abilitățile non-umane: deși nu părea să fie nimeni pe stradă, orăvițenii curioși puteau pândi din dosul perdelelor de la geamuri. În plus de asta, avea senzația neplăcută că cineva sau ceva se zgâiește la el din beznă, o senzație absolut aiurea fiindcă nu se simțea urmărit. Și totuși, când închidea ochii și se lăsa în voia simțurilot lui suplimentare, prin fața ochilor îi trecea – naiba știe de ce – imaginea unui șobolan.

Din meditația lui adâncă îl scoase un zgomot de pași, niște pași care lipăiau prin bălțile lăsate de ploaie pe asfaltul destul de deteriorat al orașului. Asta încă n-ar fi fost nici o problemă – plimbarea pe stradă după lăsarea întunericului nu e interzisă prin lege, deși e puțin probabilă într-o așezare unde nici ziua nu se întâmplă nimic deosebit – dar persoana care străbătea străzile tot mai întunecate își trăgea și-și sufla nasul într-una. Mintea lui Ulrich începu să analizeze sursa zgomotului înainte chiar ca el să-și fi dat seama de asta: „pași ușori, abia auziți – copil sau femeie; o persoană răcită – nu, nu e răcită, nici nu tușește, nici nu strănută, doar oftează; o femeie care merge pe stradă plângând, noaptea în ploaie”. Inima unui cavaler medieval ar fi fost topită de mult mai puțin de-atât, chiar dacă încetase să bată cu cinci sute de ani în urmă. Blondul grăbi pasul, până când silueta din fața lui îi deveni familiară: Mariana Cernat, fiica mecanicului de pe locomotiva care deservea linia Oravița – Anina, corespondentă a unui ziar din Reșița și suplinitoare la liceul din Oravița, unde preda literatura ținând locul unei profesoare care tocmai născuse.

-Bună seara, Mariana. Cu ce treabă la ora asta târzie?

-Bună seara, Ulrich. Vin de la Agnesia, tata a cinat și-acum se uită la un meci cu prietenii, la televizor. Cum eu nu mă omor după fotbal…

Agnesia preda engleza la același liceu din Oravța și era prietena de suflet a Marianei. Cele două femei aveau cam douăzeci și șapte – douăzeci și opt de ani: Mariana, o brunetă cu pielea albă și trăsături fine, Agnesia o persoană despre care nimeni, nici măcar propria-i mamă, n-ar fi putut spune ce culoare de păr îi dăduse natura. În urmă cu câteva săptămâni directorul liceului o muștruluise din nou (a câta oară?) cerându-i să-și schimbe șuvițele verzi cu capete portocalii în ceva mai normal. Partea proastă a lucrurilor – pentru puritanii scandalizați – era că tânăra își făcea meseria mult prea bine ca să poată fi dată afară de la școala în care preda. Agnesia locuia în „orașul de jos”, asta însemnând noile blocuri aflate pe teren plat, spre deosebire de „orașul vechi”, ale cărui case urcau pantele de la poalele munților Aninei. Mariana în schimb își avea casa în orașul de sus, ba chiar foarte sus: câteva străduțe se prelungeau ca niște tentacule pe dealuri, până în punctul în care, privind în jos către centru, orașul arăta ca văzut din elicopter. Ulrich, care venise dinspre Timișoara, urca pe strada principală în aceeași direcție cu Mariana.

-Te văd necăjită, continuă blondul vrăjeala. Te supără ceva?

-Păi… mă cam supără. Dar nu vreau să-ți bați dumneata capul cu necazurile mele. Deși…

-Deși?

-Nu știu, poate că părerea dumitale m-ar liniști. Doar ai mai multă experiență decât mine și lucrăm în aceeași branșă, în media.

Orașul „de sus” se rezuma la două străzi interminabil de lungi, cu casele înșirate de o parte și de alta a pârâului Oravița. Între ele, pe orice tăpșan cu iarbă, primăria instalase bănci și foișoare acoperite, în încercarea de a face așezarea mai prietenoasă cu turiștii, nu doar un punct obscur pe hartă, în drum spre impresionantele chei ale Nerei. Aceste bănci erau ferite de ploaie și Ulrich o conduse pe Mariana spre cel mai apropiat foișor, făcându-i semn să ia loc, apoi se așeză și el.

-Deci o discuție profesională, zici. De acord, sunt numai urechi.

Tânăra își mai suflă odată nasul după care mărturisi:

-Știi, mă simt cumva pusă deoparte. La școală nu sunt decât suplinitoare, la ziar mi se tot spune să scriu despre lucruri cu priză mai mare la public… de fapt nu interesează pe nimeni câte străzi au

fost reasfaltate, nici câte acțiuni culturale a bifat primăria, dacă nu scoți din mânecă în fiecare săptămână cel puțin o crimă, două violuri și o încăierare nu te publică nimeni. Mi-e teamă să nu fiu dată afară, asta e. Iar știrile de la Agnesia nu sunt deloc bune.

-Cred că nu trebuie să-ți fie frică. Ești tânără, ai o meserie, te aranjezi tu cumva. Agnesia ar trebui să aibă grijă de propria soartă, nu să se preocupe de alții. Cu părul ăla al ei, m-ar mira să fie tolerată prea mult timp la școală.

-Poate ai dreptate, dar… ascultă, la întrebarea asta voiam să ajung: dacă ai de investigat ceva – fenomene paranormale în cazul dumitale –de unde începi? Cum îți aduni informațiile?

Ulrich stătu pe gânduri câteva clipe.

-Nu e o întrebare simplă. Profesia ne cere să verificăm orice știre, să fie confirmată din cel puțin trei surse: mă duc la fața locului, interoghez cât de mulți oameni sunt dispuși să vorbească, dau pe la ziarul local și pe la postul de poliție, chestiuni din astea de rutină…

-Dai pe la ziarul local, repetă Mariana dusă pe gânduri. Uite, asta mă deranjează. Agnesia mi-a relatat că au căutat-o ieri niște ziariști din Anglia, vor să scrie un articol despre Oravița și aveau nevoie de o traducătoare. Mă necăjește că sunt ultima persoană care află știrea – doar sunt corespondenta locală a ziarului din Reșița, m-aș fi așteptat să fiu contactată. Chiar atât de prost scriu că nimeni nu mă bagă în seamă? Doar știu tot ce se petrece în orașul ăsta – sau, mă rog, presupun că ar trebui să știu, nu?

Ulrich surâse în întuneric, auzind frământările tinerei.

-Mariana, zău, pentru atâta lucru plângi? Uite două argumente care te vor liniști: primul, lucrez pentru BBC, câștig o grămadă de bani deci presupun că munca mea e apreciată, că doar altfel nu m-ar plăti. Ei bine, aud pentru prima oară de ziariștii ăștia englezi, care ar putea să-mi fie într-un fel colegi. Nici pe mine nu m-a anunțat nimeni! Și al doilea argument, eu n-aș lua de bune toate vorbele Agnesiei până n-aș verifica personal. Fătuca aia e cel puțin bizară și nu sunt convins că ți-e prietenă cu adevărat. De unde știi că ți-a spus adevărul și n-a vrut să-și dea importanță? A văzut-o cineva umblând cu străinii aceia prin oraș?

-Nu știu, n-am avut timp să mă interesez. Dar deja m-ai liniștit.

-Ai măcar idee pe unde stau ziariștii cu pricina?

-Agnesia zicea ceva de hotelul Caraș.

-Bine, voi arunca o privire, o știu pe recepționeră. Poate scap o vorbă despre arhiva bogată a corespondentei locale de presă, în care poți găsi tot ce te interesează, începând de la istoria și legendele orașului și până la agenda membrilor din consiliul local, totul.

-Faci dumneata asta pentru mine? Mulțumesc, încep să mă simt mai bine, nu ca ultimul cerșetor din oraș.

-Fac chiar mai mult, pentru că nu-mi place să te văd pleoștită. Îi spun diseară, când mă întâlnesc cu soră-mea, să treacă pe la tine. Vrei?

-Oh, ar fi minunat, nu știam că Nelly s-a întors în țară. Pe aici toată lumea zicea că dă autografe pe ultima ei carte, undeva prin America.

-A fost și acolo, dar acum e acasă. Când să te caute?

-Păi, mâine după zece dimineața ar fi numai bine. O aștept, dacă nu are alte planuri.

-Va veni, spuse Ulrich încrezător. Mă bazez pe puterea mea fenomenală de convingere și la nevoie îi spun că vrei să-i iei un interviu pentru ziar.

Ochii Marianei sclipiră în întuneric.

-Un interviu cu Nelly Noel? Nici n-am îndrăznit să visez la norocul ăsta, sigur va apărea pe prima pagină.

-Nu trebuia decât să i-l ceri. Vezi tu, Mariana, scrii foarte bine dar pentru o ziaristă fii mai înfiptă, ce naiba! Timiditatea și modestia sunt defectele tale, răspunzatoare pentru așa-zisele tale eșecuri, pe care doar tu le vezi. Și-acum haide, te conduc acasă că s-a făcut târziu.

Se ridicară aproape simultan de pe bancă și vampirul trecu în spatele fetei, urcând cărăruia îngustă și abruptă care ducea la casele de pe deal. Mariana pășea în fața lui deloc speriată de noroiul drumului neasfaltat, de fapt o potecă de munte în adevăratul sens al cuvântului, atât că mărginită nu de codri și stânci ci de casele și grădinile oamenilor. Mariana se descurca, evident, foarte bine cu drumul dificil, dar familiar, însă trebui să recunoască, măcar în gând, că-i făcea plăcere prezența unui însoțitor pentru că strada era prost

luminată. Din loc în loc – foarte rar – ardea câte un bec anemic, care nu putea împrăștia bezna.

După vreo zece minute de urcuș susținut, panta se domoli și ajunseră în fața unei case mici, tăcute, cu poarta grădinii și două geamuri situate înspre stradă. Printre jaluzelele de la una din ferestre se strecura un fir de lumină, dar altfel nu se simțea nici o mișcare și nu se auzea nici un zgomot.

-Tata precis a adormit, comentă Mariana. Așa se întâmplă întotdeauna când se adună mai mulți oameni și mai multăbere, tata bea un pic cam mult și-apoi se culcă și doarme neîntors până dimineața. Serviciul lui începe mâine la zece și jumătate – cu o jumătate de oră înainte de plecarea trenului trebuie să fie în gară, dar până atunci are vreme destulă să se trezească.

Tânăra își scotoci poșeta în căutarea cheilor. Când Ulrich o văzu în siguranță, cu mâna pe clanța porții, își luă rămas bun și coborî cărăruia întortocheată care ducea în centrul orașului. După vreo douăzeci de pași se opri și privi în urmă, ca să-și alunge ideea ilogică și inexplicabilă că cineva l-ar fi urmărit. Nu zări pe nimeni, nici măcar pe ziarista care între timp intrase în casă.

-Bine, mormăi vampirul când se văzu pe strada principală. Și-acum urmează o mică schimbare de plan.

Ar fi vrut să meargă acasă, la Lacul Dracului, până la care se mai făceau vreo treizeci de kilometri spre Sasca, încă opt până în Cărbunari și două ore pe poteca spre lac, dar timpii și distanțele astea se socoteau pentru oameni. El nu avea nevoie de drumuri și poteci, știa încotro îi era casa și se orienta după mușchiul crescut în pădure pe trunchiurile arborilor sau, în nopțile senine (acum nu era cazul), după Steaua Polară. Străbătea alergând, fără să obosească, distanțe incredibile și ar fi putut fi acasă în cel mult o jumătate de oră. Dar ce nevoie avea să se grăbească? Frumoasa Nelly urma să se vadă cu Mariana abia a doua zi la zece, iar vânătoarea vara e ușoară și rapidă pentru că pădurea geme de animale. Așadar mai avea timp, mult timp la dispoziție. De ce să nu arunce o privire la recepția hotelului Caraș?

O porni cu pași vioi înapoi spre gară și de acolo străbătu zona de șes a orașului până aproape de ieșirea către Timișoara. Nu se prea omora după cartierul ăsta de blocuri anoste, pentru el Oravița

fusese timp de secole o așezare de munte și așa ar fi fost bine să rămână. Hotelul, o clădire în noul stil de cutie de chibrituri (sau mai degrabă lipsit total de stil) îl întâmpină cu gălăgia din restaurant, unde probabil se adunase un grup de cheflii cu dare de mână. Recepționera se afla la post – inutil de spus că Ulrich n-o cunoștea, n-o văzuse niciodată și nu-l interesa persoana ei. Dar era noapte, el avea puterile unei ființe a întunericului – printre care și pe aceea de a hipnotiza oamenii – așa că se proțăpi hotărât în fața femeii, cu un aer de filfizon impertinent care îl prindea foarte bine.

-Drăguță, ai niște turiști noi pe aici. Englezi, vreau să zic, numai ăștia mă interesează. Ia scotocește-ți frumușel mintea și spune-mi tot ce știi despre oamenii în cauză, bine?

Femeia își ridică nasul din revista ei de cuvinte încrucișate și făcu imprudența să-l privească în ochi. Avu senzația că plonjează într-o apă rece ca gheața, în timp ce mirosul rafinat al unui parfum fin îi inundă mintea. Când vorbi, vocea îi suna străină și stranie:

-Da, au venit doi englezi acum trei zile, ziceau că sunt de la un ziar. Se preumblă prin oraș, se fâțâie încoace și încolo, opresc oamenii și pun întrebări, chestii din astea, uzuale.

-Au pe cineva care traduce sau știu limba locului?

-Păi, e Agnesia cu ei, scorpia aia multicoloră de la liceu.

Ulrich pufni în râs. Era clar că intrase pe teritoriul minat al antipatiilor feminine, iar Agnesia – trebuia să recunoască – se învârtise de o grămadă de „amice" care așteptau doar ocazia prielnică să o strângă de gât.

-Lasă, drăguță, nimeni nu se uită la o paparudă ca ea, bărbații preferăfetele serioase. Dar am auzit că vorbește bine engleza, probabil de asta au nevoie de una ca Agnesia.

-Măcar atât, altceva nu știe, admise recepționera. De parcă ar fi mare lucru! Jumătate din oraș vorbește engleza.

Blondul se îndoi serios de afirmația asta. Îi cunoștea bine pe orăvițeni și cei care chiar le aveau cu limbile străine se grăbiseră să emigreze odată cu închiderea minelor din zonă. Dar își întoarse din nou spre femeie fața angelică și zâmbitoare și continuă interogatoriul:

-Ce sunt ziariștii ăștia? Bărbați, femei? Cum arată? Ce vor să afle?Sunt convins că o fată isteață ca tine a tras cu urechea la tot ce

discutau.

-Am tras, nu-i vorbă, dar n-am înțeles mare lucru din pălăvrăgeala lor.

Ulrich își mușcă buzele ca să nu râdă. Probabil blonda platinată din fața lui făcea parte din cealaltă jumătate a orașului, cei care nu știau englezește. Deși... cine naiba a pus-o tocmai pe găina asta recepționeră la un hotel?

-Dar pot să-ți spun că erau doi bărbați, unul mai tânăr și celălalt cam bătrâior, ăla tânăr cu o mutră de șobolan ceva de speriat. Din discuția lor fiecare al doilea cuvânt era legat de tren, mai mult de atât nu am de unde să știu.

-Ești adorabilă, păpușă. Te vei mărita cu un prinț putred de bogat, simt asta.

Prin fața ochilor uimiți ai femeii trecu o străfulgerare roșie, în aer răsună un mic pocnet și ea se trezi singură, buimacă și fără să-și aducă aminte de prezența vreunui străin în jurul ei. Se uită confuză la ceasul mare și strălucitor atârnat pe perete.

-Asta e, oi fi ațipit. E acuși miezul nopții, se mai întâmplă...

Se duse la restaurant de unde reveni cu o porție generoasă de cafea, apoi se adânci din nou în rezolvarea de cuvinte încrucișate.

-//-

Nelly Noel făcu o piruetăîn fața oglinzii. Da, culmea, imaginea i se reflecta în oglindă, lipsa reflexiei era o altă legendă (a câta oare?) lansată de vampiri ca să poată convinge oamenii că ei nu erau ceea ce erau de fapt. Oglinda îi întorcea imaginea unei tinere cu un păr blond-auriu strâns în coc, cu ochii de un mov adânc și misterios, cu trăsături perfecte, îmbrăcată într-o rochie albă de mătase cu floricele mici imprimate pe poalele rochiei și cu multe dantele, fine ca spuma valurilor mării, garnisind mânecile, decolteul și tivul fustei. Pe gât purta un șirag triplu de perle crem, închis cu o pafta mare din argint patinat, ascunzând acel lucru pe care nici un om n-ar fi trebuit să-l vadă vreodată: două semne roșii pe pielea albă a gâtului, mai distanțate între ele decât semnele lăsate de colții unei vipere și mult mai adânci. Erau urmele care îi reaminteau mereu ce devenise în noaptea aceea din urmă cu mai bine de cinci sute de ani când își pierduse sufletul. Chiar dacă acum putea ieși la soare, semnele

rămăseseră acolo ca să îi strige, iar și iar: „ești o nelegiuită fără suflet, cea mai periculoasă și mai detestată creatură din câte au călcat pe fața pământului”.

-Prostii, îi spuse oglinzii. Nu sunt ceea ce crezi (de parcă bucata aceea de sticlă argintată ar fi crezut ceva!). Nu ucid oameni de plăcere și nu mă hrănesc cu sângele lor, indiferent cât de mult aș pofti la el. Și chiar acum mă duc să mai fac o faptă bună, să-i redau unei biete muritoare stima de sine. Nu sunt o persoană cumsecade?

Cum oglinda nu binevoi să răspundă, Nelly continuă:

-Ba sunt, chiar foarte cumsecade!

Între timp adăuga un strat de pudră roz pe obrajii mult prea palizi și în final obținu efectul de păpușă îmbujorată, proaspăt scoasă din cutie. Peste nici douăzeci de minute, bătea la poarta Marianei, tocmai când dangătul clopotului bisericii se auzi de zece ori. Așteptă câteva clipe, apoi bătu din nou. Nu se întâmplă nimic, nimeni nu veni să-i deschidă. Căută o sonerie și – cum nu găsi așa ceva – bătu încetișor direct în jaluzelele de lemn de modă veche, îndărătul cărora draperiile erau trase ca să nu lase să intre nici un strop de lumină.

-Da’ știu că Mariana le doarme, nu se-ncurcă!

Era evident că doar tânăra se găsea în casă. Taică-su plecase demult spre gară, până la care avea de mers o oră pe jos.

Nelly mai bătu de două ori, tot mai energic. Nici o mișcare! Începu să se neliniștească, deși n-ar fi putut spune de ce. Venise doar să-i ridice moralul Marianei Cernat, nu era o misiune dificilă și în niciun caz nu avea sens să-și facă griji – fata aceea nu reprezenta mai mult decât o cunoștință întâmplătoare, una din multele persoane pe care le știa în Oravița.

Încercă poarta: încuiată pe dinăuntru, dar asta nu era o problemă. Scotoci în mica ei poșetuță, scoase o agrafă de birou și o îndoi, apoi o introduse cu grijă în broască. După câteva secunde poarta se deschise și Nelly se pomeni pe o cărare pavată cu piatră de munte, care se întindea între casă și grădină. Cărarea cotea după zidul casei. Intrarea propriu-zisă se găsea în spatele clădirii, pe latura dinspre grădină. Se urcau câteva trepte până pe o terasă acoperită, iar acolo o ușă stătea larg deschisă. Nelly se pomeni într-un hol din care se deschideau patru uși: a bucătăriei, a băii și ale

celor două camere. Camera mecanicului de locomotivă avea ușa dată de perete. Nelly intui deîndata că aceea era încăperea în care locuia tatăl Marianei, pentru că era exagerat de ordonată și avea o mulțime de poze cu locomotive vechi agățate pe pereți.

Camera Marianei era închisă și în toată casa nu se auzea nici un sunet, cu excepția pașilor scriitoarei răsunând pe pardoseală. Apoi, brusc, un miros îi lovi nările cu forța unei tornade devastatoare. Se opri locului ca paralizată, incapabilă să mai judece. Un reflex învățat demult o făcu săîntindă mâna spre poșetă, din care extrase o sticluță mică plină cu parfum. Mirosi îndelung esența florală, până simți că de pe creierul amorțit i se ridică un văl negru și redevine stăpână pe sine. Își puse o pereche de mănuși de cauciuc (câte absurdități nu se află în poșeta unei femei!) și răsuci clanța ușii. Se aștepta la lucruri rele, mirosul de adineauri o pregătise pentru asta, dar nici în cele mai negre coșmaruri n-ar fi reușit să vadă scena care i se înfățișa înaintea ochilor: între pat și biroul ei de lucru, Mariana Cernat zăcea într-o baltă de sânge, iar încăperea era răvășită, tot soiul de hârtii se găseau pe jos și ușile dulapului erau larg deschise...

Cap.12 Podul Turcului

Măcar acum, Nelly avea ocazia să mulțumească în gând (cui? Soartei? Karmei? Necuratului?) că era vampir și nu o femeie muritoare, care ar fi suferit o cădere psihică văzând scena aceea. Vampirii nu știu ce înseamnă un atac de panică și în situații critice se descurcă mult mai bine decât oamenii. Repede și precis, fără să-și piardă cumpătul și fără să-și murdărească rochia cu sângele victimei, se lăsă în genunchi lângă Mariana, care era lividă și-i pipăi gâtul. Tânăra avea puls, dar foarte rar și neregulat. O rană oribilă explica starea ei: fusese înjunghiată în piept de mai multe ori cu un cuțit.

Nelly își aminti că văzuse în hol, pe o măsuță aflată între ușile camerelor, un telefon cu fir de modă veche. „Ăla măcar are semnal între dealurile astea”, gândi ea și formă numărul de urgență.

-Sunt Nelly Noel. Mariana Cernat a fost înjunghiată azi-noapte în camera ei. Casa e pe străduța care urcă între dealul Prisaca și Tâlva Mică („dracu' să le ia de străzi, habar n-am cum îi zice ăsteia”). Da, vă mulțumesc.

Le mulțumise că vor veni „cât de repede e posibil” dar era convinsă că va avea de așteptat până când poliția sau ambulanța vor ajunge în fața casei, ocolind pe drumuri de pământ noroioase, destul de late ca să poată trece o mașină. Ea între timp avea treabă: desigur, trebuia s-o ajute cumva pe fata leșinată, aflată în agonie – câteva picături dintr-o sticluță minusculă din poșeta ei cicatrizară marginile rănii – dar întâi de toate își șterse la oglinda din baie o parte a machiajului. Fără pudra roz de obraz și fără ruj, frumoasa Nelly arăta ca moartea în vacanță, adică exact așa cum ar fi trebuit să arate orice femeie care descoperă prima locul crimei și e pe punctul de a-și pierde cunoștința după aceea. Ieși pe terasă, ca mirosul sângelui să nu-i răvășească simțurile și până apăru poliția avu vreme să arunce o privire în grădină și să afle cum se petrecuseră lucrurile.

Ambulanța sosi prima. În vreme ce bracardierii intrară cu targa în casă, șoferul găsi două pietroaie pe care le propti de roți – asta e,

în orașul de sus, o manevră normală de parcare. Poliția apăru la nici două minute diferență – doi bărbați în uniformă, tineri și cu alură sportivă, veneau alergând pe strădușa în pantă.

-Mașina e pe strada principală, așa am ajuns mai repede, spuse unul din ei în timp ce-și trăgea sufletul.

Nelly îi conduse în casă. Nu îndrăzniră s-o întrebe nimic, când o văzură palidă și speriată. Fotograful poliției făcu o mulțime de poze, în timp ce medicul de pe ambulanță primi în sfârșit permisiunea să o mute pe Mariana din locul acela sinistru.

-Trebuie să-i fac imediat o transfuzie de sânge, altfel va ceda. Abia mai are puls!

Ajutară cu toții la urcarea rănitei în ambulanță, apoi aceasta porni cu sirena urlând către spitalul din centrul orașului. Nelly rămase singură cu cei doi polițiști.

-Nu arătați prea bine. Ar fi trebuit să mergeți la spital și dumneavoastră.

-Nu e nevoie, îmi voi reveni. Cred că mi-ar ajunge un pic de aer proaspăt.

Se așezară tustrei pe scaunele de bucătărie pe care polițiștii le aduseră pe terasă și Nelly începu să vorbească:

-Fratele meu a văzut-o aseară pe Mariana venind târziu acasă și plângând. Zicea că vine de la Agnesia și era supărată că niște ziariști străini sunt în oraș, iar pe ea au ignorat-o. Ca s-o liniștească, Ulrich i-a spus că mă voi întâlni cu ea pentru un interviu azi la zece. Ajung la zece aici, bat în geam și nu-mi răspunde nimeni. Încerc poarta – deschisă! (Nelly prefera să treacă sub tăcere modul în care reușea să descuie orice încuietoate). Am intrat – tăcere desăvârșita! Îmi zic „e ceva de rău aici”, așa că-mi trag mănușile de cauciuc ca să nu șterg urmele și intru în singura încăpere care nu avea ușa deschisă, unde dau de ceea ce ați văzut adineauri. N-am mișcat nimic din loc, n-am atins nimic, amprentele mele le găsiți doar la poartă și pe telefonul din hol, de unde am sunat la numărul de urgență.

-Se vede că scrieți cărți polițiste, ați procedat așa cum trebuie. Cum credeți că s-au petrecut lucrurile?

-Ieri seară tatăl Marianei se uita la un meci cu niște prieteni și din câte mi-am putut da seama ei nu obișnuiesc să încuie ușa

dinspre terasă. Probabil intrusul s-a strecurat în casă în timpul meciului și a așteptat noaptea ca să atace. Bănuiesc că azi de dimineață domnul Cernat s-a dus direct la gară, fără să încerce să-și trezească fata. Deși...

-Da, continuați!

-Mă gândeam că n-ar fi fost imposibil săfi intrat cineva azi de dimineață, după ce Mariana a rămas singură.

-Au venit prin grădină, spuse cel mai tânăr dintre cei doi polițiști. Am verificat, sunt urmele a doi bărbați în grădină, întipărite în noroi. Încălțările lor erau mai mici decât bocancii de ceferist pe care îi poartă de obicei tatăl Marianei. Credeți că cineva a vrut să jefuiască locuința?

Nelly negă din cap.

-Nu cred asta, familia Cernat trăia modest. La cât e de răscolită camera Marianei, presupun că omul acela – sau oamenii, dacă au fost mai mulți – umbla să găsească ceva anume.

-Puteți veni la Secția de Poliție ca să scrieți o declarație?

-Desigur, spuse blonda imperturbabil. Nu prea-i plăcea să lase autorităților urme ale trecerii ei printr-un loc la un anumit moment – scrisul poate fi comparat cu un alt scris și peste o sută sau două de ani un expert grafolog ar fi recunoscut caligrafia aceleiași persoane. Nu putea să lase în mâinile oamenilor asemenea dovezi ale existenței ei nemuritoare, dar Nelly era convinsă că nimeni nu va fi din cale-afară de interesat de hârțoagele poliției din Oravița după rezolvarea cazului, iar peste ani va găsi ea cumva o cale să sustragă hârtia cu pricina. Așa că în după-amiaza aceleiași zile apăru conștiincioasă la Secția de Poliție, unde își semnă și dată declarația, ca orice cetățean de bună credință.

Dar între timp trase – normal – cu urechea. Află că polițiștii găsiseră un cuțit abandonat pe cărăruia care șerpuia pe dealul Prisaca, în spatele grădinii familiei Cernat. Ba chiar reuși într-o clipă de neatenție a unuia dintre polițiști să arunce o privire asupra obiectului și se lămuri pe dată cum de Mariana mai trăia: ceea ce polițiștii etichetaseră ca fiind arma tentativei de crimă era un simplu cuțit de bucătărie, e drept că destul de nou și foarte tăios, din acelea folosite de măcelari pentru tranșarea cărnii. Da, dar totuși era o armă improvizată, nu un stilet din oțel japonez din cele folosite de asasinii

profesioniști. Asta îi dădu ideea că atacul asupra Marianei nu fusese premeditat: probabil ziarista i-a surprins pe atacatori și aceștia au găsit repede un mod de a o reduce la tăcere. Pe de altă parte, atacatorii nu fuseseră chiar ageamii – nu s-a descoperit nici o amprentă străină în casă, cu excepția celor de la poartă și de pe telefon ale scriitoarei, semn că cei care pătrunseseră în locuință purtau mănuși.

Unuia dintre polițiști îi reveni misiunea ingrată de a-l aștepta pe domnul Cernat la gară, atunci când trenul se întorcea la Oravița. Nu dai telefonic unui om știrea că fie-sa se zbate între viață și moarte când el tocmai conduce o locomotivă pe cea mai dificilă rută din țară, polițiștii fură de acord cu asta.

Nelly îl întâlni pe mecanic la spital. Tatăl Marianei era în stare de șoc, privindu-și fata inconștientă zăcând în pat cu o față la fel de albă ca cearșafurile.

-Va trăi?întrebă el cu teamă. Ea e tot ce am, maică-sa a murit când era mică și am crescut-o singur. N-a trecut o singură zi să nu-mi fac griji pentru ea.

-Să sperăm că va supraviețui, facem tot ce putem, spuseră medicii.

-Va trăi, am eu grijă de asta, șopti Nelly în așa fel ca nimeni să n-o audă, pipăindu-și cu grijă poșetuța ei cochetă. Înăuntru se găseau câteva sticluțe cu leacuri, aproape miraculoase, distilate din ierburi după tainicele rețete ale vrăjitoarelor medievale și ea știa sigur cu ce o va pune pe Mariana pe picioare, la noapte, când agitația din spital se va liniști și asistenta de gardă va fi somnoroasă.

E drept că în felul acesta le lăsa criminalilor timp săscape, dar acum era important să stea lângă Mariana și tatăl acesteia, care nu mai prididea cu mulțumirile. Nu că ar fi vrut să-și paveze cu fapte bune drumul spre rai (Nelly nu era naivă) ci pentru că intuiția îi spunea că încercarea de asasinat avea o legătură cu articolele scrise în ultima vreme de Mariana, care se ocupase mult cu istoria și legendele orașului. Iar în acest punct al judecății ei, scriitoarea vedea despărțindu-se două drumuri: fie Mariana dăduse de vreo hartă a unei comori îngropate demult (străvechea stradă a Aurarilor mai ascundea multe taine) și în acest caz ea se retrăgea din anchetă, fie ziarista avusese legătură, într-un fel sau altul, cu Graalul

și atunci problemele Marianei Cernat o priveau îndeaproape. Asta însemna că trebuia să ia neapărat urma celor doi „ziariști” veniți din Anglia, înainte chiar ca poliția să dea de ei. „Nu te poți plânge că șomezi”, își spuse Nelly. Și doar voia să meargă la Anina, la familia Folea! Ceva îi spunea acum că era imperios necesar să plece la Anina, dacă nu voia să pună viețile membrilor longevivei familii în pericol.

-//-

Vecinul aflat peste drum de casa Folea, în micul și cvasi-abandonatul Steierdorf, avu impresia că Dumnezeu îi pune mâna pe cap când în fața ușii lui se opri turistul german tipic, îmbrăcat cu pantaloni scurți tirolezi (cu bretele și broderii în jurul buzunarelor), cămașă în carouri alb-albastre, ciorapi treisferturi, bocanci și pălărie verde brodată cu flori de colț. Individul căra un rucsac disproporționat de mare, dar care se dovedi rezonabil atunci când preciză cănu mai avea alt bagaj, venise așa din Germania, cu trenul, cu autostopul și pe jos în căutarea originilor familiei sale. Omul se prezentă ca fiind Johann Heller, ceasornicar și artizan și ceru să închirieze, pe o săptămână, o odăiță cât de simplă și de rustică posibil. Plăti înainte, fără să se tocmească (e drept că bietul țăran din Steierdorf ceruse un preț derizoriu) și îndată după ce-și abandonă rucsacul, dispăru îndreptându-se spre pădure. Omul nu voia să fie deranjat pe durata șederii sale – nu avea nevoie să i se deretice prin cameră, iar de mâncat va mânca la restaurantele din Anina. Gazda nu avea nimic împotrivă să stea o săptămână departe de odaia închiriată, dar dacă ar fi intrat s-ar fi mirat peste măsură de mult: în tocul geamului cu vedere spre poarta casei Folea fusese montată o minusculă videocameră, conectată la un calculator care înregistra fiecare imagine. Ulrich își bătuse capul să priceapă cum funcționează întreaga instalație, dar în cele din urmă se lăsase păgubaș și se mulțumi să o folosească doar, fără să pună întrebări (spre ușurarea lui John Smith, care îl cadorisise cu ea). Imaginile înregistrate erau retransmise și către telefonul mobil care se afla acum în buzunarul pantalonilor tirolezi ai vampirului, în timp ce acesta străbătea fără grabă drumul spre Oravița, când pe șoseaua ce șerpuia prin pădurile de brad, când pe scurtături numai de el

știute. „Câte ciudățenii mai născocesc oamenii”, cugetă Ulrich pe drum. „Dar e, oricum, mai sigur să țin eu însumi sub observație casa Folea decât să cer cuiva să facă acest lucru și n-am de gând să implic poliția mai mult decât e strict necesar”.

Peste zi se deplasa mult mai încet decât noaptea, când mișcările lui deveneau practic invizibile pentru ochiul uman. Dar totuși „încet” nu însemna defel că se plimba ca un turist obișnuit. După prânz era deja la casa lui de la Lacul Dracului, unde își permise o pauză de somn. Trecând prin Oravița, căutase să dea de niște ziariști străini sau de orice persoană nou-venită în orășel, dar tihna așezării nu era tulburată de nimeni și – ca de obicei – părea că în localitate nu se petrece chiar nimic.

-//-

În seara aceleiași zile, târziu, după apus, frumoasa Nelly se duse la spitalul din Oravița.

-Doamnă, îmi pare rău dar orele de vizită s-au terminat, încercă asistenta de gardă s-o oprească. Dacă ați reveni mâine dimineață...

-Bine, păpușă, fie cum vrei tu. Gata, de acum nu mă mai vezi și nici nu vei ține minte că am fost aici.

Își trecu o mână prin fața ochilor asistentei uimite, care clipi des, ca trezită din somn, apoi dispăru instantaneu adică o luă din loc așa cum face un vampir care n-are chef ca ochii omenești să-i repereze prezența. Se opri doar în dreptul ușii în fața căreia un infirmier moțăia pe un scaun și murmură pentru sine:

-S-au gândit să pună pază... oamenii nu sunt chiar proști, deși dacă așa-zișii „ziariști englezi” sunt cât de cât șmecheri, trec fără probleme de adormitul de la ușă.

Ea, una, deschise și închise ușa instantaneu și se strecură fără zgomot în rezerva în care Mariana Cernat dormea liniștită. De astă dată – era sigură – fata dormea, nu leșinase. Transfuzia de sânge își făcuse efectul, chipul ei devenise mai puțin palid și la lumina slabă a lămpii de veghe era chiar frumos. Nelly se așeză pe marginea patului și Mariana deschise ochii.

-Ei, cum ești? Mai bine?

-Nu știu ce s-a întâmplat cu mine, șopti tânăra cu o voce slabă. Amețesc... mă doare capul și pieptul...

Nelly îi prinse încheietura în mâna ei ca un sloi de gheață și Mariana tresări. În brațul celălalt avea înfiptă o perfuzie cu un lichid incolor.

-Pulsul tău e rar și slab, dar e cu mult mai bun decât atunci când te-am găsit, azi de dimineață. Amețești pentru că ai încă tensiunea prea mică, iar pieptul te doare pentru că cineva a încercat să-ți bage un cuțit prin piept și să ți-l scoată prin spate, atât de puternic a lovit. Poți să înghiți?

Mariana făcu semn din cap că da și Nelly găsi un pahar pe chiuveta din salon, pe care îl spălă bine și-apoi deșertă în el conținutul a două sticluțe închise la culoare din poșeta ei minusculă și adăugă un pic de apă. Lichidul din pahar, din maro închis deveni ca ambra, brun-auriu.

-Mă vei afurisi pentru asta, dar trebuie să bei. Te previn, e îngrozitor de amar.

Tânăra bău cu prudență câteva înghițituri, apoi sorbi tot lichidul cu nesaț.

-De ce zici că-i amar? E bun și răcoritor.

Vocea i se schimbase, devenise mai puternică, mai sigură de sine.

-Dacă ți-a plăcut înseamnă că trupul tău a avut nevoie de asta.

-Ce-a fost?

-Un macerat din peste o sută de plante de leac. Se folosea în Evul Mediu, atunci când cavalerii pierdeau mult sânge în urma rănilor primite în luptă.

-Și supraviețuiau?

-Dacă rana nu se infecta, da. Acum, din fericire, perfuzia aia a ta e probabil plină cu antibiotice, așa că nu trebuie să-ți faci griji.

-Țin minte că fratele tău mi-a promis un interviu cu tine, la zece dimineața. Când am ajuns acasă, ieri seară, meciul se terminase și puzderie de sticle goale de bere mă așteptau în chiuvetă. Le-am spălat, am trecut pe la tata – prietenii lui plecaseră, iar el se pregătea de culcare – apoi mi-am potrivit ceasul deșteptător pentru opt dimineața și m-am culcat și eu. După care m-a trezit un zgomot puternic: doi bărbați scotoceau prin camera mea, în întuneric, cu lanternele în mâini, iar unul din ei a scos un sertar al biroului meu și l-a scăpat pe picior, ăsta a fost zgomotul care mi-a alungat somnul.

Am încercat să mă lupt dar am simțit o durere în piept și am văzut sângele curgând, apoi întunericul m-a cuprins din toate părțile, niște pași se îndepărtau în fugă și eram brusc pe un câmp, în mijlocul unei mări de ceață albă, apoi din nou întuneric și durere... și m-am trezit aici, cu tine pe marginea patului. Bănuiesc că sunt la spital, nu?

-Așa este. Dar ai vorbit destul și nu e bine să obosești, deci de-acum voi vorbi eu. Am ajuns la ora zece la casa voastră, așa cum mi-a fost înțelegerea cu fratele meu și am dat de o casă pustie. Tatăl tău nu era acasă, pe tine te-am strigat și n-ai răspuns, ce puteam face? Am intrat!

-Tata... e bine?întrebă Mariana cu frică. Știi, când i-am văzut pe cei doi în camera mea, n-am scos o vorbă de teamă că aș putea să-l trezesc pe tata, iar ei să-i facă rău.

-Tatăl tău s-a dus dimineața la gară ca întotdeauna, fără să știe ce s-a întamplat în camera ta. A spus poliției că ai ajuns târziu acasă aseară, după ce el se culcase și a plecat azi înainte de zece, așa că te-a lăsat să dormi. Nu avea habar că tu zăceai înjunghiată, eu te-am găsit după ora zece.

-Și cei doi? Au fost prinși?

-Nu, au fugit prin grădină, abandonând cuțitul cu care te-au atacat. Nu s-au găsit decât urmele pașilor lor întipărite în noroi, dar poliția sigur va da de ei. Erau mascați?

-Nu, dar prin draperii nu intra cine șite ce lumină, iar în camera mea lumina era stinsă. Afară începea vag să se lumineze, însă nu destul ca să le văd fețele. Mi-e teamă că n-aș putea să-i identific. Ei îndreptau mereu lanternele spre mine și spre lucrurile din cameră și așa fețele lor rămâneau în beznă.

-Bine, Mariana, ai spus destule, acum trebuie să dormi, dacă nu de bunăvoie, atunci cu forța.

-Sunt obosită și vreau să dorm. Doar că... sunt și ziaristă și mi-e în fire să investighez, nu vreau să las lucrurile baltă.

-În mine ai încredere?

-Oh, multă! M-ai găsit, m-ai salvat, mi-ai dat să beau ceva care mi-a făcut foarte bine...

-...și sunt scriitoare de romane horror și polițiste, ceea ce înseamnă că am tot atâta fler ca și poliția. Îmi dai voie să preiau eu

cazul? Poate că polițiștii ți-i vor aduce pe cei doi legați, dar eu sigur îți voi spune ce au căutat noaptea în camera ta, bine?

Mariana aprobă zâmbind, deși trase imediat o grimasă de durere.

-Trec și mâine seară, promise Nelly. Acum nici o vorbă și somn cât cuprinde!

-Mi-a cam trecut somnul.

-Las' că-l aducem înapoi. Bea asta!

Din poșeta scriitoarei apăru o altă sticluță închisă la culoare. Mariana îi bău cuminte conținutul, constatând veselă:

-Uau, e bun și dulce!

După care adormi ca pălită cu leuca-n cap. Nelly recuperă sticluța goală și se făcu nevăzută.

Avantajul, când ești vampir, e că te miști la fel de repede pe verticală ca și pe orizontală. Din apropiere de centrul orașului Oravița pleacă un drum de căruță care duce, peste deal, în satul Ciclova, considerat un fel de cartier indepărtat al Oraviței. Din Ciclova o șosea asfaltată străbate pădurea până la mănăstirea Călugăra, iar de acolo o potecă numai de localnici știută se avânta pe înălțimile Rolului, urcând o diferență de nivel de aproape opt sute de metri. Pintenul acela de stâncă relativ izolat constituie un excelent punct de observație și spre el se îndreptă Nelly după ce aflase că cei doi „ziariști englezi" nu se întorseseră la hotelul Caraș. E drept că femeia de la recepție pomenise ceva despre plecarea celor doi către Moldova Nouă și apoi pe Clisura Dunării, dar Nelly nu era dispusă să creadă povestea asta fără să o verifice ea însăși. De sus, de pe Rol, se zăreau adesea luminițe izolate pe Cheile Nerei, marcand locul unde turiștii își ridicau noaptea corturile. Nelly rămase pe vârful ascuțit, bătut de vânturi, o bună bucată de vreme, întinsă în iarbă cu ochii închiși. În felul acesta, obișnuite cu întunericul, privirile ei agere puteau răzbate la mulți kilometri distanță și vedea orice lucru care ar fi trecut drept neobișnuit în liniștea și pacea locurilor.

De astă dată zări puține corturi pe chei, semn că pământul încă nu se uscase după ploile din ultimele zile și turiștii se retrăseseră în pensiunile din Sasca. La vest de Oravița începea câmpia netedă ca-n palmă, care ducea până dincolo de Timișoara, cale de o sută de kilometri și apoi continua către granița de apus. Nimic interesant la

câmpie, un loc unde nu ai cum să te ascunzi și orizontul este mult prea larg, iar pădurile lasă locul lanurilor de grâu și de floarea-soarelui. Și totuși singura luminiță care pâlpâia nelalocul ei era undeva lângă satul Greoni, ultimul pe traseul Timișoara – Oravița, chiar înainte de a intra în orașul de munte.

-Ce dracu'-i aia?boscorodi Nelly și peste câteva minute se și afla la marginea satului.

De fapt lumina nu se zărea dinspre sat ci de pe câmp, din apropierea satului – o luminiță atât de slabă încât Nelly se întrebă dacă nu cumva o luase razna și umbla după licurici. Dar nu – licuricii au o lumină fosforescentă, verzuie, pe când asta era albă. „O lanternă", gândi scriitoarea. „Ia să vedem ce face un om cu o lanternă, noaptea, pe câmp în afara așezării".

De fapt nu era un om, ci doi, ambii înarmați cu lanterne, detectoare de metale și câte un hârleț. „Vânători de comori" își spuse Nelly. „Fraților, încercați mai bine pe strada Aurarilor, acolo ar fi o șansă, pe când aici...". La drept vorbind nici locul în care se opriseră cei doi nu era lipsit de interes: Podul Turcului, un pod din cărămidă și piatră zidit de turci peste un pârâu cu cinci sute de ani în urmă. Pe pod și pentru pod se dăduseră de-a lungul secolelor câteva bătălii memorabile, pe care Nelly și le amintea prea bine. Doar că nu fusese îngropată niciodată nici o comoară în acel loc. Și-atunci, totuși, ce căutau cei doi oameni acolo?

-Lasă naibii detectorul ăla de metale, nu ne va ajuta la nimic, spuse unul din ei.

Nelly se ascunsese după trunchiul gros al unui arbore bătrân aflat către ieșirea din sat, la cel mult o jumătate de kilometru de Podul Turcului și-acum trăgea cu urechea. Faptul că oamenii discutau în engleză o puse pe gânduri – ea nu credea în coincidențe, nu?

-Păi dacă detectoarele nu ne ajută, de ce le cărăm după noi? Știu un mod mai plăcut de a-mi petrece noaptea decât transportând greutăți de colo – colo.

-Ca sa înșelăm atenția localnicilor, maimuță fără minte! Ne aflăm într-un ținut în care aurul se exploatează de peste două mii de ani și niște căutători de comori nu ar stârni mirarea nimănui.

„Maimuța" avea totuși părerile ei proprii:

-Dacă voiai să pari căutător de comori, trebuia să iei o busolă și o hartă, nu accesorii atât de grele.

-Avem și busolă și hartă, numai că ne vor servi tot atât de mult sau de puțin ca și detectoarele de metale. Ceea ce ne trebuie acum e mintea lucidă și intuiția, iar ție astea îți lipsesc cu desăvârșire. Și mai ești și fricos!

-Tu vorbești? Cel care a stat deoparte când eu mă străduiam s-o reduc la tăcere pe femeia aia?

Nelly își înfipse ghearele în trunchiul arborelui, ca să se împiedice să sară la cei doi și să-i termine dintr-o singură mușcătură. Nu se putea gândi decât la bărbații care o atacaserăpe Mariana Cernat, dar rămase liniștită și ascultă în continuare discuția celor doi.

-Și ai reușit? Nu, femeia se pare c-ar fi scăpat, iar noi trebuie să ne desfășurăm cercetările pe ascuns.

-Nimic nu duce la noi, nici o urmă, nici o amprentă, nimic. Dar am izbutit să punem mâna pe dosarul ăla botezat „legende și locuri istorice din Oravița și Anina" și-așa măcar ne-am restrâns aria căutărilor. Altfel ne pierdeam vremea răscolind blestematele de chei ale Nerei dintr-un capăt în celălalt și – ce e mai supărător – riscam să dăm de Uri Heller, care cică ar avea o casă pe undeva pe-acolo. Individul e un reporter agasant și tare s-ar mira să ne vadă acasă la el, când ne-a cunoscut la Glastonbury.

Nelly își puse o mână pe gură ca să nu strige și continuă să asculte în liniștea cea mai deplină.

-De fapt nu Uri ne știe ci soră-sa și de fapt nu „ne" știe, ci s-a întâlnit doar odată cu tine, când a venit la postul de poliție ca să se plângă de scrisorile alea nenorocite pe care i le trimitea vărul tău, respectabilul avocat Anderson. Despre mine nu are habar nici măcar că exist, iar tu nu ești indispensabil în toată povestea asta.

„Ce caută Glenn, polițistul din Glastonbury, tocmai aici, împreună cu un tip care își permite să-l amenințe pe față?" se întrebă Nelly.

Cei doi tăcură și se puseră pe săpat la cele două capete ale podului. Nelly profită de concentrarea lor, se lăsă la pământ și se furișă cât de aproape putea, înjurându-și în gând ideea de a se fi îmbrăcat într-o rochie deschisă la culoare. Fețele bărbaților erau ascunse sub pălării cu boruri largi, o măsurăde prevedere de prisos

pentru că noaptea era fără lună, iar felinarele aprinse în sat nu luminau pânăla Podul Turcului. Silueta polițistului Glenn, mai vârstnic și încet în mișcări, îi era cunoscută scriitoarei. Ce căuta Glenn la două mii de kilometri de Glastonbury? Și mai ales cu cine se însoțise? Nelly ar fi putut să jure că nu văzuse niciodată persoana în cauză, nici măcar din întâmplare. Omul acesta se dovedi un săpător mult mai spornic decât polițistul: ajunse la baza fundației podului în timp ce, pe partea lui de pod, Glenn nu era decât la jumătatea muncii.

-Nu e nici aici, mormăi necunoscutul și începu să arunce la loc pământul săpat și să-l bătătorească. Tu de ce naiba nu te grăbești? Peste două ore va începe să se lumineze, vrei să se uite toți sătenii la noi odată ce se vor trezi?

-Nu vreau asta, știi bine, dar nu am viteza ta. Acum îmi pare rău că am venit cu tine – sunt obosit, transpirat și am senzația că alergăm după himere.

-Himere? Hm, dar să devii nemuritor ți-ar plăcea?

-Da, mi-ar plăcea, dar grăbește-te. Până găsim nenorocita de cupă, voi îmbătrâni și o viață eternă nu are nici un haz când te dor toate alea...

Oamenii din fața ei căutau Graalul? Nelly fu șocată să le audă discuția. De unde, pe mațele diavolului, știau de el? Apoi puse lucrurile cap la cap: Glenn, polițistul, era văr cu avocatul Anderson și amândoi se înrudeau cu fotograful care făcuse cândva memorabila poză a celor două cupe. Iar acum cupa de aur apăruse la muzeul din Bristol, semn că vechile legende erau mai mult decât simple povești. Pesemne Irene Atwood își dăduse pe undeva drumul la gură și tot comitatul Mendip a aflat că Uri Heller găsise pocalul de aur într-o firidă ascunsă în spatele bibliotecii din salonul conacului Foley. Iar cei doi fraieri, Glenn și cine-o mai fi cu el, îl urmăriseră pur și simplu pe Uri Heller, cunoscând din legendele familiei existența celui de-al doilea pocal. Scriitoarei îi părea numai rău de implicarea Marianei Cernat, care suferea pe un pat de spital pentru că era pasionată de poveștile ținutului și scrisese de multe ori prin ziare despre tainele străvechi ce adăugau un plus de poezie peisajelor superbe din munții Aninei. „Eu de ce nu m-am gândit că Yann ar fi putut să îngroape Graalul la baza unei ruine istorice ca să poată fi regăsit cu

ușurință? Unde mi-a fost mintea, de am cercetat numai Gârliștea și calea ferată?”

Glenn termină și el de săpat groapa de la baza celuilalt picior al podului și cei doi bărbați, polițistul din Glastonbury și misteriosul său însoțitor, se uitară înăuntru sondând pământul cu lanternele și detectoarele lor de metale.

-Nici aici nu-i nimic, făcu Glenn cu năduf. A mai rămas ceva necercetat?

-Am putea încerca la ruinele cetății din Ilidia sau ale vechii monetării din Ciclova, dar nici acolo nu vom merge la sigur. Iar detectorul de metale lasă-l în pace, ceea ce căutăm noi e o cupă din lemn de măslin.

-De unde știi?

-Așa zice maică-mea și doar ea e o Foley sută la sută și are informațiile de la prima mână.

-Da, o Foley născută Atwood, boscorodi Glenn.

-Spune ce vrei! Străbunicul meu a fost Steven Foley, nimeni nu poate să nege asta.

Nelly ciuli urechile. Un Foley? Ceva nu se potrivea aici – silueta aceea întunecată susținea că e fiul Irenei, eterna domnișoară bătrână a familiei, fiica Rosei Atwood? „Așchia nu sare departe de trunchi”, își spuse blonda ascunsăîn iarbă, pe marginea drumului de la Greoni la Oravița. „Să nu uităm de Richard Foley, omul a avut aventuri cât pentru trei vieți. De ce Irene nu i-ar semăna?” Apoi se gândi la surorile lui Yann și Richard, la Lorena și Margareth, pe care nici bătrânul George Foley și nici urmașii acestuia nu se osteniseră să le considere ca făcând cu adevărat parte din familie. „Fetele alea au avut copii și nepoți. Ar fi imposibil ca povestea Graalului să fie perpetuată de ele și unul dintre urmașii lor să fi venit până aici?” „Da, și să se înhăiteze cu un criminal ca Glenn”, îi răspunse ironic propria minte. „Peste poate!”

Cei doi bărbați făceau să dispară urmele săpăturilor lor nocturne. Pământul era aruncat înapoi în groapă, bătătorit bine ba chiar puseră deasupra cu grijă și câteva brazde de iarbă.

-Și-acum ce facem?întrebă Glenn. Ne întoarcem la hotel?

-Nici vorbă! Nu-mi place să am de-a face cu poliția, chiar dacă nimic nu ne acuză. Mergem într-o altă localitate, închiriem o mașină

și în noaptea de mâine revenim în zonă. Iar ca să te pierzi într-un oraș, trebuie ca acesta să fie cât mai mare, e clar? Deci în zori vom pleca la Reșița, ce spui de asta?

-Fie cum vrei, dar tu șofezi. Pe mine mă enervează volanul pe stânga. Și cum vom ajunge până la Reșița?

-Autogara din Oravița e la mai puțin de zece kilometri de-aici, iar autobuzul spre Reșița pleacă de acolo peste patru ore – timp suficient să ne suim în autobuz și să părem doi turiști veniți de pe cheile Nerei. În plus de asta, Reșița e în direcție opusă față de Moldova Nouă, unde am zis că mergem, așa că cine ar vrea să vină după noi n-are decât să ne caute până când se plictisește.

-Te gândești la toate, Andrew, nimic nu-ți scapă, făcu Glenn cu admirație.

-Asta pentru că iubesc puterea mai mult decât orice altceva iar Graalul, să nu uiți, pe lângă viață veșnică îți dă și putere nemăsurată: te face pe loc un conducător de legendă, așa cum a fost însuși Arthur.

Nelly se încruntă, crispată, când auzi asta. „Iubește puterea mai mult decât orice altceva, fir-ar să fie. Niciodată vreun om care a iubit puterea prea mult n-a făcut nimic bun cu ea – și-apoi cum ar putea Graalul să dea putere, când puterea e dăruită de Stăpânul Întunericului celor care vor să se amăgească singuri? Vino la noi, vinde-ți sufletul și vei avea câtă putere dorești. Atât că te vei sătura de ea repede, când vei descoperi că nu e mai mult decât o vorbă goală. Ca să stăpânești oamenii îți trebuie iubire, dar pe asta nu ți-o dă nimeni. O simți în interiorul tău și atunci oamenii te urmează necondiționat sau n-o simți deloc, nu există cale de mijloc aici!”

Cât timp ea se gândea așa, încercând să nu simtă antipatie față de numitul Andrew înainte de a-l fi cunoscut, cei doi bărbați își strânseră uneltele și se pregătiră să plece. Pe drumul care ducea la Oravița se zărea un fel de ceață albicioasă. Scriitoarei i se păru suspectă – era prea devreme pentru ceața răsăritului, care se formează în zilele senine deasupra cursurilor de apă. Și-apoi ceața ocolea pârâul peste care se arcuia Podul Turcului, în schimb părea să înghită capătul șoselei spre Oravița, în mod cu totul nefiresc. Andrew se opri, în timp ce Glenn dădea impresia că nu a observat

fenomenul și o porni vitejește înainte, hotărât să se măsoare cu cei zece kilometri de drum care îl despărțeau de oraș.

-De ce ai rămas acolo? Nu vii să prindem autobuzul?

Andrew stătea pe loc, în mijlocul șoselei.

-Ia-o înainte, te ajung eu din urmă.

Glenn dădu înțelegător din cap, cu aerul cuiva care acceptă că tovarășul lui are nevoie să se oprească în dreptul unui copac mai gros și să-și golească vezica.

Lui Nelly în schimb oprirea i se păru suspectă. „Stă în urmă și-l lasă pe polițist să scoată castanele fierbinți din foc. Indiferent care ar fi cauza ceții aceleia, Andrew știe că e ceva necurat la mijloc și a decis că pielea lui Glenn poate fi riscată, a lui propre nu”. Se furișă printre copaci cât de aproape reuși să ajungă și atunci îi zări o clipă fața: omul avea ceva din înfățișarea unui șobolan și Nelly fu scuturată de un fior de dezgust.

Cap.13 Paznicul comorii

„El a fost cel care m-a spionat acum două seri, pe când stăteam de vorbă cu Mariana Cernat sub adevărata mea înfățișare, cea de Ulrich Heller”. Atât că un om nu va reuși niciodată să se furișeze nedescoperit în spatele unui vampir și Nelly deveni brusc încordată. „Pe mațele satanei, Andrew nu e om. Dar ce e?”

Glenn înainta, ignorant și liniștit, către pâcla albă care se întindea pe drum între el și Oravița. Nelly se întrebă chiar dacă polițistul vedea ceața, sau aceasta nu se releva unei creaturi fără pic de magie într-însa. Din când în când, polițistul întorcea capul în urmă, privind la silueta din ce în ce mai mică și mai îndepărtată a lui Andrew. Acesta îi strigă:

-Du-te liniștit, nu-mi purta mie de grijă. Mă descurc singur!

Apoi Glenn fu înghițit de ceață. Bărbatul rămas în urmă ridică o privire de om hăituit și ascultă cu atenție. Dinspre locul în care dispăruse polițistul nu se auzi nici un zgomot, nu se văzu nici un semn că ar fi fost vătămat de cine știe ce forță malefică, ascunsă în stratul gros de pâclă. Andrew răsuflă ușurat, ca și cum s-ar fi așteptat ca ceața să-l devoreze – la propriu – pe polițist.

-Glenn, e totul în ordine?

-Da, dar de ce nu vii și tu odată?

Aha, Glenn era acolo, nevăzut dar viu și nevătămat!

Și atunci Nelly fu martora unui lucru șocant: Andrew își trecu o mână pe dinaintea chipului său încordat și pe dată în locul lui apăru o altă persoană, un țăran din partea locului îmbrăcat într-un trening ponosit, cu fața arsă de soare și cu o țigară ieftină în colțul gurii. Părul, din blond-roșcat îi deveni castaniu, deși tot acoperit – dar nu de pălăria dinainte, ci de o bască la fel de murdară și de prăfuită ca și restul costumației. În picioare purta o pereche de teniși de pânză cu talpa de gumă, care puteau fi numiți în cel mai fericit caz jalnici. În locul detectorului de metale, omul ținea în mână o coasă cu tăișul bine ascuțit. Un singur lucru se păstrase neschimbat și anume impresia scriitoarei că avea de-a face cu un șobolan uriaș îmbrăcat în straie de om, ceea ce era de-a dreptul bizar.

Nelly înlemnise – e drept că și ea își putea modifica după plac hainele și înfățișarea, dar nu fără o pregătire prealabilăcare presupunea invocarea energiei pământului adormit și a luminii lunii și care putea să aibă loc numai noaptea. Iar acum asistase la transformarea miraculoasă a numitului Andrew, fără nici o pregătire, instantaneu, fără a fi invocată nici o formulă magică – cel puțin nu cu voce tare. Nelly se simți de-a dreptul impresionată, mai ales că nu detecta forma de energie care permisese înfăptuirea „minunii".

„Și dacă nu e decât o iluzie optică, un fel de fata-morgana produsă doar în ochii și mintea celui care privește?" Ca să fie sigură de răspuns, Nelly trase adânc aer în piept și îi analiză atent compoziția: recunoscu de îndată mirosul fânului și al ierbii încă verzi, al macilor și al grâului care aștepta secerișul, iar în depărtare mirosul unei făpturi cu sânge cald, Glenn, care continua să se îndepărteze. Și mai era ceva ciudat, un subtil parfum de lavandă, deși nu zărise pic de levănțică sălbatică printre florile câmpului. În imediata apropiere, adulmecă duhoarea neplăcută a unui cuib de șobolani...

Noul Andrew coborî de pe drum și o luăspre Oravița de-a dreptul peste arătură. Semăna parcă și mai mult cu un țăran adevărat, unul care pleacă de cu noapte la seceriș cu coasa în spinare. Pâcla părea să se condenseze într-un nor alb și dens aflat aproape de pământ, dincolo de care se deslușea ca un punct mișcător silueta lui Glenn. Nelly se deplasa ca un fulger de la un copac la celălalt, folosindu-le trunchiurile pe post de ascunzători și înaintând în direcția celor doi bărbați, pe care acum îi separa o distanță de cel puțin o jumătate de kilometru. Observă că Andrew se ferea ca dracul de tămâie de ceața albă și-i simți frica prin toți porii pielii, o frică de moarte. „Oare l-a pierdut mămica lui în ceață când era mic, de face așa urât?" Hotărâtă să găsească răspuns la întrebare, se opri locului și chemă în ajutor energia pământului și a nopții. Ca vampir, putea să producă ea însăși câtă ceață ar fi dorit, doar că aceasta era neagră ca un nor de furtună. Privi ceața izvorându-i din degetele de la mâini și înghițindu-i silueta, deși constată că obișnuitul ei camuflaj se materializa mai greu decât altă dată, secând-o de energie. „Nopți și zile fără somn și hrană puțină", etichetă Nelly fenomenul, decisă să se îndestuleze cu sângele unui mistreț de îndată ce va rezolva problemele cu „ăștia doi".

Andrew observă ceața neagră, care-i venea în ajutor la modul neașteptat (deși scriitoarea nu voise acest lucru, dar era singura metodă de camuflaj de care dispunea). Reveni din câmp pe șoseaua care ducea la Oravița și se lăsă învăluit de pâcla neagră, ca de o pătură groasă și protectoare. Nelly îi simți mirosul de șobolan îngrozitor de aproape, respirația, bătăile inimii amplificate de teamă și sângele zvâcnindu-i prin vene. Era ca și cum s-ar fi frecat de ea și ar fi pipăit-o – nu se putea gândi decât la o baie bună, ca la o soluție să scape de atingerea aceea care o murdărea. Dar sângele lui Andrew o făcu să-și piardă cumpătul și o poftă nebună puse stăpânire pe ea. „Ticălosul nu merită să trăiască. Era cât pe ce s-o omoare pe Mariana Cernat, fără nici o remușcare, numai ca să intre în posesia dosarului ei cu cercetările privind istoria locurilor. Nu e decât un șobolan fricos, indiferent cât de abil ar ști să-și schimbe înfățișarea". Pofta de sânge îi fusese stârnită și după creatura aflată în fața ei n-ar fi plâns nimeni. Își simți colții împungându-i limba și ghearele răsărind din vârfurile degetelor. Ajungea un salt, ca de panteră, iar Andrew ar fi fost un om (sau în fine, ce-o fi) mort, cu gâtul făcut ferfeniță de colții ascuțiți.

Nelly se pregăti să sarăasupra lui, când atenția îi fu atrasă de restul de ceață albicioasă încă existent pe șosea. Aceasta continua să se condenseze, până ajunse un soi de ghemotoc de vată care luă vag forma unui om bătrân, gârbovit, cu o mantie largă și o pălărie țuguiată de vrăjitor. Înainte ca scriitoarea să-și poată consolida în minte imaginea zărită doar o clipă, aceasta dispăru ca și cum n-ar fi fost niciodată acolo. Nelly reveni la obsesia ei pentru sângele lui Andrew, dar auzi o voce străină răsunându-i în ureche: „ individul e un gunoi și tu nu te hrănești cu gunoaie. Lasă-l să plece, soarta lui e pecetluită oricum". Privi în jur: nimeni, cu excepția țăranului în care englezul se transformase. Silueta lui Glenn fusese înghițită de noaptea care începea, înspre est, să se lumineze trecând dintr-un negru adânc în albastru închis. „Mai e o oră până la răsărit", constată Nelly. Îi lăsă baltă pe cei doi bărbați, care mergeau evident către autogara din Oravița urmându-și planul de a părăsi zona. După ce ceața albă se risipi cu totul, la fel de brusc cum se transformase într-un țăran, Andrew reveni la înfățișarea dinainte. În lumina care creștea, chipul lui îi păru scriitoarei cumva familiar – „e bucățică

ruptă din Irene Atwood” cugetă ea. Apoi ochii ei veșnic atenți prinseră o mișcare rapidă prin iarbă. Se repezi într-acolo mânată de instinct, înainte de a-și da seama ce face și-și înfipse colții în grumazul unei vulpi tinere. Bău cu sete, răcorindu-și arsura din gât, încântată că dăduse tocmai de o vulpe. În lumea din care venea, plină de credințe străvechi uneori iraționale, vampirii încă mai erau încredințați că sângele victimei transferă o parte din calitățile acesteia către învingător, iar vulpile erau printre cele mai apreciate animale – cine n-ar vrea să dobândească un plus de șiretenie?

-//-

Pe durata întregii zile, Ulrich nu făcu decât să alerge încoace și încolo și să verifice că ține lucrurile sub control. Trecu prin Anina și constată că familia Folea era bine-mersi și nimeni nu făcuse vreun rău acelor oameni cumsecade; se duse la Reșița, unde ajunse cam deodată cu autobuzul care venea din Oravița și asistă la instalarea lui Glenn și Andrew într-o pensine turistică, apoi își notă numărul mașinii pe care aceștia o închiriaseră. În fine, după lăsarea întunericului, redeveni frumoasa Nelly și trecu pe la spitalul din Oravița, unde o găsi pe Mariana Cernat dormind liniștită și simțindu-se, evident, mai bine. Ca să afle care e starea fetei, hipnotiză fără jenă medicul de gardă din schimbul de noapte, îl făcu să-i povestească totul despre evoluția pacientei și apoi îi șterse din minte orice amintire despre prezența ei acolo. Către miezul nopții se duse acasă la Lacul Dracului, constatând pe drum că mașina lui Andrew se afla trasă la marginea drumului, în Ciclova și cei doi săpători nocturni își făceau de lucru printre ruinele fabricii de bere din sat, cea ridicată cu trei sute de ani în urmă. După atâta alergătură, se bucură să scoată din frigider o sticlă cu sânge sintetic, pe care îl bău dintr-un pocal din cristal de Boemia, plescăind mulțumită din limbă și spunându-și că lichidul nu era chiar atât de rău la gust dacă îți era suficient de sete. După care puse mâna pe telefon…

-//-

M-am trezit la puțin timp după ce adormisem și asta nu mi-a picat bine deloc, așa că am început să înjur gândindu-mă că probabil cineva greșise numărul. Nu puteam să cred că vreuna dintre

cunoștințele mele avea atât de puțin tact încât să sune la ora aia, dar am ridicat receptorul, pe jumătate zăpăcită de somn și pregătită să-i trântesc celui care mă sunase vreo două vorbe usturătoare. În loc de asta, am ascultat rugămințile insistente ale lui Ulrich, care voia să ne întâlnim înainte de prânz în Oravița și să facem o plimbare pe malul lacului. Deși ora la care binevoise să-și expună cererea era cum nu se poate mai nepotrivită, ideea în sine nu-mi displăcea: era duminică, nu aveam nimic urgent de făcut, prognoza meteo anunța o căldură insuportabilă și pe malul Lacului Mare va fi în mod sigur mult mai plăcut decât în orașul meu de câmpie, plin de praf și toropit de caniculă. La ora opt și jumătate dimineața luam autobuzul spre Oravița, iar înainte de unsprezece coboram din el cu rucsacul în spinare și mă pregăteam s-o iau spre lac, cale de-o oră pe jos prin soarele ucigător, pe un drum care urcă în pantă și te face să transpiri chiar și la temperaturi mai omenești.

La jumătatea drumului, Ulrich apăru din micul parc situat peste drum de primărie și mă însoți spre lac. Suprafața acestuia, de un albastru-turcoaz incredibil, părea o oază de răcoare binecuvântată în ziua caniculară de început de iulie. Din fericire turiștii care merg pe cheile Nerei nu urcă până aici, așa că am găsit o bancă liberă în umbra pădurii, așezată la doi pași de luciul apei și am luat loc acolo.

-Deci?

-În primul rând îți mulțumesc că ai venit și scuză-mă pentru telefonul de azi-noapte, dar abia atunci am apucat să sun.

I-am ascultat scuzele interminabile - școala de bune maniere din secolul al XVI-lea nu se dezmințea nici de astă dată. Apoi l-am rugat să treacă totuși la subiect – nu de alta, dar n-aveam decât câteva ore de stat în Oravița, între două autobuze. Rezultatul? Altă porție generoasă de scuze că nu putuse să vină el la Timișoara ci mă pusese să mă deplasez o sută de kilometri ca să discutăm problemele lui. După ce și-a epuizat tot repertoriul de scuze, mi-a spus pe șleau:

-Lucrurile s-au complicat mult de când m-am întors din Anglia și aș vrea să știu ce gândește un om despre toate astea.

Mi-a povestit pe îndelete cum i-a spionat pe membrii familiei Folea, a căror longevitate îi indica drept posibili păstrători ai Graalului, mi-a istorisit atacul asupra Marianei Cernat și faptul că doi

dintre cei legați de Glastonbury, polițistul Glenn și un anume Andrew, apăruseră aici și căutau potirul sfânt printre ruinele legendare ale unor locuri din apropierea Oraviței.

-Pe lângă toate astea, continuă el, nu știu ce soi de ființă este Andrew, pentru că nu e chiar uman și nu știu nici ce hram poartă o ceață albă destul de misterioasă care a răsărit și ea prin zonă.

Am privit o vreme suprafața odihnitor de albastră a apei și am încercat să pun lucrurile cap la cap.

-Dacă Andrew nu e om, asta înseamnă că e mai puternic decât tine? Că îți poate face rău?

-Teoretic, da. Stăpânește o magie destul de avansată ca să-și schimbe înfățișarea după plac și bănuiesc că dacă i-aș sta în drum m-ar ataca fără nici o ezitare. Pe de altă parte, să te iei de un vampir, indiferent ce ai fi, n-a fost niciodată, pentru nimeni, o idee prea bună.

-Este o făptură cu sânge cald?am întrebat ezitantă. Respiră? Se hrănește?

-Da.

-Atunci e totuși uman!

-Uman, da, dar nu om.

-Ce mai intră în categoria „uman” în afară de oameni?

-Păi tot un fel de oameni, dar care pot stăpâni elementele naturii și pot extrage energii aproape infinite din orice, de la firul de iarbă care crește în bătătură până la stelele-gigant din cele mai îndepărtate galaxii. Voi numiți lucrul ăsta magie, iar pe indivizii cu pricina magicieni sau vrăjitori. Crede-mă, unii sunt foarte puternici și nu au nimic de-a face cu prestidigitatorii și iluzioniștii care amuză lumea la circ și prin târguri.

-Deci chiar există…

-Da, dar nu sunt mulți și își folosesc o mare parte din abilități ca să se camufleze, în așa fel încât să pară că duc o viață normală printre oameni și vecinii lor să nu aibă habar cu ce au de-a face. Cu toate astea, în locuri încărcate cu energii străvechi, așa cum e Glastonbury sau cum e Stonehenge, asemenea personaje abundă. Energia locului le priește și ei aleg să-și petreacă o viață de om – sau mai multe – în asemenea centre energetice, încercând să iasă cât mai puțin în evidență.

-Când vorbești de mai multe vieți vrei să spui că indivizii aceștia sunt nemuritori?

-Nu. Doar că, dispunând de energii infinite, au posibilități incredibile de regenerare și trăiesc vieți foarte lungi. Despre unii se spune că au mii de ani, dar eu sunt prea tânăr ca să știu asta.

Am înghițit în sec. Ulrich avea peste cinci secole!

-Dacă o asemenea făptură e atât de puternică, la ce-i mai trebuie Graalul?

-Puterea e ca și bogăția, îmi spuse vampirul cu seriozitate. Cu cât ai mai multă, cu atât mai multă îți trebuie. Înțelege că cel mai mare pericol din partea unei creaturi pe care voi o numiți supranaturală e setea acesteia de putere. Ea practic ar putea duce la dezechilibre atât de mari între energiile Universului, încât viața să nu mai fie posibilă.

Am încercat să diger cele auzite, dar zău că nu-mi venea ușor să o fac. Ca să schimb firul discuției, am întrebat într-o doară:

-Ascultă, legendele noastre, ale oamenilor, zic că fiecare comoară – mai ales Graalul – ar dispune de un fel de paznic sau de păstrător al tainei. Această persoană, sau organizație, sau entitate, sau ce-o fi, are teoretic aceleași scopuri ca și tine, anume să-i împiedice pe nechemații ca Andrew să ajungă la cupa magică. Deci ar trebui să găsești acest paznic și să te aliezi cu el și-atunci puterile lui Andrew nu i-ar mai servi la nimic.

Ulrich mă ascultă cu atenție și mă privi concentrat.

-Da, e așa cum spui, teoretic există un păstrător al comorii. Asta doar în teorie, practic știm că Yann Foley a luat Graalul și l-a dus de la Glastonbury în munții Aninei, fără ca nimeni sau nimic să nu-l împiedice. Unde era atunci păstrătorul comorii?

Asta îmi plăcea în discuțiile cu Ulrich, că ne construiam amândoi ipotezele bazându-ne pe logică și-apoi ne străduiam, fiecare, să combatem ipoteza celuilalt – o îndeletnicire extrem de plăcută, pentru că ținea mintea vampirului departe de obsesia pentru sânge și eu mă puteam simți foarte bine și în siguranță în compania lui, fie zi, fie noapte (vampirii, precum se știe, nu se pot hrăni decât după apusul soarelui).

-Păi, dacă Yann a putut să facă asta, există mai multe posibilități: fie nu avem de-a face cu un paznic al comorii și toate

legendele sunt simple povești…

-N-aș crede, mă întrerupse blondul.

-Atunci nu ne rămân decât două ipoteze: că Yann însuși a fost paznicul comorii – nu uita, era un Pendragon ca și Arthur, sau că a acționat cu știința paznicului comorii, eventual chiar la comanda acestuia. Asta ne duce la concluzia următoare: există cineva la Glastonbury sau prin împrejurimi care a păstrat tot timpul legătura cu Yann și care știe exact unde este Graalul. Ulrich, tu ce treabă ai de fapt cu Graalul? Nu cumva acțiunile tale te pun în opoziție cu acest paznic? Bănuiesc că dispune de o magie puternică și nu cred că ar fi prudent să te iei de el – în fond ai oprit prăbușirea avioanelor și îți poți considera misiunea încheiată.

-Așa e, dar nu-mi place să fac lucrurile pe jumătate și odată ce mi-am băgat nasul în povestea asta, nu pot decât să continui până când găsesc Graalul și mă asigur că e bine ascuns. Cât despre „ce treabă am eu cu Graalul?”, întrebarea ta are un răspuns simplu: nici o treabă, eu nu pot obține mai multă putere sau mai multă nemurire decât am deja și-apoi cupa magică acționează numai pentru cei cu sânge cald. Pe mine Graalul mă interesează pur și simplu din curiozitate științifică.

Asta explica totul: Ulrich era un curios fără leac, capabil să-și bage nasul în cele mai obscure treburi omenești numai și numai pentru a-și satisface curiozitatea.

-Deci sugerezi să plec la Glastonbury și să caut aceea creatură pe care o numim „paznicul comorii”? Trebuie să fie un magician puternic, e imposibil să nu-l recunosc dacă îl voi vedea.

Am clătinat din cap a neîncredere.

-Mă îndoiesc că paznicul comorii, dacă există așa ceva, a rămas la Glastonbury. Fie e un membru al familiei Folea, fie cineva care a ajuns aici deodată cu tine sau cu Glenn și Andrew. Gândește-te, mi-ai povestit că Andrew se temea de ceață și că aceasta nu părea un fenomen natural. Oare mi-ai spus tot ce știai?

-De fapt mai sunt niște amănunte: înainte de a se risipi, ceața a luat forma unui vrăjitor cu mantie și pălărie țuguiată, așa cum îi desenează copiii pe vrăjitori.

-Asta pentru a-ți da ție un indiciu clar, am spus liniștită. Și-apoi mai am o întrebare: de ce nu a murit Mariana Cernat?

-Poftim? Trebuia să moară? Să-i beau sângele sau ce naiba vrei să insinuezi?

Făcusem o gafă! Am uitat de punctul sensibil al lui Ulrich, care când auzea vorbindu-se de crimă sau criminali se gândea imediat la propria persoană, incapabil să uite că în urmă cu cinci sute de ani hăcuise niște ticăloși. Bănuiesc că la atitudinea lui mereu vinovată contribuiau și poveștile medievale care îi alimentaseră imaginația în copilărie – în aceste povești, vampirii erau considerați fiii Satanei. Ca să îndrept lucrurile, am început să-i explic:

-Când am vorbit de moartea Marianei, nu m-am gândit la tine. Tu ai ajuns acolo ca să o salvezi.

-Da, dar sângele ei era parfumat și mă făcea să înnebunesc de poftă.

-L-ai gustat cumva?

-Chiar atât de fără inimă mă crezi? Când am găsit-o, biata fată se zbătea între viață și moarte.

-Cine avea interesul ca Mariana să moară?

-Nimeni. Și-a surprins atacatorii când aceștia încercau să-i fure niște hârtii și indivizii s-au gândit să scape de ea fără să fi planificat asta dinainte.

-Deci au vrut s-o suprime ca să nu dea în vileag o încercare de tâlhărie, dar acum o lasă în pace, când ea ar putea relata poliției o încercare de crimă. Are asta vreo logică?

-Nici una, evident, dar ca să te liniștesc în privința Marianei trebuie să știi că am avut grijă ca poliția să-l ia din fața ușii de la salonul ei de spital pe infirmierul adormit și să pună o pază serioasă. Oricine ar încerca să ajungă la ea cu intenții rele nu are nici o șansă, nu pot trece fără o o perchiziție severă decât tatăl ei și prietena cea mai bună, scriitoarea Nelly Noel.

-Adică tu! Bravo, bine lucrat! Și-acum să-ți spun ce cred depre toată povestea din jurul Marianei, părerea mea pur umană. Poți să mă contrazici dacă vrei, dar eu așa văd lucrurile.

-Sunt numai urechi!

-Glenn și Andrew te-au urmărit încă din Glastonbury, unde toată lumea caută Graalul. Tu ești un reporter recunoscut pentru investigarea fenomenelor paranormale, iar pentru ei era limpede că ai debarcat în sat în căutarea pocalului sfânt. Au venit după tine în

munții Aninei și au presupus că Graalul a fost ascuns într-un loc încărcat de istorie și legendă, iar aici asemenea locuri se găsesc din belșug. Dacă Andrew e cu adevărat magician, știe că astfel de locuri au propria lor energie magică – dar de unde să pornească? Oravița se află într-un ținut fascinant, în care se ridică ruinele cetății de la Ilidia, Podul Turcului, străvechea monetărie și fabrica de bere din Ciclova, iar în plin oraș o poartă a unei case vechi dă către celebra stradă a Aurarilor, fundătura în care țiganii caută de secole aur în pârâul care coboară din munte chiar pe mijlocul străzii. Mai există o farmacie multiseculară, cu un instrumentar de la sfârșitul Evului Mediu, care te duce cu gândul la alchimiști și un teatru vechi de două sute de ani, ale cărui ziduri ridicate din piatră de munte pot ascunde nu mă întreba ce. Și în final mai e și lacul pe malul căruia stăm noi acum, un lac artificial realizat în urmă cu două secole – poți ști ce a fost îngropat în mâlul de pe fundul lui? Chiar și pentru un individ cu puteri magice e prea mult să sape în toate aceste locuri fără să trezească suspiciunea localnicilor, dar norocul îi vine în ajutor: vede un bărbat și o tânără drăguță care urcă, seara târziu, pe strada principală și din discuția lor află că fata e ziaristă și scrie despre istoria locurilor, iar bărbatul, ca din întâmplare, e același reporter care a sosit la Glastonbury, satul unde fiecare om e obsedat de Graal. Planul lui Glenn și Andrew e simplu: o urmăresc pe fată, se furișează în casă cotrobăindu-i noaptea prin hârtii, când ea dormea. Dar Glenn, care are, se pare, două mâini stângi, face zgomot și Mariana se trezește. Probabil Andrew i-a pus o mână pe gură ca ea să nu țipe, timp în care Glenn a luat un cuțit din bucătărie și a încercat să o înjunghie. Aici am două întrebări pentru tine: prima, cum de nu ți-ai dat seama că Andrew te urmărea în seara când ai condus-o pe Mariana la casa ei? Și a doua, dacă pe tine te-ar fi surprins cineva în timpul unei perchiziții nocturne, ce ai fi făcut?

Ulrich privi peste umărul meu, fixând un punct oarecare de pe mirifica suprafață albastră a lacului. După un timp, răspunse:

-În seara când am condus-o pe Mariana, m-am simțit urmărit. Era o senzație idioată; am deschis bine ochii și m-am uitat în toate părțile dar n-am văzut nimic suspect, nici o creatură, om sau magician. În schimb când închideam ochii, în minte mi se forma imaginea unui șobolan. Nu știu ce legătură are Andrew cu animalul

ăla, dar miroase ca un șobolan, arată ca un șobolan și îți stârnește tot atâta repulsie.

-Dacă e un magician atât de bun, înseamnă că e posibil să-și schimbe înfățișarea și în ceva non-uman. Ulrich, tu n-ai sesizat primejdia pentru că ai căutat o prezență umană, iar eu aș băga mâna în foc că Andrew se afla pe aceeași stradă cu tine și Mariana, în același timp, sub formă de șobolan de canal.

-Fir-ar, ai probabil dreptate! Ce n-aș da să fi fost o bufniță, ca să înghit creatura pe nemestecate!

Am zâmbit știind – doar mi-o spusese el – că Ulrich nu avea capacitatea de a se transforma în animale sau păsări. Dar am continuat să-l presez ca să-mi răspundă la a doua întrebare.

-N-aș fi ucis-o, cu siguranță, îmi zise el. Dacă m-ar fi prins scotocindu-i prin hârtii, aș fi hipnotizat-o fără multă bătaie de cap.

-Crezi că Andrew nu știe să hipnotizeze?

-O, ba da, până și unii oameni știu. E simplu de tot, nu trebuie decât un pic de antrenament.

-Atunci de ce l-a lăsat pe Glenn să acționeze pripit și să ia cuțitul?

-Asta e deja a treia întrebare, mă tachină Ulrich. Era vorba să răspund doar la două!

-Foarte bine, era o întrebare retorică și voi răspunde eu: Andrew și-a pierdut cumpătul pentru că s-a speriat, iar Glenn, care e un prost, a trecut la cârma ostilităților. De ce s-a speriat Andrew? De ceață!

-Dar cum…?

-Tu mi-ai zis-o, când ai povestit ce ți-a relatat Mariana la spital. Era pe punctul de a leșina, sau de a intra în comă, spune-i cum vrei. Și ce vede? Că plutește într-o ceață albă! Ulrich, oamenii ajunși în situații-limită se simt înconjurați de întuneric sau văd o lumină care crește în intensitate și din care apar uneori chipurile celor dragi trecuți dincolo. Dar nimeni nu plutește în ceață! Oamenii în asemenea clipe au parte de revelații intense, nu de pâclă și neclaritate. Dacă Mariana a plutit în ceață, e pentru că ceața aceea chiar existase, a fost la ea în cameră și i-a alungat pe Andrew și Glenn înainte ca acesta din urmă să poată lovi din nou. Ceața a fost prima care a salvat viața Marianei, al doilea ai fost tu. Asta explică și

urmele în noroiul din grădină: doi tipi care s-au îngrijit să nu lase amprente în casă au fugit ca bezmeticii lăsându-și întipărite contururile tălpilor în pământul ud al grădinii, pentru că ceva mai puternic decât ei i-a speriat și i-a făcut să alerge ca să-și scape pielea. Nu știu ce a fost acel lucru, dar cu siguranță era ceva magic, pentru că oamenii obișnuiți nu pot produce din senin o ceață albă, oricât s-ar strădui, decât dacă dispun de aparatură pentru asta.

-O voi întreba pe Mariana, când voi trece din nou pe la spital, dacă a simțit vreun miros înainte de a-și pierde cunoștința.

-Crezi că ar fi relevant? Ea nu are nasul tău de vampir, capabil să simtă cele mai slabe mirosuri.

-Poate că nu, dar ceața albă din Greoni avea un iz inconfundabil de lavandă. Dacă același parfum s-a răspândit și în casa Marianei, atunci știu cine a apărat-o pe fată și cine i-a urmărit pe cei doi ticăloși la Podul Turcului.

-Cine? Nu mă mai fierbe atât!

-Paznicul Graalului, desigur.

-Îl cunoști?

-L-am văzut la Glastonbury și m-am lăsat înșelat luându-l drept un prestidigitator de doi bani, un bătrân cam țicnit cu pretenții de druid. Acum știu că e un druid adevărat, ba poate chiar mai mult de atât. De multe ori apărea din mijlocul ceții și folosea o apă de colonie cu miros de lavandă.

-Mulți oameni folosesc apa de lavandă. Era și parfumul preferat al mamei mele.

-Da, mama ta ne-a spus unde este Graalul și eu n-am luat viziunea în serios, pentru că era doar viziunea unui om. Acum îmi dau seama că trebuie să mă întorc la calea ferată, mai precis la tunelele de la Gârliște și să caut cu îndârjire – Graalul este undeva pe acolo, fără nici o îndoială. Deja știu destule ca să îndrăznesc să intru în vorbă cu neamul Folea.

Cap.15 Trăsnetul

Ulrich mă conduse până la autogară, o clădire tristă și gri aflată la marginea Oraviței, unde trăgea autobuzul care venea deja destul de aglomerat de la Moldova Nouă și-apoi se îndrepta spre Timișoara. Singurul lucru care nu-mi plăcea din peregrinările mele prin munții din jurul Oraviței era acest autobuz: în serile de duminică ajungea la Timișoara ticsit de lume de nu puteai să scapi un ac pe jos și – ceea ce era cu adevărat de groază – fără aer condiționat. Dar măcar cunoșteam metehnele cutiei de conserve pe roți și fusesem prevăzătoare: de îndată ce am ochit un scaun liber, îndesată la geam între prapornițe și saci cu merinde, mi-am scos din rucsac un batic pe care mi l-am legat strâns în jurul capului, pregătită să înfrunt curentul teribil pe care îl făceau geamurile deschise de ambele părți ale vehiculului când acesta era în mers. Dar preferam curentul saunei, pentru că afară erau vreo treizeci și șapte de grade iar autobuzul, parcă vă spusesem deja, era plin-ochi. Ulrich mi-a făcut semn cu mâna apoi a plecat, iar mașinăria infernală s-a urmit spre Timișoara, cale de o sută și mai bine de kilometri pe care îi parcurgea în vreo două ore și jumătate, adunând călători din toate satele de pe drum și oprind, vorba folclorului local, la fiecare copac mai gros.

Mi-am întors capul ca să privesc în urmă îndată ce am ieșit din oraș, tristă că părăseam munții (pentru o săptămână sau două, cel mult) și mă întorceam în câmpia anostă a Timișului. Mi-a atras atenția priveliștea ușor neclară – de unde până atunci orizontul era limpede, acum se stârnise un vânt care ridica în aer particule fine de praf gălbui. Știam ce înseamnă asta, mai trecusem odată prin așa ceva și nu voi uita prea curând: venea o furtună teribilă, pe atât de năprasnică pe cât fusese ziua de vară de înăbușitoare. M-am aplecat spre rucsac, mi-am verificat hanoracul impermeabil – nu plecam niciodată la munte fără el, chiar dacă mergeam doar să discut cu Ulrich la lacul din capătul Oraviței. Munții sunt imprevizibili și eu învățasem din experiență să le respect toanele. Hanoracul era la locul lui, gata să fie îmbrăcat la nevoie – Doamne-ajută! Între timp autobuzul trecuse de Grădinari și se pregătea să urce serpentinele

care traversează dealurile către județul vecin, Timiș și către inevitabila câmpie. Am întors din nou capul să-mi iau rămas-bun de la munți (aici era locul de unde se zăreau pentru ultima oară) dar nu i-am mai văzut – peste ei coborâse un nor negru ca o căldare cu smoală, acoperindu-i în întregime. Va fi o furtună serioasă!

Autobuzul coborî în câmpie și o luă voinicește spre Moravița, de unde coti brusc către Timișoara. Aerul, tot mai dens, mai cald și mai umed, se umpluse parcă de electricitate iar călătorii deveniseră certăreți și nemulțumiți, pe potriva vremii de afară. Deocamdată jumătatea dinspre apus a cerului rămăsese senină, soarele arzându-ne cu putere, în timp ce din sud ne urmăreau norii aceia ca de cerneală și vântul ne zgâlțâia îngrozitor. Din depărtare au început să se audă tunetele, întâi ca un murmur înăbușit, apoi din ce în ce mai apropiate și mai zgomotoase, până când norii s-au repezit, purtați de vânt, asupra soarelui pe care l-au înghițit ca niște monștri apocaliptici și cerul a început să fie brăzdat de fulgere, urmate imediat de tunete care păreau că vor să ne spargă timpanele. Șoferul a răcnit cerând călătorilor să închidă toate geamurile, dar cererea era de prisos pentru că oamenii făceau asta din proprie inițiativă, speriați de natura dezlănțuită. După primii câțiva stropi răzleți de ploaie am intrat într-un întuneric dens și din nori a început să se reverse asupra autobuzului nostru o grindină cu boabe mari cât oul de găină, care lovea acoperișul metalic scoțând sunete lugubre. Ștergătoarele de parbriz nu mai făceau față, așa încât șoferul a încetinit – mă întrebam cum naiba vedea el vreo urmă de drum, când vizibilitatea scăzuse sub un metru și în față, în spate, la dreapta și la stânga nu se zărea decât negură. În final ne-am oprit și călătorii au răsuflat ușurați, pentru că părea singurul lucru pe care un om cu mintea întreagă l-ar fi putut face. Grindina răpăia pe acoperiș, tunetele mugeau – ce mai vorbă, iadul pe pământ – iar unii călători își făceau semnul crucii, alții se rugau iar alții prooroceau că după asta vine sfârșitul lumii. Dar n-a venit decât trăsnetul care a aprins un copac aflat la cel mult câteva sute de metri de noi, pe care l-am zărit o clipă arzând, înainte ca ploaia să-l stingă.

-Asta nu poate dura la nesfârșit, observă calm șoferul. Peste cel mult un sfert de oră vom pleca de aici, vă spun eu.

Bineînțeles, afirmația părea mincinoasă ca o gazetă, numai că omul avea experiență și chiar știa ce spune. Nu am pornit peste un sfert de oră, am pornit peste douăzeci de minute, privind cu gurile căscate curcubeul imens care răsărise pe cer și făcând slalom de pe o bandă de mers pe cealaltă ca să evităm copacii smulși de furtună și aruncați pe drum. Mi-am pus discret înapoi în rucsac impermeabilul, pentru că aveam șanse ca, ajungând la Timișoara, să găsesc un oraș uscat.

-//-

După ce văzu autobuzul dispărând după un cot al drumului, către ieșirea din Oravița, Ulrich scoase alene din buzunar telefonul și privi imaginea captată de videocameră pe strada familiei Folea. În mod îngrijorător, mașina închiriată de Andrew și Glenn era parcată la doi pași de casa longevivei familii, iar ocupanții limuzinei ședeau înăuntru părând să consulte o hartă, ca doi turiști rătăciți, fără nici o treabă serioasă prin zonă.

Vampirul înlemni: cei doi erau în stare să ucidă pentru orice fleac și prezența lor în Anina îl îngrijora peste măsură. Ulrich amușină aerul, simțind electricitatea care se acumula în atmosferă și prevestea apropierea furtunii. Până în Anina erau douăzeci și șase de kilometri pe șosea, o distanță nesemnificativă pentru un alergător de talia blondului, chiar dacă soarele era pe cer. În plus de asta, Ulrich nu avea de gând să folosească șoseaua, plină de serpentine pentru a evita pantele prea înclinate. El urma s-o ia de-a dreptul prin pădure, fără să-i pese de terenul muntos. Cum nu respira și nu-i bătea inima, în mod sigur nu va ajunge la Anina gâfâind, cu răsuflarea întretăiată și limba scoasă de-un cot, chiar dacă Oravița se află la puțin peste două sute de metri altitudine, iar Anina la aproape șase sute.

Pe când urca prin pădurea în care acumse amestecau foioase și brazi (la Anina urmau să fie doar brazi), norii negri i se aglomerară deasupra capului. Foarte bine! Ulrich adora asta, pentru că întunericul îl făcea să devină mai rapid. Ajunse la casa Folea în câteva minute și-l zări pe unul din longevivii bătrâni rezemat de stâlpul porții. Salută politicos, știind că bătrânul va adora asta, apoi intră în casa de peste drum, în camera pe care o închiriase, ținând în

tot acest timp sub observație mașina cu cei doi „turiști” de ocazie. Dar cum aceștia tăceau (dacă ar fi vorbit, auzul vampirului le-ar fi detectat orice șoaptă, chiar prin geamurile închise ale limuzinei), Ulrich consideră că era rândul lui să acționeze. N-ar fi câștigat nimic așteptând și lăsându-i pe ticăloși să-și urzească planurile, așa că ieși în curte unde gazda lui aduna găinile și le vâra în coteț ca să le ferească de apropierea furtunii.

-Ei, tinere, ți-ai aflat rădăcinile familiei?

-Nu, deși am întrebat din casă în casă pe-aici. Și doar bunica zicea că a venit din Steierdorf când s-a mutat în Bavaria. Dar nu-i nimic, mâine mă duc la primărie să caut acolo.

Vorbise intenționat tare, sperând că patriarhul familiei Folea nu era la fel de surd pe cât era de bătrân. Aș! Omul părea verde ca bradul și curios ca o babă, pentru că veni la gard și întrebă:

-Fecior, pe cine cauți? Sunt cel mai în vârstă om de pe-aici și dacă ai tăi au plecat cândva din Anina sau din împrejurimi, sigur îmi aduc aminte de ei.

Ulrich ieși bucuros în stradă, fără să aștepte invitație.

-Bună ziua, tataie. Ați auzit de vreo familie Heller în Steierdorf?

-Heller? Da, desigur, dar nu în Steierdorf, nici în Anina, ci în Cărbunari, primul sat după Sasca dacă o iei spre cheile Nerei, mai precis spre Lacul Dracului. Un Heller trăiește și acum acolo, la o casă de lângă lac, însă călătorește mult și nu știu dacă îl vei găsi acasă. Eu nu l-am văzut, dar sigur e ruda matale, pentru că are părul ca aurul, așa se spune.

Arătă cu mâna spre pletele blonde ale lui Ulrich, care, scăpate din strânsoarea pălăriei tiroleze, i se revărsau pe umeri ca o mătase aurie. Între timp ploaia începuse să cadă cu stropi mari…

-Mulțumesc de mii de ori, voi merge acolo să-l caut pe acest Heller chiar mâine. Dar nu intrați în casă? Plouă, să nu răciți cumva.

-Ei, na, nu-mi purta mie de grijă, tinere. Tu de ce stai în mijlocul străzii pe asemenea vreme? Nu ți-ar fi mai bine să vii la noi și să bei o țuiculiță cu mine și băieții mei?

-Oh, ba da, mulțumesc de invitație.

-No, vezi, așa-i mult mai bine.

Ulrich intră în curtea casei Folea, aruncând o privire ucigătoare spre mașina în care Glenn și Andrew schimbară fețe-fețe. „Asta

înseamnă să ai stil, nătărăilor, nu degeaba lucrez pentru BBC. Măcar am învățat cum să abordez oamenii”, gândi el zâmbind.

Bătrânul îl conduse în camera ale cărei geamuri dădeau spre stradă, camera rezervată oaspeților sau „goști” cum li se spune în graiul local bănățean. Încăperea era mobilată la fel de auster ca o chilie de mănăstire: un pat mare cu o cuvertură țesută la război manual, din lână de capră, un dulap vechi din lemn negru și o masă cu patru scaune constituiau tot mobilierul. Pe peretele de deasupra patului fuseseră agățate două icoane pictate pe lemn, dintre care una îl înfățișa pe sfântul Gheorghe ucigând balaurul. Ulrich ridică mirat din sprâncene: tema aceasta era familiară întregii iconografii creștine, dar se regăsea aproape obsesiv în Anglia. „Trăsătură comună tuturor popoarelor care au purtat multe războaie”, gândi blondul. „Să nu tragem concluzii pripite de-aici”.

Se trezi poftit la masă și pe dată apărură o sticlă și niște păhărele numai mari decât un degetar, aduse de cel de-al doilea centenar al familiei, care îi spunea „tată” bătrânului care îl invitase pe Ulrich în casă.

Urmă o probă nu tocmai simplă pentru vampir: nemuritorii nu suportă alcoolul, iar să refuzi paharul de țuică al gazdei constituie, peste tot, o jignire de neiertat. Ulrich ridică în dreptul nasului paharul plin și îl mirosi afișând un zâmbet încântat.

-Hm, țuică de casă din prune ciupite de brumă, un deliciu!

-E din producție proprie, lăudă gazda băutura. A stat cinci ani în butoi nou de stejar, ca să capete culoarea asta aurie.

-Minunat!

De fapt pe Ulrich nu-l interesa deloc aroma băuturii, dar aerul îi aducea mirosul sângelui comesenilor și un nas sensibil ca al lui putea detecta dacă membrii familiei Folea erau oameni obișnuiți sau aveau puteri magice. Aș! Oameni obișnuiți, iar misiunea lui devenea mult mai simplă: așteptă până când bătrânul Folea își goli paharul apoi, cu o mișcare fulgerătoare, îl schimbă cu propriul pahar plin. Moșul mai dădu pe gât și acest al doilea pahar, cu senzația liniștitoare că nu băuse decât unul singur.

-Ei, ți-a plăcut?își întrebă el oaspetele.

-Oh, e minunat!

-Stai să-ți mai pun unul.

-Mulțumesc, dar nu acum, poate mai târziu. Să lăsăm gustul să se așeze în gură.

-Că bine zici!

Ulrich își făcuse socoteala: mirosul băuturii îi spunea cu claritate că țuica fusese arsă după rețeta ardelenească, adică distilată de două ori și ajunsese la o tărie de cel puțin cinzeci de grade. Asta era cu mult peste poșirca slabă pe care o beau oamenii din sud și pe care de altfel ardelenii adevărați o consideră un fel de sirop de tuse, bun de dat la copiii cu guturai. Două pahare – mai treacă-meargă, dar cu patru păhărele bătrânul Folea, oricât ar fi fost de rezistent și paharele de mici, s-ar fi pilit îngrozitor, iar Ulrich avea nevoie de el treaz ca să poată sta de povești.

-Sunt Johann Heller și sunt ceasornicar, începu Ulrich vrăjeala. Bunicii mei au emigrat în Bavaria pe vremea războiului, venind de undeva din munții Aninei și eu am pornit, din pură curiozitate, să caut rădăcinile familiei.

-Iar eu sunt Marian-George Folea, dar pe aici toată lumea îmi spune Ghiță. Tata a venit din Anglia să lucreze la calea ferată dintre Anina și Oravița, cândva pe la mijlocul secolului al XIX-lea. Venea dintr-un orășel de lângă Bristol, Glastonbury și era inginer la căile ferate. Dar când a dat de locurile astea minunate, a hotărât să nu se mai întoarcă acasă ci să se stabilească aici, la capătul de răsărit al Europei. Pe atunci trenul folosea nu numai la exportul cărbunelui, ci și al produselor agricole, iar cei care își puteau permite să cumpere utilaje și să-și ridice mici făbricuțe trimiteau până în America brânzeturi, murături și dulceață făcute în gospodăriile muntenilor. Cum pământul e prea pietros pentru grâu și porumb, ne descurcam și noi cu ce puteam, dar cu toate astea ne mergea bine. Tata a avut o fabrică de cașcaval la Gârliște, păcat c-a fost naționalizată și-acum nu mai există. Când am rămas fără ea, am abandonat satul și ne-am mutat în Anina, pentru că înainte aveam trei case – asta de aici, cea din Gârliște și încă una la Oravița. Chiar dacă se pensionase, tata mai dădea o mână de ajutor iarna, când calea ferată era blocată de nămeți și din cauza asta își ridicase câte o casă la ambele capete ale liniei. Nu era mare lucru, pe atunci meșteri care știau să zidească o casă din chirpici se găseau în fiecare sat.

-Remarcabil! Dar înseamnă că aveți o vârstă… Nici nu îndrăznesc să mă gândesc…

-M-am născut în anul 1883. Tatăl meu a trăit 128 de ani!

-E un secret de familie sau…?

-Aer curat, mâncare sănătoasă și muncă multă, spuse bătrânul mândru. Până și fiul meu Vasile e centenar deja!

-Nu v-a tentat niciodată să vă întoarceți în Anglia?

-Păi... sincer, nu ne împăcăm prea bine cu rudele rămase acolo. Tatăl meu, Yann Foley-Pendragon – aici își zicea Ion Folea și pe noi Folea ne cheamă – avea un frate, pe Richard, un individ invidios și mort după bani. În fine, erau frați vitregi, Richard n-a putut accepta niciodată că mama lui Yann era o Pendragon, iar maică-sa o femeie oarecare.

-Pendragon, făcu Ulrich gânditor. Sunteți cumva rude cu legendarul rege Arthur?

-Parcă poți să mai știi după atâta amar de vreme? Vasile, adu blazonul acela de pe coridor! Teoretic, continuă moșul, avem o poză veche a unui blazon al Pendragonilor, dar blazonul cu pricina a rămas la rudele bunicii din Anglia, Mary Pendragon pe numele de fată, înainte de a se căsători cu George Foley. Nimeni însă nu poate garanta vechimea și nici autenticitatea acelui blazon.

Vasile se întoarse aducând tabloul pe care Ulrich îl văzuse la prima lui vizită (clandestină) agățat pe perete.

-Când m-ați poftit în casă mi-ați amintit de băieții dumneavoastră. Deci Vasile nu e singurul...

-Vasile, du-te să aduci damigeana cu vișinată, poate feciorul ăsta nu se împacă prea bine cu tăria...

-Da, tată!

Rămași singuri, bătrânul se aplecă peste masă.

-Celălalt e plecat la oraș, Vasile e mezinul. Dar nu ne place să vorbim despre asta pentru că Vasile ar putea să se supere. Radu a moștenit darul de la bunica, lui tata, mie și lui Vasile ne-a sărit rândul. Dar nu e după cum crede omul, ci după cum dă Domnul, iar eu m-am luptat o viață întreagă să-i explic lui Vasile că nu e nici o plăcere să trăiești cu darul, că Radu n-a plecat de acasă de bunăvoie. La oraș oamenii sunt mai indiferenți, n-au treaba vecinilor, pe când aici toată strada știe și când îți schimbi izmenele și ar fi fost

imposibil ca Radu să trăiască printre noi cu darul lui. Anina e doar teoretic oraș, în fapt e un sat mare în care fiecare se ocupă mai mult cu viața celorlalți decât cu propria lui viață.

-Ei, și la oraș există bârfe… Dar ce e cu darul acesta?

Bătrânul își coborî vocea la nivelul unei șoapte:

-Fiul meu cel mare a moștenit magia din sângele Pendragonilor! Sora lui Arthur, Morgana, era cea mai temută vrăjitoare din vremea ei.

Ulrich zâmbi. Nu se așteptase să audă asta, dar un pic de hipnoză aplicată asupra bătrânului Ghiță scosese la iveală lucruri incredibile – vampirul era convins că nu le-ar fi putut afla niciodată prin metode cinstite. Se aplecă la rândul lui peste masă și spuse cu o voce slabă:

-Ar fi cazul să-l rechemați pe Radu, să mai șadă pe-acasă. Vremurile sunt tulburi și periculoase. Ați remarcat mașina care stătea cu câteva case mai încolo, cu doi ocupanți? Își ascundeau fețele după o hartă, dar de fapt filau casa asta.

-Să le fie de bine, nu am făcut nimic ilegal și nu am nimic de ascuns.

Ulrich hotărî să fie cinstit. De când în discuție fusese pronunțat cuvântul „magie”, știa că trebuia să spună și el adevărul despre scopul vizitei sale.

-Poate că nu aveți nimic de ascuns, dar Yann Foley a venit încoace tăinuind un obiect magic de mare preț: o cupă frumos sculptată în lemn de măslin.

Bătrânul făcu fețe-fețe, însă încercă să riposteze fără a lăsa să se vadă cât de mult îl speria că secretul a fost dezvăluit.

-Ei, lasă, tinere, dacă e așa cum zici nu-i nici un pericol. Un pahar de lemn nu valorează prea mult, așa-i?

-În mod obișnuit nu. Dar să presupunem că paharul acela ar fi sfântul Graal, iar cel care l-a sculptat Isus insuși. Acum lucrurile se schimbă, nu?

-De unde… de unde știi toate astea?

Ghiță vorbise cu o voce șuierătoare, în timp ce în ochii măriți i se citea spaima.

-Să zicem că nu sunt tocmai om și am metodele mele de a-mi aduna informațiile. Și să mai zicem că știu cine sunt spionii din

mașină: unul e Glenn, un polițist din Glastonbury nu prea dotat cu inteligență, iar celălalt, Andrew, fiul Irenei Atwood, e într-un fel urmașul lui Richard Foley și a moștenit de la el lăcomia de bani și setea de putere. Andrew e vrăjitor, nu mi-am putut da seama cât e de bun, dar l-am văzut schimbându-și înfățișarea și transformându-se într-un țăran din partea locului. Eu nu sunt o creatură înzestretă cu prea multă magie, calitățile mele sunt mai degrabă viteza și forța – dacă Andrew ar încerca să vă atace, nu sunt sigur că aș putea să ripostez. Oricum, în Oravița era cât pe ce să omoare o ziaristă, numai pentru că ea l-a surprins când îi cotrobăia prin hârtii, încercând să găsească o lucrare despre locurile legendare din munții Aninei. El și Glenn cred că Graalul a fost îngropat într-unul din aceste locuri și până acum l-am văzut săpând la Podul Turcului din Greoni și la ruinele monetăriei din Ciclova. L-am auzit zicând că vrea să sape și la cetatea din Ilidia și naiba mai știe pe unde!

-De ce acum, deodată? Ce s-a întâmplat la Glastonbury de au venit ăștia doi încoace?

-Cred că mi-au luat urma.

-Dumitale?

-Da, am închiriat conacul Foley și i-am promis Irenei că fac unele reparații. Când am lucrat în salon, am găsit o cupă de aur, care acum este expusă în muzeul din Bristol. Nu am avut nevoie de viziuni sau de expertize ca să aflu că acela a fost pocalul lui Irod Antipa, dar părerea experților n-a făcut decât s-o întărească pe a mea. Așa, legendele au ieșit la suprafață, iar oameni care ar fi trebuit să se afle în tabere opuse au făcut alianțe ciudate doar ca să pună mâna pe puterea dată de potirul vieții. Glenn, de pildă, e un urmaș al lui Muriel, nevasta fotografului și n-ar fi trebuit niciodată să joace de partea lui Andrew.

-Ce fel de fotograf? Pe asta n-o mai știam, tata nu mi-a vorbit niciodată de vreun fotograf.

-Yann și Richard, când au descoperit comoara, au chemat un fotograf ca să imortalizeze obiectele aflate pe fundul gropii în care au fost găsite. După o vreme, Richard a scăpat de fotograf înecându-l în mlaștinile de lângă satul Glastonbury. De atunci urmașii văduvei fotografului au terorizat clanul Foley cu scrisori anonime de

amenințare, de au gonit toată suflarea, inclusiv servitorii, de la conac.

Bătrânul mormăi supărat:

-Da, nu mă miră, e exact stilul unchiului meu. Pe Richard l-am considerat mereu capabil de crimă, nu de parcă ceilalți membri ai familiei ar fi fost mai buni. George, bunicul, le-a băgat tuturor în cap că doar banii contează în viață. Nu l-am înțeles niciodată și-acum, poftim – îi port numele! Soarta e uneori teribil de ironică.

-Asta așa-i, dar ce veți face? Andrew poate dezlănțui un atac magic asupra casei, mai ales atunci când se va înfuria că își pierde vremea săpând degeaba. Suntem de acord amândoi că nu va găsi Graalul nici la Ilidia, nici pe strada Aurarilor din Oravița, în niciunul din locurile astea.

-Tinere, îmi pare că mă tragi de limbă ca să-ți spun unde este îngropat Graalul.

-Nu. Ulrich rânji drăcește. Parcă am zis deja că nu sunt om. Sunt o creatură nemuritoare, îngrozitor de puternică și teribil de bogată. La ce mi-ar trebui Graalul? Și-apoi știu unde este, mi-ați spus-o chiar la începutul discuției, când ați pomenit de casa Folea din Gârliște. Era evident că Yann, inginer feroviar, nu putea să-l ascundădecât undeva pe lângă calea ferată, numai că între Oravița și Anina sunt treizeci și trei de kilometri și puzderie de ascunzători posibile. Acum mi-e clar că locul ales e la Gârliște, unde se află cele mai multe tunele și cea mai sălbatică parte a drumului.

-Te vei duce să-l cauți?

-Sunt un tip curios din fire și probabil că mă va interesa, deși i-am văzut fotografia. Dar asta doar așa, ca ocupație de timp liber. Datoria mea e să împiedic oamenii obișnuiți să conștientizeze prezența magiei și să opresc magicienii să facă rău oamenilor obișnuiți.

-Păi, înseamnă că ai o grămadă de treabă.

Ulrich zâmbi.

-De aceea sunt atât de rapid, ca să le rezolv pe toate.

Vasile apăru în ușă, ud ca un pisoi pe care cineva ar fi vrut să-l înece.

-Tată, n-ai putut să-mi spui că vișinata e de partea cealaltă a curții, în magazia unde sunt butoaiele cu vin și ustensilele de

grădinărit? Afară toarnă de zici că se revarsă un ocean peste noi. Uite-mă cât sunt de ud!

-Fiule, înseamnă că n-ai încotro, trebuie să mergi să-ți schimbi hainele și să te usuci. Iar pentru vișinată te rog să mă ierți, n-am știut niciodatăunde a pus-o la păstrare nepoata ta.

-Lasă, nu-i mare lucru. Mă duc să-mi pun niște haine uscate și revin. Să nu care cumva să beți vișinata aia fără mine!

Bătrânul privi surâzător damigeana de zece litri.

-Dacă te grăbești îți lăsăm câteva picături pe fundul sticlei, dar numai dacă te grăbești cu adevărat.

După ce Vasile dispăru dincolo de cadrul ușii, Ghiță râse:

-E băutura lui preferată, iar femeile casei se pricep toate să facă o vișinată excelentă. Bineînțeles, materia primă provine din propria grădină. Dar acum că Vasile s-a dus în treaba lui, să-ți spun eu cum stau lucrurile. Nu ai de ce să te temi pentru mine și familia mea, Andrew ăsta de care zici nu va putea să ne facă rău, iar dacă e un ticălos cum ai spus, nu va vedea Graalul nici dacă îl va ține în mână. Graalul are propria lui magie, dacă nu ai sufletul curat degeaba îl cauți, se ascunde și nu se arată decât celor care merită cu adevărat să-l vadă.

-Atunci cred că eu voi abandona căutarea. Nu mă calific, oricum, în categoria celor cu suflet pur. Scopul meu era să mă asigur căe pus la un loc de păstrare unde nici un om rău nu are cum să dea de el.

-Eu zic totuși să nu abandonezi căutarea dacă subiectul te preocupă într-adevăr. De multe ori nici măcar noi înșine nu știm ce zace în sufletele noastre, până când nu suntem puși la încercare.

-Ce mi-ați spune dacă ați afla că sunt o făptură cu totul lipsită de suflet?

-Doar nu ai cum să fii el, nu-și schimbă înfățișarea în halul ăsta.

-El... cine?

Bătrânul se încruntă, dându-și seama că făcuse o greșeală și îl luase gura pe dinainte.

-Lasă, nu mai știu la ce mă gândeam. La vârsta mea e firesc să te lase memoria uneori.

-Cred că ați vorbit despre paznicul Graalului. Orice comoară adevărată are un paznic care își dedică misiunii lui întreaga viață.

-Ei, și dumneata acum... oamenii au primit viața ca s-o trăiască, nu ca să și-o dedice în întregime pazei unor relicve uitate de lume.

-Cu asta sunt de acord, încuviință Ulrich. Și totuși discuția noastră a pornit de la persoanele lipsite de suflet. Ce puteți să-mi ziceți despre ele?

-Ah, așa, la modul general? Bine, tinere, spune ce te interesează și îți povestesc toate istoriile ciudate care circulă pe tema asta.

Ulrich observă că bătrânul părea să se fi destins. Momentul în care fusese nepermis de aproape de dezvăluirea unor taine trecuse, acum era dispus să stea la taclale istorisind tot felul de legende locale, din cele care treceau din gură în gură la lumina focurilor de tabără de pe cheile Nerei.

-Păi – Ulrich deveni voit ezitant – chiar există oameni care pot trăi fără suflet sau e doar o figură de stil menită să desemneze oamenii răi?

-Poporul crede că toate sufletele vin de la Domnul. Necuratul poate să dea și el viață, dar nu poate să dea un suflet. Așa că fiii diavolului, făcuți cu pământene muritoare, cu zânele din munți sau cu ielele care dansează ducând omul la pieire cu dansul lor, sunt cu toții lipsiți de suflet. Numai că, vezi tu, printre acești așa-ziși oameni fără suflet sunt și unii de o bunătate excepțională, ieșiți din comun și mai apropiați de sfinți și îngeri decât de oameni, așa că asta contrazice toate teoriile despre cei lipsiți de suflet.

-Vampiri, cumva?întrebă Ulrich simțindu-se brusc flatat.

-Da' de unde vampiri! Radu zice că vampirii sunt o pură invenție a oamenilor care se tem de moarte și că ei nu există cu adevărat.

Blondul se pleoști dar încercă să nu-și arate dezamăgirea. Dacă bătrânul aflase toate câte le știa despre lumea magică de la Radu, atunci Radu mai avea multe – foarte multe – de învățat.

Afară vijelia dădea semne că vrea să se potolească și urechea fină a vampirului prinse zgomotul unei chei care se răsucește în contact și al unui motor care se trezește, începând să toarcă lin. Dacă voia să-i țină sub observație pe Andrew și Glenn, era timpul să plece de la familia Folea ca să-i poată urmări pe cei doi ticăloși. Îi mulțumi bătrânului Ghițăpentru ospitalitate și pentru țuica excelentă

(pe care nici măcar nu o gustase) și înainte de a pleca își întrebă gazda din nou:

-Deci vă descurcați cu Glenn și Andrew și sigur nu aveți nevoie de ajutor?

-Sigur, tinere, mergi liniștit pe drumul dumitale. Casa asta a fost mereu vegheată și apărată cum se cuvine.

-Atunci... mulțumesc încă odată și rămas-bun.

-Mi-a părut bine să te întâlnesc, domnule Heller. Dacă vrei să-ți găsești rădăcinile familiei, ține minte sfatul meu și mergi la Lacul Dracului.

-//-

Ulrich nu se duse acasă, ci o porni în urmărirea mașinii închiriate de Andrew și Glenn, care aparent se îndrepta către Reșița, prin Carașova și ținuturile fermecătoare ale carașovenilor. „Las' că aflu eu ce pun ăștia la cale", își zise blondul.

Șoseaua care leagăAnina de Reșița e una din cele mai frumoase din partea asta de lume. Poate ați mai auzit acest lucru și legat de drumul Oravița-Anina, dar cele două drumuri sunt total diferite ca aspect: dacă între Oravița și Anina se merge mai mult prin păduri de brad, pe coastele munților, între pereți de stâncă și prăpăstii, de la Anina la Reșița se străbate cea mai impresionantă zonă carstică a munților Aninei, chiar pe culme. Aici nu sunt păduri ci doar iarbă măruntă, care se prinde cu rădăcinile ca niște gheare de stratul subțire de pământ care acoperă stâncăriile; în multe locuri se zăresc oasele pământului, stâncile albe de calcar în care râurile din vechime au săpat văi adânci. Satele se înșiră de-a lungul acestor ape, întotdeauna pe fundul văilor, lăsând culmile în stăpânirea păstorilor care își mână turmele și a vânturilor năprasnice. Priveliștea se schimbă numai în apropiere de Reșița, unde șoseaua coboară în vale, pe lângă case, iar versanții se acoperă cu păduri de foioase.

Se pare că aici, pe culmi, furtuna mai persista încă, pentru că norii coborau până în șosea, vântul urla sinistru iar priveliștile altă dată frumoase dobândeau un aspect apocaliptic. Dar asta nu împiedica urmărirea: mașina lui Andrew era prea puternică, nu-i păsa de capriciile vremii, iar Ulrich se gândea la discuția avută cu

Ghiță Folea și nu-l interesa unde merge atât timp cât avea în față limuzina pe care o urmărea. Era convins că cei doi pasageri puneau la cale o altă răutate și voia să-i audă discutând între ei ca să poată pregăti un plan de apărare. Era evident că tipii se întrebau ce căutase el la familia Folea și în ciuda asigurărilor bătrânului că totul era în ordine, Ulrich ar fi preferat să știe un paznic cu puteri magice lăsat la casa din Steierdorf, în locul videocamerei și a imaginilor de pe ecranul telefonului. Andrew nu era prost și mai devreme sau mai târziu urma să facă legătura între Yann Foley, Ion Folea și Graal.

Dar deocamdată norii coborâseră pe pământ, vântul urla dezlănțuit și pentru un om, fie el și vrăjitor, șofatul era destul de dificil, mai ales într-o zonă pe care nu o cunoștea prea bine. Așa că Andrew urmărea atent firul șoselei, de altfel plină de curbe periculoase și mereu în pantă, iar discuțiile dintre el și Glenn încetaseră cu desăvârșire. Asta însă nu avu darul să-l descurajeze pe Ulrich. Glenn și Andrew se apropiau de Reșița, până la care mai aveau de străbătut doar câțiva kilometri. Apoi vor lăsa mașina în garaj, vor urca în camerele lor de hotel și vor avea timp să stea de vorbă, iar blondul va fi pe-acolo prin împrejurimi și va afla tot ce își dorea să afle.

Din discuția cu venerabilul George Folea se desprindeau câteva concluzii: bătrânul era încredințat că paznicul Graalului îi proteja casa; îl cunoștea pe acest paznic, care era un vrăjitor capabil să-și schimbe înfățișarea; și dacă Ulrich interpreta bine teama bătrânului de a nu fi spus prea multe, atunci Ghiță dăduse în vileag faptul că paznicul era un fiu al diavolului. Iar în această categorie nu intrau prea multe creaturi din lumea magică, pentru că despre vampiri se credea că sunt doar fiii spirituali ai Celui Întunecat, muritori care își dăduseră sufletele în schimbul vieții veșnice. Legendele vorbeau despre un singur fiu născut de o nimfă a pădurii din legătura cu necuratul, legende care circulau în Bretania franceză și în Insulele Britanice, în celălalt capăt, cel de apus, al Europei. Ulrich văzuse chiar mormântul acestui personaj în pădurea Broceliande – atât că până și oamenii știu că vrăjitorul nu era mort, se odihnea doar căzut în mrejele amoroase ale Vivianei, o zână a locurilor. Oare bătrânul Folea vorbise despre Merlin?

Ulrich era atât de îngândurat și urmărea mașina englezilor cu atâta detașare încât era cât pe ce să treacă de ea. Înainte de intrarea în Reșița, chiar lângă primele case ale orașului, furtuna smulsese un copac din rădăcini și vântul îl azvârlise de-a curmezișul drumului, iar Glenn și Andrew trebuiseră să oprească și-acum contemplau obstacolul ivit în cale. Polițistul coborî din mașină, privi lung la trunchiul căzut și încercă să-l miște din loc, dar nu reuși decât să ia din drum o mulțime de crengi înfrunzite care obturau vederea. Andrew dădu din cap nemulțumit, apoi coborî și el din mașină și strigă supărat la Glenn:

-Ce stai aici ca prostul? Du-te înainte, n-ai nici un sfert de milă de mers până în oraș și anunță că drumul e blocat. Doar ești de la Poliție, ce naiba și știi exact cum trebuie să procedezi!

Glenn se îndepărtă mergând ezitant și tot întorcându-și capul în urmă, până când un cot al șoselei îl făcu să-l piardă din vedere pe Andrew. Între timp, profitând de faptul că drumul se desfășura între un perete de stâncă și albia unui pârâu pe malul căruia creșteau tot soiul de tufe, Ulrich își luă avânt și sări peste parapetul care mărginea șoseaua, de-a dreptul în tufele de lângă pârâu. Era convins că Andrew va elibera drumul prin magie de copacul căzut și voia să vadă perfect, ca la teatru, ca să poată evalua nivelul de măiestrie magică al individului. După cum anticipase, Andrew puse mâinile pe trunchiul arborelui, părând că se gândește la o soluție. Dar în acel moment un fulger de o intensitate neobișnuită despică cerul și trăsnetul căzu la doi pași de vampir, care reacționă instinctiv, sărind la o parte cât putea de repede. Asta era perfect de înțeles, având în vedere că trupurile uscate ale vampirilor ard cu ușurință, deci ei se țin la mare depărtare de orice urmă de foc.

După ce pusese pârâul între el și locul trăsnit, Ulrich avu timp să se oprească și să evalueze situația. Trăsnetul căzut la foarte mică distanță nu numai că-l speriase, dar îl făcuse și să simtă un fel de undă de șoc care i se propagă prin trup, scurgându-se în pământ. După ce-și reveni și constată că rămăsese întreg și nevătămat (că de rămas în viață nu putea fi vorba în cazul lui!), Ulrich își îndreptă privirea spre Andrew și mașina pe care o urmărise până în acest loc. Mașina era tot acolo, pe șosea și părea neatinsă. Din Andrew în schimb nu mai rămăsese decât un trup carbonizat, care încă

fumega, în timp ce copacul căzut ardea scoțând un fum alb, înecăcios.

Cap.16 Merlin

Ulrich înmărmuri pentru o clipă: așadar Andrew murise! Apoi, pragmatic ca toți cei de soiul lui, capabili să privească moartea în față (că doar trecuseră odată prin ea), blondul sări peste pârâu și ateriză în șosea lângă trupul carbonizat. Cât timp examină rămășițele arse, începu să se gândească la ciudățenia situației: trăsnetul acela căzuse în vale, sfidând legile fizicii care susțin că stâncile izolate și copacii solitari aflați în vârf de munte atrag electricitatea atmosferică. Acum, după ce făcuse prăpăd, furtuna se retrăgea așa cum venise, dintr-o dată, lăsând cerul albastru și un curcubeu ca pictat în înaltul bolții. Pe creasta muntelui se aduna o ceață albicioasă, lucru perfect normal pentru că grindina coborâse temperatura cu cel puțin zece grade și vaporii de apă din atmosferă se condensau pe măsură ce pământul și vegetația deveneau tot mai reci. Din asfaltul ud al șoselei se ridicau aburi, la fel și din pereții și acoperișurile caselor, care fuseseră binecuvântate de dușul înviorător al ploii. Aproape de firul pârâului, oamenii ieșeau din case și evaluau pagubele: acoperișuri smulse, grădini distruse, curți inundate și podețe rupte. Atât timp cât nimeni nu se înecase și pârâul care acum curgea furios și murdar nu le luase animalele din bătătură, oamenii nu se întristau prea tare. Erau obișnuiți cu furtunile verii și cu reparațiile care trebuiau făcute după trecerea fiecărei vijelii.

Ulrich își căută din ochi un loc în care să se ascundă. El nu avea nimic în comun cu mașina abandonată în mijlocul drumului și nici cu ocupanții acesteia și nu voia să fie zărit lângă trupul neînsuflețit al lui Andrew, care continua să fumege și se înnegrise complet, devenind înspăimântător la vedere. Blondul se gândi să meargăpur și simplu mai departe, ocolind mașina și copacul căzut, când își dădu seama că oamenii nu l-ar fi văzut oricum, pentru că ceața albă îl înconjurase devenind tot mai compactă și ascunzându-l ochilor umani. „E ceva suspect cu ceața asta, așa cum era și cu trăsnetul de mai înainte”, gândi vampirul și trase aer în piept, ca să simtă mirosul magiei. Duhoarea de carne carbonizată îi mută nasul

din loc, dar blondul mai simți ceva: un parfum fin de lavandă insinuându-se în aerul din jurul lui.

-Brian Stone, arată-te, ceru Ulrich. Sau să-ți spun pe numele adevărat, Merlin?

Din ceață apăru silueta subțire, aproape eterică, a unui bătrân slab, cu o barbă albă. Spre deosebire de îmbrăcămintea, uneori extravagantă, pe care Brian o purta de obicei la Glastonbury, acum era costumat cu ceea ce până și un copil ar fi recunoscut ca fiind ținuta unui vrăjitor: mantie lungă, pălărie țuguiată și niște conduri caraghioși cu vârful ascuțit, răsucit în sus, despre care Ulrich putea să jure că aveau capacitatea să zboare.

-Pentru un vampir, îți merge mintea, spuse bătrânul zâmbind, în loc de „bună ziua”.

-Pentru un vrăjitor, ai reușit să mă duci de nas cu abilitate la Glastonbury, replică Ulrich. Te-am crezut un bătrân țicnit care se joacă de-a druidul și când colo tu ești marele Merlin, cel mai faimos dintre vrăjitori și paznicul Graalului.

Spunând acestea, blondul își înclină capul cu respect. Poate că originile lui medievale erau răspunzatoare de asta, dar chiar îl impresiona celebrul magician, care era pentru el mai presus de ierarhia omenească, așa încât, neștiind cum să se comporte cu un asemenea personaj, îl trată ca și cum ar fi fost un rege și când Brian Stone se apropie, se lăsă într-un genunchi în fața lui. Acesta chicoti amuzat:

-Se spune că tinerii din ziua de azi sunt lipsiți de respect și de maniere, dar tu ești un contraexemplu perfect.

-M-am născut acum cinci sute și mai bine de ani, protestă Ulrich.

-Exact ce ziceam și eu, puiule. Ești încă un nou-născut în lumea noastră.

-Știu căai cu o mie de ani mai mult decât mine, dar asta nu mă face totuși să fiu un copil în comparație cu tine.

Bătrânul părea vesel din cale-afară.

-Nu, cu o mie de ani mai mult decât tine are Merlin, e numele sub care am fost cunoscut în Evul Mediu. Dar eu sunt aici de dinaintea timpului – eu i-am învățat astronomia pe magii din Ur și Babilon, eu am asistat la nașterea civilizației de pe malurile Nilului și

tot eu i-am povestit lui Homer întâmplările pe care le trăisem, cu multă vreme înainte, la Troia.

-Oare ai pus la cale și extincția dinozaurilor?

-Nu, acela a fost un fenomen natural. Dar am trăit pe pământ înainte de apariția oamenilor, pentru că magia a existat dintotdeauna.

-Și povestea cu părinții tăi, diavolul și nimfa pădurii?

-E o poveste, așa cum ai spus.

Ulrich răsuflăușurat, ceea ce îl făcu pe Brian Stone să continue:

-Sper că nu te-ai lăsat influențat de tâmpeniile omenești despre necuratul și slujitorii acestuia. Alea sunt fantezii ale unei civilizații primitive, în creștere, care își caută identitatea. Toate lumile avansate definesc răul ca fiind absența binelui – răul nu există, e un fel de substanță de contrast, dacă exprimarea asta sună mai familiar pentru tine, care ai studiat chimia și alchimia. Noi toți am venit din stele: tu, eu, până și oamenii, doar că ei sunt încă la începutul drumului și nu știu asta. Dar dacă vor continua să facă prostii, își vor pune singuri barieră pe dumul care îi așteaptă și vor spune că Cel Rău le-a distrus viitorul.

-Dar l-ai ucis pe Andrew Atwood! E drept să faci așa ceva?

-Nu, nu eu l-am ucis ci păcatele sale.

-Să mă corectez atunci: nu tu, ci trăsnetul pe care l-ai trimis asupra lui.

Bătrânul zâmbi.

-Te înșeli. Legile fizicii sunt valabile pentru toată lumea, chiar și pentru vrăjitori. Dacă vrei cauza adevărată a morții lui Andrew, omul acesta s-a sinucis fără să aibă habar. Vino să-ți arăt!

Se apropiară de cadavru (Ulrich cu o față cam scârbită) și druidul, cu vârful ascuțit al condurului, ridică ușor marginea carbonizată a sacoului pe care-l purtase mortul.

-Poftim, privește!

Dintr-un buzunar interior al hainei se zări o lucire metalică. Vampirul se lăsă într-un genunchi, studiind uimit ceea ce rămăsese dintr-un pistol de calibru mic, pe jumătate topit de energia trăsnetului.

-Metalul atrage electricitatea atmosferică, observă Merlin cu un surâs malițios. Dacă n-ar fi intenționat să-l ucidă pe Glenn în clipa în care nu i-ar mai fi fost de folos, n-ar fi umblat cu pistolul la el și acum era un om viu. Dar așa... Lăcomia de aur și setea de putere sunt boli mortale.

Ulrich întrebă uluit:

-Dar cum a reușit să treacă prin vamă cu o armă? Și ce voia să facă?

Bătrânul privi în jur.

-Glenn se va întoarce cât de curând. Hai cu mine, oamenii nu trebuie să ne găsească aici.

Blondul se trezi purtat prin aer până în fața casei sale de lângă Lacul Dracului și ar fi putut să jure că în timpul ciudatei deplasări fusese invizibil, dacă nu chiar imaterial. Vampirii au nevoie de o invitație ca să pătrundă în casele muritorilor, cel puțin așa zic legendele iar Ulrich se ținea de ele fără a încerca să afle dacă erau adevărate sau nu. Cum despre magicieni nu avea habar dacă pot să dea buzna într-o casă străină, blondul decise că cel mai bun lucru era să-i facă lui Brian Stone, alias Merlin, o invitație cât se poate de politicoasă și de formală. Bătrânul acceptă invitația fără prea multă vorbărie și blondul își conduse oaspetele în camera de zi de la parter, foarte mare și plină de tot soiul de obiecte bizare pe care el le colecționa și care-i aduceau aminte de existența lui din urmă cu o sută, două sau trei sute de ani.

-Te pot servi cu ceva? Ce bea și mănâcă un vrăjitor?

-Aceleași bucate și băuturi cu care se delectează oamenii obișnuiți, răspunse indiferent druidul. Dar nu te strădui prea mult, nu mi-e nici foame, nici sete.

Ulrich rămase mirat.

-Glumești, nu? Până și eu știu că toate făpturile magice se hrănesc cu energie pură, sub o formă sau alta, altfel n-ar trăi mai mult decât un om.

-În principiu e corect, doar că energia în cauză se extrage din multe lucruri. Voi, de pildă, o luați din sânge și puteți face asta numai noaptea.

-Din păcate. Dar eu beau sânge de animale sau sânge sintetic.

-Știu. Ăsta-i motivul pentru care te-am împiedicat să-l ucizi pe Andrew la Podul Turcului. Dacă i-ai fi băut sângele, soarele te-ar fi putut distruge după aceea și eu aveam nevoie de ajutorul tău încă de la Glastonbury.

-Păi, de ce n-ai spus așa? Te-aș fi ajutat oricum.

-Mă îndoiesc. Trebuia să te convingi singur că nu sunt doar un bătrân țicnit, iar Irene Atwood nu e o fecioară inocentă și săalegi tu însuți ce tabără vei susține.

-Ce tabără? Parcă vorbești despre un război!

-Este război, Ulrich și ține de o mie cinci sute de ani, plus sau minus câteva decenii. E veșnicul război din familia Pendragon, dintre sângele lui Arthur, care s-a ridicat prin cinste și curaj deși nu avea puteri magice și sângele Morganei, sora lui, o femeie cu extraordinare abilități de vrăjitoare, care credea că ființele asemenea ei au datoria să conducă omenirea ca pe o turmă fără conștiință proprie. De aici a pornit conflictul: Morgana s-a lăsat sedusă de ideea puterii absolute și a încercat să-și înlăture fratele, pe care îl considera nedemn de a fi rege, pentru că nu fusese decât un om. Ea era deja foarte puternică și părea de neoprit, nu-i mai trebuia decât nemurirea pentru a deveni o zeitate. Iar nemurirea îi stătea la îndemână, doar toată lumea știa, în epoca aceea, că Graalul a ajuns în Insulele Britanice. Vezi tu, legenda n-a reținut chiar adevărul. Nu Arthur a declanșat căutarea Graalului, nici eu, ci Morgana. Eu n-am făcut decât să-i strecor lui Arthur în cap ideea de a-și folosi cavalerii, de a face din ei apărătorii Graalului, pentru a îndepărta cupa sfântă de mâinile Morganei. Ea a fost totuși deșteaptă, mai isteață decât m-aș fi așteptat: părea să se fi resemnat cu statutul de muritoare și a încercat să obțină accesul la veșnicie așa cum fac asta oamenii, având copii care să-i ducă linia sângelui mai departe. Nimeni n-a știut cine era tatăl copilului ei, era secretul pe care l-a apărat cu cea mai mare strășnicie – bănuiesc doar că a ales un vrăjitor, pentru că într-o vreme umbla să mă seducă pe mine, spunându-mi că un copil care primește sânge magic de la ambii părinți va fi cu adevărat puternic. Cu oricine s-ar fi încurcat, Morganei nu-i păsa decât de putere – bărbații erau pentru ea doar niște unelte bune de folosit în interesul cauzei, ba chiar și-a folosit și propriul fiu, asmuțindu-l împotriva lui Arthur, fratele ei. De un mileniu și jumătate veghez ca

linia de sânge a Morganei să nu se apropie de Graal mai mult decât ar fi prudent și crede-mă că nu e o misiune ușoară.

-Yann Foley era un Pendragon prin mamă, observă Ulrich. Cum Arthur n-a avut urmași, devine evident că Yann era din sângele Morganei.

-Nu e așa de evident, Pendragonii erau o familie numeroasă, cu multe ramificații în epoca aceea. Oricum, n-am întâlnit nici un om care să-i semene lui Arthur mai mult decât i-a semănat Yann: a fost curajos și cinstit întocmai ca Arthur, iar urmașii lui, familia Folea, se pare că i-au moștenit trăsăturile.

-Și Irene?întrebă Ulrich. Ea ce rol are în poveste?

-Irene, ca și mama ei Rose, e o Foley, nu o Pendragon. Strămoșul ei era Richard, frate vitreg cu Yann. Dar Irene a fost mereu o femeie curioasă și a ajuns departe în descâlcirea poveștilor familiei. Ca și Morgana, și ea avea – și mai are încă – obsesia puterii camuflată bine sub aparența falsei modestii. Și-a însușit lecția Morganei și a acționat asemenea ei, prin seducerea unui bărbat care îi convenea. Știu că ai umblat la Glastonbury în registrele parohiale, așa că ești la curent cu moartea primei soții a lui George Foley la nașterea lui Richard și cu existența lui Mary Foley, a doua soție a lui George și mama lui Yann, Mary fiind o Pendragon.

-Da, știu asta.

-Atunci ai aflat și că, după Yann, Mary i-a mai dăruit lui George doi copii, două fete care au plecat fiind foarte tinere de acasă și li s-a pierdut urma.

Ulrich încuviință dând din cap.

-Ei bine, continuă Brian Stone, Irene a dat de familiile fetelor cu pricina și și-a sedus un verișor îndepărtat, unul care avea, prin Mary Foley, sânge de Pendragon. Știu cum s-au petrecut lucrurile pentru că Irene a fost urâtă chiar și în tinerețe, iar pentru a-l subjuga pe cel pe care pusese ochii, s-a dus la o adeptă a cultului vicca, o femeie care făcea vrăji de dragoste, iar femeia a venit și mi-a spus totul. Fără să știu ce are Irene în cap, am liniștit viccana zicându-i că nu-i un păcat să ajuți doi tineri care se iubesc să fie împreună. Rezultatul iubirii – de fapt nu iubire, ci un calcul meschin al Irenei – a fost Andrew Atwood, pe care maică-sa l-a crescut departe de ochii celor

din Glastonbury, îndoctrinându-l cu ura față de familia Foley și cu ideea periculoasă că Graalul i se cuvine.

-Eu am ajuns la Glastonbury, naiv și cinstit, ca să descâlcesc secretul prăbușirii avioanelor turistice și al oscilațiilor de energie de pe liniile Ley, iar în căutările mele am dat de conacul Foley și de viesparul de intrigi care s-au țesut în familia aceea obsedată de Graal. Trebuia să las baltă totul și să mă întorc cu prima ocazie acasă, la Lacul Dracului, dar mi s-a părut că ești un bătrân lipsit de apărare, depășit de ceea ce s-a întâmplat acolo. Eroare! M-ai dus de nas până și pe mine, cum i-ai dus de nas pe oamenii din Glastonbury și între timp ai ținut perfect lucrurile sub control.

-Știi bine că nu e adevărat. Dacă, așa cum zici, aș fi avut mereu situația sub control, avioanele acelea nu s-ar fi prăbușit lăsând în urmă șirul de cadavre de la Stonehenge, Carnac. Avesbury și în final Glastonbury. Accidentele cu pricina arătau clar că nu puteam să mă descurc de unul singur cu toate forțele și energiile care fuseseră puse în mișcare. Și-atunci ai apărut tu, reporter la BBC și specialist în castele bântuite. Te-am „citit” din clipa când te-am văzut pentru prima oară: știam că nu ești un muritor, ci un vampir și că puterile tale sunt mari. Ce ai fi vrut? Să vin la tine și să-ți spun „ajută-mă, Irene Atwood cu diabolica ei familie vrea Graalul pentru sine”? M-ai fi crezut? Trebuia să descoperi totul singur, să judeci și să alegi de partea cui vei fi, iar Irene are un talent ieșit din comun de a induce lumea în eroare și a stârni milă.

-Mă întreb totuși de ce Irene a acceptat să trăiască la Bristol în sărăcie, atunci când cupa de aur era în casă. Ar fi obținut bani frumoși pe pocalul lui Irod…

-E simplu, dragul meu! Irene nu știa unde ascunsese Richard cupa și nu avea curajul, nici puterea, să caute singură. Și-apoi ți-am mai spus că femeia aia nu e proastă - și-a dat seama că ceea ce găsise Richard nu e Graalul, prin urmare cupa de aur n-o interesa prea mult. Desigur că banii oferiți de muzeu, pe care i-ai transferat în contul ei cu atâta generozitate, i-au prins bine, dar s-ar fi descurcat în continuare fără ei așa cum o făcuse și până a nu veni tu la Glastonbury.

-Vrei să spui că am fost slab de înger oferindu-i banii aceia?

-Nu, ai fost doar cinstit. E mult mai bine să crezi despre tine însuți că ești cinstit decât că ești naiv, spuse Merlin.

-Mulțumesc, i-o trânti Urich cu sarcasm. Preferam să nu joc în jocul acesta al vostru, în care am intrat fără voia mea.

-N-ai fi putut să-l eviți, oricum. Doar vii din locurile în care a fost ascuns Graalul și cineva, odată, tot va trebui să-l găsească.

Vampirul îl pironi pe bătrân cu o privire uluită.

-Vrei să spui că tu nu știi unde este Graalul?

-Exact! L-am văzut demult, în mâna lui Yann, înainte ca acesta să plece din Anglia. A fost singura dată când drumul meu și al Graalului s-au intersectat.

-Dar nu ești tu paznicul potirului vieții? Cum l-ai putut lăsa pe Yann să-l aducă tocmai în sălbăticia din munții Aninei?

-Ulrich, Graalul nu e un obiect pe care cineva să-l poată ține sub cheie. E atât de plin de magie încât are propria viață și face propriile alegeri. Rolul meu nu e decât să mă asigur că cei care ajung în preajma lui sunt oameni cinstiți, iar în Yann și urmașii lui am deplină încredere. Ei se știu protejați de o forță magică, dar nu m-am arătat lor niciodată și nici nu o voi face. Înțelege că eu sunt - și voi fi întotdeauna – paznicul Graalului, dar nu păstrătorul. Acesta nu poate fi decât un om obișnuit, așa e rânduit. Sau, și mai bine, cum e acum, păstrătorul ascunde Graalul într-un loc public și nu mai are grija lui, devine depozitarul unui secret, nu un individ care tăinuiește o comoară într-un sipet, ca un colecționar de artefacte antice. Magia din jurul Graalului e țesută astfel încât să blocheze un personaj prea puternic, dornic să-l ia în stăpânire, pentru că ar primi și mai multă putere și s-ar transforma într-un tiran absolut. Te-ar mira să afli că familia Borgia, Stalin și Hitler au căutat Graalul cu îndârjire?

-Și Andrew Atwood…

-Da, și Andrew. Mama lui a făcut o singură greșeală, a crezut că poate să stăpânească o asemenea energie, dar Graalul nu există pentru a fi stăpânit. Pe Andrew îl urmăresc de câțiva ani, s-a apropiat de Glenn cu viclenia unui șarpe careîși pândește prada ascuns în iarbă. Apropo, pistolul era al lui Glenn, care la nevoie și-ar fi justificat arma cu legitimația de polițist. Andrew s-a gândit la pistol ca la un mod de a-i băga în sperieți pe urmașii lui Yann, pentru a-i face să mărturisească unde este Graalul. Iar apoi urma să-l înlăture

din cale și pe Glenn, bineînțeles, pentru că în înțelegerea lui umană, limitată, puterea nu se împarte.

-Asta înseamnă că și înțelegerea mea e limitată. M-ai pierdut de tot cu explicațiile tale.

Pe chipul bătrânului înflori un zâmbet, care îi dădea un aer blajin, de Moș Crăciun costumat în vrăjitor. Lui Ulrich costumația asta i se părea provocatoare, menită să atragă atenția, dar Merlin îl lămurise deja că pentru oameni el era invizibil.

-Ulrich, ca să pricepi bine ce e cu pocalul vieții, gândește-te în felul următor: ții cupa în mână, o umpli cu ce vrei – apă, vin - și bei din ea. Oricât ai bea, lichidul nu se va termina niciodată. Asta este ceea ce oamenii nu pot înțelege – magia Graalului este infinită, ea trebuie să se reverse asupra tuturor, nu o poți zăvorî. Cine ar fi așa de nebunîncât să țină o bombă atomică acasă, într-o cutie? Așa e și Graalul, ba încă mai plin de energie, pentru că energia lui e aceeași cu cea care a creat Universul, deci e infinită. Să îngrădești infinitul nu e o idee tocmai bună!

-Nu, dar să am o cupă în care, dacă pun o picătură de sânge, ea îmi dă mereu hrană, fără să mai fiu nevoit să vânez animale, mi s-ar părea un lucru bun.

-Nu poți avea Graalul, pentru că ești o creatură magică. Și-apoi vampirii sunt vânători prin definiție, ce ai face nopțile dacă n-ai pleca la vânătoare?

-Nu-mi place să ucid. Aș face ceea ce fac și acum în multe nopți: vânez idei, descâlcesc povești enigmatice. Crede-mă, e palpitant!

-Mai mult chiar decât vânătoarea de oameni?

Ulrich rămase pe gânduri câteva clipe.

-N-am mai vânat oameni de cinci sute de ani. Mi-a făcut plăcere să ucid niște ticăloși, dar în sinea mea nu m-am simțit atât de bine ca acum, când dau de capăt câte unei provocări a minții.

-Păi dacă e așa, ai putea să mă servești cu un ceai, spuse Merlin cu un zâmbet fluturându-i în colțul buzelor. A trecut de ora cinci a după-amiezii și…

-După ce te-ai învârtit prin Babilon și Egipt, prin Troia și nu mai știu pe unde, ai devenit englez sută la sută. Nu poți să-ți imaginezi ora cinci fără ceaiul de la ora cinci! Bine, să știi că am o minune de

ceai negru aromatizat cu fructe exotice și coji de portocală, despre care oaspeții mei umani zic că e delicios. Pun și niște biscuiți de casă lângă ceai, un borcan cu miere și-ți organizez un festin pe cinste.

-De unde ai tu biscuiți de casă? Bănuiesc că nu coci prăjituri în timpul liber.

-Nu, am primit biscuiții – sau mai bine zis i-a primit sora mea Nelly – de la femeia care ține gospodăria tatălui Marianei Cernat, acum că Mariana e la spital. E o bătrână cumsecade, care are casa pe deal, la Oravița, peste drum de casa familiei Cernat și din câte zic oamenii gătește foarte bine.

Ulrich se ridică fulgerător – când nu erau muritori prin preajmă, se deplasa ca un vampir, nu se prelingea lent pe lângă mobile, un mod de a merge care îl enerva. Până când vrăjitorul admiră câteva desene înrămate, reprezentând peisaje și executate cu o mână sigură și un ochi de artist, blondul făcu un ceai după toate regulile gastronomiei englezești, așeză pe o tavă de argint o ceașcă și o farfurioară din porțelan fin și adăugă mierea și biscuiții, o linguriță aurită și câteva șervețele de hârtie pe care fuseseră imprimate flori de regina-nopții cățărându-se pe un gard de lemn. Toată această alcătuire putea sta cu demnitate pe coperta unei reviste de preparate culinare și Ulrich zâmbi mulțumit. Apăru radios din bucătăria micuță, aducând cu sine tava aflată în echilibru perfect și gândind: „la îndemânarea mea, aș fi putut să lucrez la bar în locul Irenei și m-aș fi descurcat de minune. Dar nu merită Armele Regelui Arthur un asemenea talent…” Puse grijuliu ceaiul, biscuiții și mierea în fața lui Merlin, care gustă o înghițitură de ceai apoi râse cu gura până la urechi.

-Oooo, chiar te-ai dat peste cap! N-am mai băut de multă vreme așa o licoare delicioasă!

-Scuză-mă că lipsește romul, dar în casa mea nu vei găsi strop de alcool. Știi, noi nu suportăm tăria, e ca și cum ne-am turna foc pe dinăuntru. Ne distruge… De altfel cu argumentul ăsta i-am oprit pe mulți amatori de nemurire să devină vampiri. Le-am spus pur și simplu că meniul e exagerat de monoton.

-Înțeleg. Dar tu nu te servești cu nimic?

-Aici nu pot, răspunse blondul arătând cu mâna spre geamul pe care soarele își revărsa cu generozitate lumina în încăpere.

-Se spune că ai o bibliotecă minunată, perfect izolată, în subsol. N-ar fi bine să mergem acolo?

-Dacă te interesează… dar să știi că în materie de cărți sunt un adevărat colecționar, le pot lăuda la infinit. Va trebui să mă tragi de mânecă dacă devin plictisitor.

Din holul larg, o scară de lemn cobora într-un subsol prevăzut cu uși duble de stejar, groase, solide, sculptate și părând foarte vechi. Nici o rază de lumină de la suprafață nu se putea strecura dincolo de ele.

Ulrich aprinse luminile și pătrunseră într-un spațiu înțesat de cărți și manuscrise vechi, rare și prețioase. În fața unui șemineu se găseau două fotolii, iar un birou fusese așezat într-un colț al încăperii, în diagonală. Singurul loc din bibliotecă neacoperit cu rafturi de cărți era cel din spatele biroului, unde trona o panoplie cu arme medievale de paradă perfect întreținute, cu tăișul ascuțit și fără urme de rugină sau de praf. Merlin studie atent titlurile cărților, dând din cap aprobator și părând încântat.

-Dar știu că ai valori adevărate aici, nu te-ncurci. Cum naiba ai pus mâna pe evangheliile necanonice, pe copia tablelor de smarald și a manuscrisului Voynich?

-Călătoresc mult și nu ocolesc nici anticariatele, nici licitațiile de cărți rare. Am recuperat de la Praga o bună parte din cărțile de alchimie ale lui Rudolf al II-lea și m-am apucat să le studiez asiduu. Ele mi-au dat practic ideea să realizez sângele sintetic.

-Pot să-ți văd laboratorul alchimic?

-Desigur. Mi-e teamă doar că nu vei găsi aceeași ordine ca în bibliotecă.

Trecură printr-o ușă secretă mascată de un raft de cărți și ajunseră, din încăperea opulentă de mai înainte, într-o hrubă de beton luminată de neoane stridente, cu rafturi pline cu eprubete și mese acoperite de faianță albă. Pe un perete tronau o chiuvetă modernă și un fișet metalic, alături de chiuvetă erau așezate vrafuri de prosoape albe și cârpe divers colorate, iar în coșul de gunoi se găseau alte cârpe, îngrozitor de pătate cu te miri ce. Decorul era întregit de o etajeră pe care se vedea un rețetar vechi și soios, o

balanță farmaceutică, vase Berzelius, baghete de sticlă pentru amestecat poțiuni, creuzete și mojare pentru pulberi și o mulțime de recipiente gradate, din sticlă și plastic. Toate aceste obiecte păreau să nu fi văzut niciodată în existența lor o mână de gospodină, pentru că împânzeau laboratorul în cea mai cumplită dezordine.

Merlin dădu fascinat din cap, părând să nu ia în seamă mirosul înțepător al încăperii, ceva între izul de ouă clocite, amoniac și oțet concentrat.

-Aici îți produci sângele sintetic?

-Da, aici.

-Ai rezerve gata prearate?

-Da, dar sunt sus, în frigiderul din bucătărie. Se strică repede ținute la cald, ca și sângele natural de altfel.

-Poate a venit vremea să-ți înzestrezi și laboratorul cu un frigider, nu crezi?

-Păi… (Ulrich se scărpină în cap) n-am simțit nevoia, într-o clipă sunt sus și înapoi. Știi, eu mă mișc repede…

-În privința asta nu am îndoieli. Dar mă gândeam că în locul acesta lipsit de lumină naturală ai putea să ciocnești un pahar cu mine.

-Bravo! Tu cu ceai, eu cu sânge sintetic, grozavă combinație! Dacă îi asculți pe oameni, va veni ploaia în caz că ciocnești fără alcool. Dar bine, fie!

-Să aduci și o cupă frumoasă, strigă Merlin după vampirul care dispăruse dincolo de ușa care dădea în bibliotecă.

Abia în bucătărie, Ulrich își dădu seama cât fusese de naiv: lăsase un vrăjitor singur în laboratorul lui. Se aștepta ca Merlin să încerce cine știe ce magie dubioasă, care ar fi dus, în cel mai bun caz, la explozia întregii case. Asta n-ar fi fost chiar de speriat, doar incendiase el însuși clădirea de nenumărate ori, iar pereții bibliotecii, singura parte a locuinței de care îi păsa cu adevărat, includeau o structură metalică demnă de un buncăr antiatomic. Da, dar mintea unui vrăjitor… ce naiba putea să coacă?

Blondul reveni în laboratorul din subsol aducând o sticlă plină cu sânge sintetic și un pocal dintr-un cristal rubiniu, fin cizelat. Îl regăsi pe vrăjitor studiind rețetarul și legănându-se pe un scaun pe care îl transformase într-un balansoar. Alte urme de magie nu se

vedeau în încăpere, ale cărei ziduri rămăseseră – straniu! – suspect de întregi. Ulrich puse pocalul pe masă și își turnă un pic de sânge sintetic, sub privirile vag amuzate ale vrăjitorului.

-Sănătate, spuse în timp ce-și ciocnea paharul de peretele cănii de ceai a lui Merlin.

Acestuia îi scânteiară ochii într-un mod ciudat.

-Nu știu ce se urează în cazul vampirilor, că de sănătate nu poate fi vorba. „Noroc” sună convenabil pentru tine?

-Oh, da, norocul e bun întotdeauna, chiar dacă nu știi la ce.

-Bine, atunci noroc să fie. Dar ia stai, cupa aia din cristal roșu e prea banală pentru tine. Ce ai zice s-o îmbunătățim un pic?

Bătrânul își flutură mâna în direcția pocalului pe care Ulrich îl ținea între degete și acesta fu acoperit de o ceață albă. Când ceața se risipi – lăsând, desigur, în urmă un iz de lavandă – blondul avea în mână un pahar de forma celor de șampanie, cu un picior lung și grațios. Din roșu, acesta devenise verde și strălucitor – fără îndoială, era o singură bucată, imensă, de smarald pur, în care fusese practicată o scobitură atât de adâncă încât să permită turnarea unui lichid înăuntru. Piciorul și talpa rotundă a paharului erau din fire de aur alb, galben și roșu, împletite între ele și ornate cu smaralde mai mici, safire, turcoaze și brilante. Pe lângă această alcătuire splendidă, cupa de aur a lui Irod fusese stângace și lipsită de grație. Ulrich privea fascinat obiectul pe care îl avea în mână, vrăjitorul râdea.

-Ei, îți place?

-E o minunăție! E superb!

-Atunci bănuiesc că putem să ciocnim. Noroc, Ulrch, mult noroc!

-Noroc, Merlin.

Vampirul bău și puse cupa pe masă, cu o expresie mirată întipărită pe față.

-Drace, eu niciodată n-am reușit să prepar un sânge atât de bun! E mai dulce și mai aromat decât cel de om, mai catifelat decât pielea de fecioară și lunecă pe gât mai bine decât vinul cel mai nobil.

Dar surpriza abia acum urma. Cum atinse suprafața mesei, cupa deveni din nou plină. Ulrich înlemni.

-Dacă te-ai săturat, trece-ți doar palma peste pocal și el va ști că nu mai dorești să bei. De câte ori îl vei lua de la locul lui, oricare va fi acest loc, îl vei găsi întotdeauna plin. Și încă ceva: știu că îți place să călătorești, iar în lumea de azi, în aeroporturi mai ales, sunt tot felul de ciudați care își vâră nasul în bagajele oamenilor. Un asemenea obiect nu trebuie văzut de ochii omenești – ca să-l ascunzi, nu ai decât să-l răsucești în mâini. Încearcă acum, ca să văd cum faci.

Ulrich răsuci în palme superba cupă și se trezi ținând un pahar de plastic roșu, din cele de unică folosință. Mai răsuci odată paharul, care era oribil și grosolan turnat, iar strălucitorul pocal încrustat cu nestemate reapăru.

-Nu e chiar Graalul, dar răspunde destul de bine nevoii tale de a avea o sursă inepuizabilă de sânge pentru care nu trebuie să ucizi nici oameni, nici animale. Și – apropo – e un gest de mulțumire din partea mea, pentru că n-ai încercat să mă ucizi nici pe mine.

-Demult nu mai acționez așa cum ne dictează legile noastre. Știu că cel care minte în fața unui vampir trebuie să plătească îndrăzneala cu viațalui și știu că mi-ai spus, la Glastonbury, că n-ai văzut niciodată Graalul și nici nu ai habar ce s-a ales de Yann Foley și eventualii lui urmași. Dar era firesc să nu ai încredere în mine și să-mi spui povești – aș fi făcut același lucru dacă aș fi fost în locul tău.

-Ești cu adevărat un vampir ieșit din comun, spuse Merlin.

-Nu eu am cerut să devin ceea ce sunt. Dar măcar încerc să-mi folosesc calitățile cât de bine pot ca să ajut oamenii cumsecade după puterile mele. Și… mulțumesc pentru cupă, e măreață!

-O meriți. Dar promite-mi că mă ajuți: fă ceva ca linia ferată Oravița – Anina să nu se închidă. Nu cunosc locul exact în care a ascuns Yann Graalul și nici nu trebuie să-l cunosc. Știu doar că e undeva pe acolo, doar Yann a lucrat la căile ferate și probabil a găsit o ascunzătoare potrivită de-a lungul liniei. Un lucru e sigur, la Gârliște acționează o energie de-a dreptul magică, doar că nu e produsă de vreun vrăjitor, ci de pământul locului.

-Am făcut investigații detaliate la Gârliște, atât de-a lungul liniei ferate, cât și pe cheile pârâului și n-amgăsit nimic.

-Ulrich, rolul tău probabil că nu e acela de a găsi Graalul. Ca și mine, ești doar un mijlocitor: canalizezi energia pozitivă către lumea oamenilor, iar energia aceea se află în jurul liniei trenului Oravița – Anina. Aranjează, te rog, ca linia asta să nu se închidă, altfel energia blocată în ascunzătoarea ei va cere noi victime.

-Îmi ceri un lucru simplu, făcu Ulrich ușurat. Mă bucur de mare trecere în comunitatea locală, „sora” mea Nelly colaborează la ziarele din Oravița iar Mariana Cernat, o ziaristă, îmi este îndatorată pentru că i-am salvat viața. Am capacitatea să influențez opinia publică fără multă bătaie de cap și e de la sine înțeles că îți voi îndeplini cererea.

-Hm, cel care l-a pictat pe sir Galahad în biserica din Glastonbury, cu trăsăturile tale, a avut desigur capacitatea de a vedea în viitor.

Epilog

Vara a trecut fără să am vești de la Ulrich. Am plecat în concediu, m-am întors din concediu și tot nimic: degeaba îmi cercetam căsuța de mail (învățase, în fine, să utilizeze această binefacere a tehnicii moderne), nu era nici un mesaj de la el care să mă aștepte la întoarcerea acasă. În cele din urmă m-am liniștit spunându-mi că dacă s-ar afla într-un necaz, ar ști cum să dea de mine. Dar de aceea tot mă rodea curiozitatea, doar fusese vorba de sfântul Graal. Îl găsise? Nu-l găsise? Cum s-a terminat toată istoria? Știam, bineînțeles, că obișnuia să scrie cărți bazate pe experiențele sale și pe poveștile în care fusese amestecat, dar parcă nu-mi convenea să aștept cu anii până când își va finaliza lucrarea și voi putea să o citesc. Timpul lui era infinit, al meu nu. În cele din urmă, am hotărât să nu mă mai agit atâta, bănuiam că Ulrich mă va găsi atunci când va avea iar nevoie de un sfat sau pur și simplu de o șuetă între prieteni, în care el să poată despica firul în patru, așacum făcea de obicei.

Am refuzat să mă mai gândesc la vampirul blond și fenomenalele lui întâmplări, pe care le povestea întotdeauna cu o doză bună de umor, uneori sarcastic. Asta era doar o măsură de prevedere necesară ca să-mi domolesc curiozitatea, pentru că altfel m-aș fi perpelit în așteptarea relatărilor sale și zău că voiam să-mi văd de propria mea viață și interesele mele, nu să devin asemenea bietelor femei casnice care dezvoltă dependență de câte un serial lacrimogen și își trec timpul numai și numai gândindu-se la eroii favoriți văzuți la televizor. Încet-încet m-am luat cu alte treburi și am uitat de Graal, mai ales că nici o știre de prin ziare nu mi-a reamintit de el; în ultima vreme nu se întâmplase nimic straniu și aparent inexplicabil, în care să bănuiesc amestecul unui fenomen paranormal.

În vremea asta, natura își urma cursul firesc, înlocuind căldura verii cu răcoarea zilelor de toamnă. De unde cu ceva timp în urmă fugeam de soare, acum îmi petreceam duminicile făcând lungi plimbări în natură, încercând să-mi adun rezerve de lumină și căldură pentru iarna care sta să bată la ușă. În aceste condiții nu

mică mi-a fost mirarea când într-o sâmbătă seara telefonul meu a înviat brusc, renunțând la statutul de bibelou pe etajeră și începând să sune strident.

-Sunt Ulrich, am auzit cu mirare vocea de la celălalt capăt al firului. Ascultă, tot te mai interesează să vezi linia ferată Oravița – Anina atunci când frunzișul își schimbă culoarea? Ai avea prilejul acum să faci niște poze nemaipomenite!

Uau! Spusese cuvântul magic – poze! Tocmai adunam material cu care să-mi dau pe spate colegii de la nou-înființatul club foto al firmei unde lucrez și o asemenea ocazie trebuia exploatată cu orice preț.

-Bineînțeles că mă interesează, mai întrebi?

-Perfect! Atunci mâine dimineață te pui pe autobuz și ne vedem la Oravița. De biletele de tren și de întoarcerea la Timișoara mă ocup eu.

I-am mulțumit și am început să-mi arunc în rucsac, la repezeală, un bidon cu apă, un sandvici, un pulover gros, o căciulă și alte câteva mărunțișuri strict necesare unei excursii la munte la sfârșit de toamnă.

Ulrich mă aștepta la autogara din Oravița. Dimineața era rece, dar însorită – e drept că soarele lumina printr-un strat subțire de ceață care căptușea fundul văii de unde răsăreau casele orașului. Pe peronul gării era puțină lume, mult mai puțină decât vara, în plin sezon al concediilor. Cu atât mai bine! Asta însemna că locul din capătul trenului, punctul strategic din care se fac cele mai grozave poze, nu trebuia să-l împart cu nimeni.

De-a lungul liniei ferate, literalmente cotropită de vegetație, se înșiră doar păduri de foioase, exceptând locul de popas dintre viaductul Jitin și stația Gârliște, unde se înalță o rariște de brazi semeți și zona aflată chiar la intrarea în Anina, unde tot bradul predomină. În afara acestor petice de vegetație de un verde închis la culoare, trenul se strecura printr-un tunel de crengi încărcate de aur și bronz, care dădeau călătoriei noastre un aer de poveste. Soarele își avea și el rolul în crearea unui decor fabulos – dacă vara razele sale cădeau perpendicular pe linie, acum poziția lui pe cer, mult mai joasă, desena umbre prelungi și făcea ca tunelele să fie luminate de câte un spot de lumină solară care pătrundea adânc în măruntaiele

pământului. Îmi pusesem în minte să-l întreb pe Ulrich o sută de lucruri, dar m-am pomenit tăcând tot timpul, cu totul absorbită de peisaj și de munca de fotograf. El a profitat de muțenia mea (cred că mi se citea pe chip cât de mult savuram călătoria, pentru că nu m-a întrebat nimic în acest sens) ca să-mi relateze pe scurt moartea lui Andrew Atwood, ieșirea din spital a Marianei Cernat – care rămăsese bună prietenă cu Nelly Noel – și întoarcerea lui Brian Stone, alias Merlin, la Glastonbury așa cum fac asta marii vrăjitori, adică bătrânul a dispărut pur și simplu în ceață și dus a fost. Nu sunt sigură că am reținut tot ce-mi spusese, pentru că peisajul m-a furat cu totul, dar totuși când am auzit de Merlin am exclamat surprinsă:

-Cum naiba ai vorbit tu cu Merlin, când eu i-am văzut mormântul în pădurea de la Broceliande?

-Un mormânt e ceva foarte relativ, zise râzând vampirul. Iar dacă te apuci sădeschizi mormântul unui individ decedat acum o mie cinci sute de ani și nu găsești nimic înăuntru, tu, ca om rațional ce ești, vei crede că trupul respectivului s-a transformat demult în praf și nu mai e nimic de găsit. Convenabil pentru cineva care vrea să se plimbe pe fața pământului fără a fi luat la întrebări, nu?

-Hm...

-„Hm” înseamnă că ești de acord cu mine, bănuiesc. De altfel Merlin nu e degeaba cel mai mare vrăjitor care a existat vreodată – m-a dus de nas până și pe mine, l-am luat drept un bătrân excentric, atât de bine a știut să-și mascheze sângele magic. E un tip grozav Merlin ăsta!

-Și Graalul? Ați dat de el?

-Nu era menirea noastră, răspunse Ulrich serios. Graalul își exercită magia asupra oamenilor și lor trebuie să le rămână. Știm că e pe undeva pe aici, pe linia Oravița – Anina și singura mea grijă legată de Graal este să veghez ca linia ferată să nu se închidă.

-Aha, deci tu ești autorul moral al panoului de pe clădirea gării din Oravița.

Văzusem, înainte de a ajunge pe peron, o pânză imensă întinsă pe toată lungimea gării, care informa trecătorul despre importanța și prioritățile tehnice ale celebrei căi ferate.

-Autor moral sau imoral, nu știu exact ce sunt, zise Ulrich râzând. Știu doar că am constituit un comitet de acțiune în oraș, care

a forțat căile ferate să țină linia deschisă. M-a ajutat și Mariana Cernat, și tatăl ei, și vecina lor, și primăria, și poliția locală și vreo două duzini de oameni bine intenționați, pe care am reușit să-i fac să se alăture cauzei. Colegele Marianei, profesoarele liceului din Oravița, au făcut și ele treabă bună: e o cercetare în curs, care vrea să demonstreze că aerul din păduricea de brad de la Jitin are proprietăți curative excepționale și se încearcă ridicarea unui popas turistic în acel loc. De fapt Mariana s-a vindecat acolo de anemia căpătată după încercarea de asasinat a lui Glenn și orăvițenii au început să vorbească de o minune, pentru căla o lună după ce era să moară, fata arăta și se simțea mai vioaie și mai înfloritoare decât înainte. E atât de perfect restabilită, încât s-a îndrăgostit de un profesor nou-venit la liceu și gurile rele șușotesc deja despre o posibilă nuntă în primăvara anului viitor.

-Asta nu poate însemna decât că Graalul e acolo, în apropiere, am spus cu convingere.

-Naiba știe unde e Graalul! Nu e misiunea mea să aflu, nu mă interesează. Are grijă de asta familia Folea din Anina, eu mi-am făcut treaba și nu pot spune decât că ador finalurile fericite.

-Da, dar tu să renunți la căutare? Nu-ți stă în fire!

-Ei, se mai schimbă omul. Sau vampirul. Sau ce-oi fi – dar de ce mă privești așa de ironic?

-Eu, ironic? Cred că de astă dată interpretezi greșit lucrurile. Zâmbeam pentru că și mie îmi plac finalurile fericite.

Ce să-i fi spus? Că nu-l credeam în stare să renunțe, că eram convinsă că într-o bună zi va relua căutarea Graalului? Știam că așa va fi, dar de ce să-i stric clipa de mulțumire de-acum, când părea atât de împăcat cu soarta și de relaxat că dăduse de capătul poveștii?

L-am lăsat să monologheze mai departe și mi-am văzut de fotografiat. Trenul depășise primii kilometri, cei în pantă lină, dintre Oravița și Lișava și se apropia de viaductul Jitin. De-aici începea adevăratul spectacol, cel al podurilor aruncate peste hăuri amețitoare, al tunelelor care se succedau în așa fel încât din gura unuia puteai să vezi capătul celuilalt, al colților de stâncă răsărind din pădure și al văilor adânci în fundul cărora se zăreau casele câte unui sat uitat de lume. Imediat după viaduct, cel mai lung de pe linie,

cu cinci deschideri între stâlpii de susținere și aruncat la peste treizeci de metri înălțime deasupra prăpastiei, se intră într-un tunel, cel al sfintei Marii. Povestea o știam, bineînțeles, de la mama mea: tunelul a fost botezat astfel pentru că, atunci când îl luminează soarele, un bloc de stâncă din interior, privit dintr-un unghi anume, ia exact forma unui grup statuar reprezentând Fecioara cu pruncul Isus în brațe. Mai trecusem pe aici și, spre rușinea mea, n-am remarcat nimic – fie nu știusem unde să mă uit, fie mă furase conversația celorlalți călători sau chiar explicațiile savante ale lui Ulrich. De data asta însă era liniște, nimeni în jurul nostru și soarele de toamnă se afla exact în poziția potrivită. Am privit siderată cum, în mișcarea trenului, o rază a pătruns în tunel, s-a prelins peste pietre și apoi, pentru câteva secunde, a scos în relief stânca în cauză, poleind cu aur chipul frumos și melancolic al Mariei. L-am înghiontit pe blond, incapabilă să scot vreo vorbă, cu răsuflarea tăiată de frumusețea pe care o văzusem. Aveam senzația că o poartă spre o altă lume s-a deschis dinaintea mea și că dincolo de poarta aceasta mă așteptau toate acele persoane dragi mie care-mi povestiseră legendele minunate ale locurilor și care plecaseră pe drumul fără întoarcere. Am rămas cu ochii în gol, ignorând faptul că odată cu înaintarea trenului ieșisem din tunel și alte peisaje spectaculoase lunecau pe lângă noi. M-a trezit la realitate o atingere de gheață pe obrazul meu, pe când trenul se oprise în micuța gară din Gârliște – Ulrich îmi ștergea cu mâna lui îngrozitor de rece o lacrimă care mi se prelingea pe față.

-Știu ce simți, mi-a spus el încetișor. Dacă tu ai pierdut o mulțime de oameni dragi în cincizeci de ani, gândește-te câți am pierdut eu în cinci sute. Și încă pentru voi, oamenii, pierderea nu e niciodată definitivă – trăiți cu speranța reîntâlnirii într-o altă lume. Pe când ai mei s-au dus acolo unde nu-i voi putea urma, iar eu sunt sortit să rămân pentru totdeauna aici pe pământ, condamnat la nemurire.

-Dacă nemurirea e așa de rea, de ce caută oamenii Graalul? am replicat începând să simt milă față de durerea lui.

-La întrebarea asta așteptam să-mi răspunzi tu, pentru că ești om și poate înțelegi. Mie goana oamenilor după nemurire mi se pare o prostie fenomenală. Dar măcar în locul ăsta vrăjit cred că ai simțit

și tu magia, deși muritorii fac eforturi disperate să o ignore chiar și atunci când e la un pas distanță, sub nasul lor.

Trenul a scos un șuierat scurt și s-a pus în mișcare pe ultimul tronson al liniei, cel care leagă satul Gârliște de Anina. Am privit în urmă și puteam să jur că fetița cu ochii verzi stătea în fața vechii clădiri a gării, uitându-se concentrată la locomotivă și făcând semne cu mâna.

-Răspunde-i, șopti Ulrich.

Mi-am fluturat mâna cam fără convingere în direcția arătării care se încețoșa.

-Nu are cum să știe de existența mea, când a trăit aici a fost doar un copil. M-am născut la aproape treizeci de ani după ce ea a plecat din Gârliște.

-Crezi? Sufletele menite să fie legate între ele se recunosc unele pe altele, iar timpul nu este decât o convenție omenească, doar am stabilit deja asta.

Am vrut să cred că el avea dreptate și am crezut cu adevărat...

La Anina mă aștepta o surpriză: în gară ne-a întâmpinat un bărbat de vârstă mijlocie, cu o mașină, care voia să meargă la Timișoara și îl știa bine pe Ulrich.

-Sunt Mircea Folea, se prezentă bărbatul. Străbunicul mi-a spus să vă aștept la gară. Călătorim împreună, nu?

-Eu nu, răspunse vampirul. Eu mă întorc cu trenul la Oravița și de acolo voi găsi o ocazie care pleacă spre Cărbunari și Lacul Dracului. Dar pe doamna (arătă spre mine) o depui frumușel în fața casei sale din Timișoara. Face niște poze grozave și ne-a promis ajutorul pentru panourile publicitare pe care vrem să le instalăm în calea turiștilor – e și ea susținătoare a liniei ferate Oravița – Anina și face parte din comitetul nostru de acțiune.

-Da, desigur, am aprobat zâmbind strâmb.

Nu mă dădeam în vânt după participarea la, vorba aceea, „comitete și comiții” dar voiam tot atât de mult ca și ei ca linia să rămână deschisă și mă bucuram să particip la efortul colectiv în vederea atingerii acestui scop.

... După care, pe tot drumul spre Timișoara, m-am frământat întrebându-mădacăpozele mele ieșiseră suficient de bune pentru o

prezentare în public și de îndată ce m-am văzut acasă, m-am aruncat asupra calculatorului.

-//-

Ulrich mințise, dar să minți în interesul unei cauze mărețe e un lucru iertat chiar din clipa în care ai spus minciuna. Nu avea deloc de gând să se întoarcă în casa lui de la Lacul Dracului și, odată urcat în tren, își cumpără de la conductor bilet doar până în stația Gârliște. Ajuns acolo, coborî pe partea opusă gării și se adăposti în vegetația deasă, căutând să nu fie văzut. De altfel nu prea avea cine să-l vadă – în gară nu se dădu jos din tren nimeni în afară de el, iar pe peron nu se afla decât șeful de gară, care ridică scurt fanionul făcând semn mecanicului de locomotivă că poate să plece, după care intră în clădirea gării. Ulrich rămase privind după trenul care se îndepărta, până când acesta fu înghițit de întunericul unuia din tunele.

-Bun, bravo, murmură vampirul. De acum e sigur că nu va mai trece nimeni și nimic pe aici până mâine la prânz și voi avea la dispoziție tot timpul din lume.

O porni agale printre șine către gara următoate, cea de la Lișava, mergând cu mâinile în buzunare și fluierând un cântecel, ca omul care n-are nici o treabă. Ochii de vânător nocturn îl ajutau să parcurgă tunelele liniei fără să aibă nevoie de lumină și totuși să zărească cele mai neînsemnate detalii în cel mai deplin întuneric. Trecu astfel prin tunelul Polomb, văzu dealul Golgota, privi în vale casele satului Ciudanovița, cel care cândva trăise de pe urma exploatării unei mine de uraniu, se adânci în tunelul Vânt (unde într-adevăr există un curent de aer foarte puternic), apoi străbătu tunelul Sfântul Ilie și, îndată după ce ieși din el, tunelul Bran din gura căruia admiră monumentalul viaduct de la Jitin. Nu se oprea decât arareori, ca să privească peisajul superb de toamnă, cu pădurile în parte aurii, în parte ruginii, dar nu părea să caute nimic anume. De astă dată se lămurise ce avea de făcut și știa exact unde să se ducă. După ce traversă tunelul Bran, mai privi odată, din apropiere, viaductul Jitin, iar după ce își sătură ochii cu priveliștea, intră în tunelul Sfânta Maria. Aici însă se opri, căută un loc curat, care să nu fi fost afumat și plin de funingine (în tunele se mai păstrau urmele trecerii locomotivelor cu aburi de odinioară) și, găsindu-l, se așeză cu aerul

împăcat al omului care se pune la propria masă, acasă, în propria gospodărie. Își scoase rucsacul din spinare, scotoci în el și extrase un pahar de plastic roșu, de o înfiorătoare banalitate. Îl răsuci în mâini și cupa de smarald cu piciorul din împletituri de aur, ornată cu nestemate, pe care i-o făcuse cadou Merlin, apăru în toată splendoarea ei. Era, bineînțeles, plină și Ulrich pătrunse mai adânc în tunel ca să-și poată savura băutura departe de lumina zilei.

-Excelent, spuse plescăind din limbă, în timp ce privea atent pereții negri de stâncă din jurul lui. Își trecu mâna peste cupa de smarald, ca aceasta să nu se umple din nou, dar nu o ascunse în rucsac. „Să vedem ce se va întâmpla. Magia cheamă de obicei altă magie”, gândi în timp ce se îndrepta spre capătul dinspre Gârliște al tunelului, acolo unde se afla statuia Fecioarei Maria.

Acum soarele se grăbea spre apus și lumina lui nu mai ajungea până la blocul de stâncă, dar totuși în semiobscuritatea înserării sculptura zămislită de natură se zărea încă destul de bine. Ulrich își puse cupa de smarald în fața ei și așteptă. Nu se întâmplă nimic, dar vampirul era răbdător, avea timp infinit la dispoziție și de astă dată era convins că se afla unde trebuia să fie și nu căuta la întâmplare. Așteptă ca soarele să apună și bucata de cer albastru care se vedea în gura tunelului să devină asemenea unei sticle cu cerneală - și-atunci își dădu seama că asista la o ciudățenie: deși de afară venea din ce în ce mai puțină lumină, chipul Mariei era luminat ca ziua. „Nici măcar uraniul de la Ciudanovița nu luminează din senin”, își spuse blondul. „Aici e ceva!”

Se apropie și pipăi cu atenție, cu degete sensibile, fiecare milimetru al statuii. Piatra era rece și dură, dar totuși la un moment dat simți cum degetele i se afundă în faldurile veșmântului care acoperea picioarele Mariei. Ulrich se dădu la o parte, șocat – doar fusese extrem de atent și nu apăsase cu putere, pentru că nu voia să deterioreze nici munca naturii, nici pe cea a omului. Dar uluirea lui își atinse maximul când statuia se roti în jurul unui ax interior, lăsând să se vadă, pe locul în care stătuse, o deschidere dreptunghiulară în roca aspră a muntelui. Iar din aceea deschidere izvora o lumină albastră, nepământeană. Vampirul mulțumi în gând că nu respira și nu-i bătea inima – nici un semn exterior nu-i trăda starea de agitație prin care trecea. Mâna îi lunecă în deschizătură, de unde extrase o

casetă superbă, din aur. Stilul lucrăturii îi era cunoscut, mai văzuse cutii prețioase pentru giuvaeruri realizate în Anglia victoriană și etichetă cutia fără probleme ca fiind cumpărată cu un secol și jumătate în urmă de Yann Foley.

-Ia te uită! Frumos obiect! A costat desigur ceva parale și asta explică pe ce s-a dus salariul substanțial pe care l-a câștigat, ani de zile, Yann la căile ferate.

Imediat după aceea, cutia pentru bijuterii nu i se mai păru o extravaganță – Yann avusese nevoie de un material care să reziste secole, milenii chiar și ce e mai potrivit decât aurul? Ridică încetișor capacul – fără cheie, fără nici un mecanism de închidere - și aruncă obiectul cât colo: lumina care-și avea izvorul în interiorul casetei aceleia îl orbi. Era ca și cum ar fi privit deodată în miezul încins a milioane de stele, iar strălucirea avea ca sursă o cupă de lemn care zăcea pe fundul cutiei. Era așa cum o văzuse în fotografia ascunsă în biblioteca din salonul familiei Foley de la Glastonbury, numai că acolo nu strălucea. „Poate că lumina li se arată numai făpturilor magice?" se întrebă blondul. În minte îi năvăliră puzderie de întrebări: „se spune că oamenilor Graalul le dă nemurirea. Mie, care sunt nemuritor, oare mi-ar da moartea? Aș redeveni om? Sau doar o mână de praf, după cei cinci sute de ani pe care i-am petrecut pe pământ?"

Nu avea rost să încerce să afle ce efect ar avea Graalul asupra lui. I se dăduse cândva o misiune – aceea de a ascunde magia de ochii muritorilor – iar asta însemna că nu avea dreptul să se odihnească, trebuia să-și continue veghea. După ce mai admiră odată Graalul, de astă dată cu ochii mijiți, printre gene, închise capacul cutiei de aur și o coborî în locașul ei de stâncă, apoi apăsă faldul de pe rochia Fecioarei și privi statuia revenind la locul ei și ascunzând comoara. Se ridică, își puse în rucsac cupa primită de la Merlin și o luă agale prin tunel către viaductul Jitin și apoi către casă, trecând peste munți și travrsând văile astfel ca la răsăritul soarelui să-și doarmă somnul binemeritat în casa de la Lacul Dracului.

-Și totuși, cugetă Ulrich în timp ce străbătea pădurile mirosind a toamnă și a ploaie, am găsit Graalul. L-am găsit pentru că sunt singurul căruia nu-i putea oferi nimic, care chiar nu avea nevoie de el. Asta e viața, mereu îți dă orice vrei, cu condiția ca lucrul acela să

nu-ți fie de nici un folos. Oare mă transform într-un înțelept și următoarea carte pe care o voi scrie va fi un tratat filosofic?

Ridică din umeri, indiferent – niciodată nu-i păsase prea mult de ce-i va aduce viitorul, știa că acesta va veni oricum. Nu întoarse capul, nu privi în urmă și nu-și făcu mustrări de conștiință. Avea senzația că înfăptuise ceea ce trebuise să facă și o stare de mulțumire adâncă se revărsă asupra lui. Noaptea se lăsa, liniștită, peste natura pregătită de somn și el constată că toate erau la locul lor și că tocmai trecuse o altă zi minunată.

Nota autorului

Adevăr, legende și fantezie în „Pocalul de aur”

În realizarea acestei cărți am pornit de la mai multe surse de infomație, după cum urmează:

Glastonbury e o localitate din Anglia, în care legendele Mesei Rotunde plasează Graalul. Nu am vizitat localitatea, dar informații detaliate despre ea sunt disponibile pe wikipedia. În luna iunie se desfășoară la Glastonbury un celebru festival de muzică rock, cunoscut în întrega lume. Evident, conacul Foley e o pură invenție

Legendele Mesei Rotunde: Cu aceste legende am intrat în contact pentru prima oară acum aproape un sfert de secol, la prima mea vizită în nord-vestul Franței, în Bretania. Ele sunt comune întregului spațiu locuit cândva de populațiile de origine celtică, din nordul Franței și până în Irlanda. Principalele surse documentare au fost enciclopedia Larousse a mitologiilor lumii și cartea scrisă de Arthur Cotterell, „Mythologie celtique”. În Bretania se găsesc până și cărți poștale ilustrate pe care apar legendele Mesei Rotunde și fotografiile manuscriselor medievale care tratează subiectul.

Mormântul lui Merlin și pădurea Broceliande: astăzi pădurea respectivă se numește Paimpont și se găsește în nord-vestul Franței, în Bretania. Am vizitat-o de mai multe ori, am văzut inclusiv așa-zisul „mormânt” al lui Merlin și i-am remarcat aspectul straniu: este o pădure de stejar presărată cu ochiuri de apă și plină de megaliți care răsar la intersecția tuturor cărărilor. Nu știu dacă e stăpânită de forțe din afara realității fizice, știu doar că în ciuda numeroaselor marcaje, să te pierzi în pădurea aceea este un lucru comun

Calea ferată Oravița – Anina: am parcurs-o de mai multe ori cu trenul, în diferite anotimpuri, savurând de fiecare dată frumusețea peisajului. Datele tehnice exacte le-am găsit în excelentul ghid turistic al Banatului Montan scris de Gheorghe Popovici și apărut la Reșița. Bunicul meu a fost într-adevăr șeful stației Gârliște în perioada interbelică și în multe pagini din prezenta carte fac referiri la amintiri de familie. Tunelul Sfintei Marii cu grupul statuar al

Fecioarei cu Pruncul există într-adevăr, doar că nu ascunde Graalul sau altă comoară (ceea ce nu îl face mai puțin impresionant)

Cheile Gârliștei: sunt un obiectiv turistic de prima mână în munții Aninei, puțin cunoscute însă pentru că apropierea cheilor Nerei, cele mai lungi din țară, le umbrește oarecum strălucirea. Le-am străbătut cu pasul și descrierea traseului prin chei e riguros exactă

Oravița și Anina: am hoinărit mult prin aceste locuri minunate și descrierile peisajelor le-am realizat plecând de la propriile impresii. Date despre principalele obiective (Teatrul vechi din Oravița, mina de cărbune din Anina) se găsesc în deja amintitul ghid turistic al Banatului Montan, o carte excelentă și extrem de minuțioasă. Pentru amatorii de poze din regiune, de un real folos este situl www.oravita.ro unul din cele mai reușite situri de prezentare a unei localități realizat la noi în țară, pe care îl recomand cu căldură. Toate informațiile care țin de Podul Turcului le am de pe acest site. În ce privește stânca Rolului din Ciclova și povestea lui Adam Neamțu, informații detaliate mi-au fost furnizate de un prieten alpinist originar din Ciclova. Pe stânca Rolului nu am urcat (încă), e un obiectiv de viitor. Referiri la viața lui Adam Neamțu am găsit și dând o căutare pe internet, există un site dedicat Banatului Montan care conține multe informații interesante: www.banatulmontan.wordpress.com

Personajele din „Pocalul de aur” sunt rodul imaginației mele și orice asemănare cu realitatea este o pură coincidență. Locurile descrise sunt însă cât se poate de reale și fotografii realizate în timpul peregrinărilor mele prin munții Aninei găsiți pe situl meu, www.nelly-noel.ro

Timișoara – Oravița, martie-noiembrie 2016